



இமாலய சாகசம்

1962 இந்திய - சீனப் போர் :
காரணங்களும் விளைவுகளும்

சனிதிருமார் கோஷ்

இமாலய சாகசம்

**1962 இந்திய - சீனப் போர்:
காரணங்களும் விளைவுகளும்**

இதுவதை அடிப்படையாக விடக் கூடிய ஒரு சிறநொலாகக் கொண்டிருக்கிறோம். சீன அதிகாரியின்மையில் செய்தாலோ இதைத் தொழில்நுட்பத்துறைக் குரைம் என்று அறியலாம். அதே தொழில்நுட்பத்துறை நிலையமாக தொழில்நுட்பத்துறை நிலையாக விடக்கூடிய இரண்டாவது தலைவர்களும் விடியாகவுள்ளதாக உள்ளது. இதுவதை இந்தியரின் முறை சாலைக் காரணம் முறையாகி வருகிறது.

இப்பாரம்பரை நோக்கத்தில், இந்திய - சீன காரணம், அதிகம் போன்றும் பொதுமக்களுக்கு அரிசாகியிருக்கும் தலைவர்கள் என்கிற சூழ்நிலையை ஏதுமாற்றுவதற்கு நாடாகவே அனுமதி போடுகிறது; இந்தியபோன்ற சீனாக்கள் சிறநொல் தொழில்நுட்பத்துறைத்துறை முறைகளை எனினுமிருப்பது காரணம் அந்தியர் சீன நிலையமாக விடுவதற்கு அந்தியரின் முறை சாலைக் காரணம் அந்தியர் கோடை, இமாலய நாடு, அந்தியாகிய நோக்கங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு போன்றும் அதைவிடக்கூடிய அதிகாரியர்கள் என்கிற நோக்கம் விடுவதற்கு முறையாக விடுகிறது.

இந்துக்கிழமை தலையில் போன்று விடுவதற்கு முரணாகி ஓர் ஜமையாக நாடாக விடுவதற்கு நோக்கம் அல்லது கோடை நோக்கம் கொண்டு வருகிறார்கள் கோடை நோக்க அமைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள் இந்திய முறையின் தலைவர்கள் அந்தியர்கள் இந்தியத்திற்கு விடுவதற்கு முறையாக விடுகிறது. இந்தியர் அதுவிடுவதற்கு விடுவதற்கு முறையாக விடுகிறது.

புதிய ஸ்ரீநாயகம் வெளியீடு

□

The Himalayan Adventure □ India - China War of 1962 -
Causes and Consequences □ Suniti Kumar Ghosh

© Anima Ghosh

Originally Published by Rajani X. Desai for Research Unit for
Political Economy, Ground floor, Sidhwa Estate, N.A.Sawant
Marg, Colaba, Mumbai - 400 005.

முதற்பதிப்பு :

ஜூன் 2004

□

அச்சு :

எழில் பிரிண்ட்ஸ்,
சென்னை - 600 024.

□

வெளியீடு :

புதிய ஜூனாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

□

விலை :

ரூ. 30/-

பதிப்புரை

இ ஸ்ரைய இளந்தலைமுறையினர் பலரும், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 1962 - இல் நடந்த இந்திய - சீனப் போர் பற்றி விரிவாக அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். இன்னொருபுறம், இந்திய அரசோ, அப்போர் பற்றிய வரலாற்று உண்மைகளைத் திரித்துப் புரட்டி, மாவோவின் தலைமையில் இருந்த கம்யூனிச் சீனாவை, ஆக்கிரமிப்புப் போர்வெறி பிடித்த நாடாகச் சித்தரித்து வருகிறது. இந்திய அரசின் இந்தப் பித்தலாட்டப் பொய்தான் வரலாறாக, நமது நாட்டின் இளந்தலைமுறையினரிடம் போதிக்கப்படுகிறது. இந்தியாவுக்கு எதிராக பாக்.கும் - சீனாவும் கூட்டுச் சேர்ந்து சதி செய்து வருவதாக ஆட்சியாளர்கள் தொடர்ந்து அவதாறு பரப்பி வருகின்றனர். இந்த அவதாறுகளை நம்பி ஏற்பதுதான் தேசுபக்தி, இதை ஏற்க மறுப்பது தேசத் துரோகம் என்பதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. பொக்ரான் - II அனுஆயுதச் சோதனையை நியாயப்படுத்திப் பேசிய இந்திய இராணுவ அமைச்சர் ஜார்ஜ் பெர்ணாண்டஸ் கூட, “சீனாதான் இந்தியாவின் முதல் எதிரி” எனக் கூறி, சீனாவிற்கு எதிரான ‘இந்திய தேசிய’ வெறியைக் கிளரிவிட முயன்றார்.

இப்படிப்பட்ட தருணத்தில், இந்திய - சீனப் போருக்கான காரணம், அந்தப் போர் நடைபெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்த தவர்கள் யார் என்கிற வரலாற்று உண்மைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியும்; இந்தப் போரைப் பின்னால் இருந்து இயக்கிய அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் குழ்ச்சியை அம்பலப்படுத்தியும் தோழர் சுனிதிகுமார் கோஷ், “இமாலய சாகசம்” என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டது, இந்தியாவின் தேசிய வெறி - போர் வெறிக்கு எதிராகப் போராடும் அனைவரும் வரவேற்க வேண்டிய விசயமாகும்.

இந்த ஆங்கில நூலை, தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடபுதிய ஐனநாயகம் சார்பாக அவரைத் தொடர்பு கொண்ட பொழுது, தோழர் சுனிதிகுமார் கோஷ் எவ்வித நிபந்தனையும் இன்றி, உவப்புடன் ஒப்புதல் அளித்ததோடு, இத்தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு குறித்து தாம் மகிழ்ச்சியடைவதாகவும் குறிப்பிட்டார். தோழர் சுனிதிகுமார் கோஷாக்கும், இந்நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்ட மும்பையைச் சேர்ந்த “அரசியல் பொருளாதாரத்துக்கான ஆய்வுக்குழு” வினருக்கும் (Research Unit for Political Economy) எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, இந்திய தேசியவெறிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் இச்சிறு நூல், இன்னுமொரு ஆயுதமாகப் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம்.

— புதிய ஐனநாயகம்



தோ மூர் சனிதிகுமார் கோஷ், கல்லூரி ஆசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியதோடு, 1946-47 இல் நடந்த தெபகா விவசாயிகள் எழுச்சி காலத்திலிருந்தே கம்யூனிச் இயக்கத்தோடு நெருக்கமான தொடர்பைப் பேணி வருகிறார். அவர், 1949 - இல், தற்பொழுது வங்காள தேசம் எனக் கூறப்படும் அன்றைய கிழக்கு பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்குக் குடிபெயர்ந்தார். 1967-இல் நடந்த நக்கல்பாரி எழுச்சிக்குப் பின் உருவாக்கப்பட்ட, அனைத்திந்திய கம்யூனிசப் புரட்சியாளர்களின் ஒருங்கிணைப்புக் கமிட்டியின் (AICCR) உறுப்பினராக இருந்த சனிதிகுமார் கோஷ், இந்தியப் பொதுவுடமைக் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்)-ஐ நிறுவிய தோழர்களுள் ஒருவரும் ஆவார்.

இந்தியப் பெரு முதலாளித்துவ வர்க்கம்: அதனின் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் குணாம்சம்; இந்திய விவசா யத்தினமீது இறுகும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடி; இந்திய அரசியல் சாசனமும், அதனின் மறு ஆய்வும்; இந்தியாவில் வளர்ச்சிக்கான திட்டம்: தறுதலைத்தனமான வளர்ச்சியும் ஏகாதிபத்தியமும்; இந்தியாவும் பேரரசும் 1919-1947: மேன்மைத் துதிபாடு, அவமானம் மற்றும் அடிமைத்தனம் (இரண்டு தொகுதிகள்) உள்ளிட்டுப் பல நூல்களை தோழர் சனிதிகுமார் கோஷ் எழுதி யிருக்கிறார். அனைத்திந்திய கம்யூனிசப் புரட்சியாளர்களின் ஒருங்கிணைப்பு கமிட்டியின், (அதன்பின் உருவான) இ.பொ.க. (மா-லெ)யின் மையப் பத்திரிகையான “விபரேஷன்” இதழில் 1967-க்கும் 1972-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, இரண்டு தொகுதிகளாக, “வரலாற்று திருப்புமுனை: ஒரு விடுதலை திரட்டு” என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்ட நூலின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார், தோழர் கோஷ்.

1

'சீனாவின் மீது இந்தியா போர்ப் பிரகடனம்' என்று வெளிக்கிடுதல்

இந்திய - சீன எல்லையில், வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்து சீனர்களை வெளியேற்றும்படி, தனது படைகளுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டு உள்ளதாக இந்தியப் பிரதமர் நேரு, சிறீலங்காவுக்குப் புறப்படுகையில் 12-10-1962 அன்று பிரகடனம் செய்தார். மறுநாள், “சீனாவின் மீது இந்தியா போர்ப் பிரகடனம்”¹ என்ற தலைப்பில் நியூயார்க் ஷெல்ஹாஸ் டிரிப்யூன் என்ற அமெரிக்கப் பத்திரிகை தலையங்கம் வெளியிட்டது.

இந்தியா பிரிட்டனின் காலனியாக இருந்த போதே, 1947-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தின் போதே, நேருவும் அவரது கூட்டாளிகளும் பின்பற்றி வந்த கொள்கையின் உச்ச நிலையாகவே சீனாவுக்கு எதிரான இந்தப் போர்ப் பிரகடனம் அமைந்தது. பிரிட்டிஷ் வைசிராயினுடைய இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் நேரு, இந்திய அரசாங்கத்தின் வெளிவிவகாரத்துறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். அப்போது, 25.4.1947 அன்று இந்திய அரசாங்கத்துக்கான பிரிட்டிஷ் செயலரூக்கு நேரு அறிவித்ததாவது: “இந்திய அரசாங்கம், திபெத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க இப்போது விழைகிறது... எதிர் காலத்தில், திபெத்தில் மாட்சிமை தாங்கிய மன்னரின் அரசாங்கம், தொடர்ந்து தனியான தூதரகத்தை வைத்திருக்க விரும்புகிறதா என்பதை இப்போது அறிந்து கொள்ள விழைகிறோம்; இதைத் தெரி வித்தால் நன்றியுடையவர்களாக இருப்போம். அப்படி விரும்பவில் ஸலயெனில் ‘பிரிட்டிஷ் தூதரகத்தை’, ‘இந்தியத் தூதரகம்’ என்று மாற்றி அமைப்பது எளிதாகவே தோன்றுகிறது; சீன அரசாங்கம் எந்த ஒரு அரசியல் சட்டப் பிரச்சினையையும் எழுப்பும் சாத்தியப் பாட்டைத் தவிர்க்கும்படியாக, சந்தடி இல்லாமலும் மிக அதிகமான கவனத்தை ஈர்க்காமலும் இம்மாற்றத்தைச் செய்து கொள்ளலாம்.”² அப்போது சீனாவில் உள்நாட்டுப் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. நேருவும் அவரது கூட்டாளிகளும், தமது விரிவாக்கவாத

நோக்கங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வஞ்சகத்தனமான முறைகளை மேற்கொள்ள முயன்றனர்.

இந்தியாவில் பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சி முடிவுக்கு வந்த நாளில் — ஆகஸ்டு 15, 1947-இல், லாசாவில் (துபெத்தியத்தலைநகர்) இருந்த பிரிட்டிஷ் தூதரகம், அதிகாரபூர்வமாக இந்தியத் தூதரகமாக ஆகியது. லாசாவில், கடைசி பிரிட்டிஷ் தூதராக இருந்த மேதகு ரிசர்ட்சன், இந்தியாவின் முதல் தூதராக ஆனார். இது பற்றி ரிசர்ட்சன் எழுதிய தாவது: “மாற்றம் கிட்டத்தட்ட கண்ணுக்குப் புலனாகவே இல்லை; ஏற்கெனவே இருந்த ஊழியர்கள் அப்படியே மொத்தமாக நீடித்தனர்; நடந்த ஒரேயொரு மாற்றம் கொடி மாறியதுதான்.”³

இந்திய ஆட்சியாளர்களின் விரிவாக்கக் கொள்கை

இரண்டாம் உலகப் போரானது முடிவை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. ஆப்பிரிக்கக் கடற்கரை முதற்கொண்டு பசிபிக் பெருங் கடல் வரையிலான பகுதியில், ஆங்கிலேய - அமெரிக்க வல்லரசு களின் குடை நிழலில், ஆசியாவில் ஒரு பிராந்திய வல்லரசாவது பற்றி இந்திய ஆளும் வர்க்கங்கள் கனவு கண்டன. போரின் முடிவில், ஆசியாவில் காணப்பட்ட நிலைமை என்னவென்றால் — ஜப்பானோ தோல்வி அடைந்துவிட்டது; பிரான்சு மற்றும் நெதர்லாந்து போன்ற பழைய காலனியாதிக்க வல்லரசுகளின் அதிகாரமும் அந்தஸ்தும் வீழ்ந்து விட்டன; சீனாவிலோ உள்நாட்டுப் போர் கடுமையாகும் வாய்ப்பு இருந்தது. இந்நிலை, இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களின் பேராசையைத் தூண்டி விட்டது. இவை பற்றிச் சுருக்கமாக அறிய, நேருவின் சில கூற்றுக்களையும் அறிக்கைகளையும் நாம் பரிசீலிப்போம். “இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில், அரசியல் ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் இந்தியா ஆதிக்கம் செலுத்தக் கூடிய தாக உருவாகும்”⁴ என்று ஜனவரி 1946-ஆம் ஆண்டில் நேரு அறிவித்தார். அக்டோபர் 1946-இல், இராணுவ அதிகாரிகள் மத்தியில் பேசுகையில் நேரு கூறியதாவது:

“இந்தியாவானது, இன்று (அப்போது இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆளுகைக்கு உட்பட்டே இருந்தது), உலகின் நான்கு பெரிய வல்லரசுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. (மற்றவை அமெரிக்கா, ருசியா மற்றும் சீனா) ஆனால், மூலாதார வளங்களைப் பொருத்தவரை இந்தியாவானது, சீனாவைக் காட்டிலும் பேராற்றல் கொண்டதாக உள்ளது.”⁵

நேரு 1945-ஆம் ஆண்டில் எழுதியதாவது: “உலகின் குவி மைய மாக இப்போது அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் பிராந்தியம் உள்ளது; எதிர்காலத்தில் பசிபிக் பெருங்கடல் பிராந்தியம் குவி மையமாக

மாறக்கூடும். இந்தியா, பசிபிக் பெருங்கடல் பிராந்திய அரசாக இல்லாத போதிலும், தவிர்க்க இயலாதவாறு இந்தியாவானது, அங்கும் முக்கியச் செல்வாக்கைச் செலுத்தும். இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்திலும், தென்கிழக்கு ஆசியா முதற்கொண்டு மத்தியக் கிழக்கு வரை உள்ள பிராந்தியத்திலும், பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகளின் மையமாகவும் இந்தியாவளர்ச்சியறும்... இதன் காரணமாக சிறு தேசிய அரசுகள் இல்லாமல் போய்விடும். அவை கலாச்சார, சுயாட்சிப் பகுதியாக வேண்டுமானால் நிடிக்கலாம்; ஆனால், சுயேச்சையான அரசியல் அதிகாரம் கொண்ட அரசாக நிடிக்க முடியாது.”⁶

1945-ஆம் ஆண்டும் அதற்குப் பின்னரும் “உலகின் அதிசயர் வல்லரசுகளில் ஒன்றாக இந்தியா உருவாகியே தீரும்”⁷ என்பது நேருவின்பல உரைகள்மற்றும் அறிக்கைகளின் அடிநாதமாக இருந்தது.

இந்தியாவில் பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சி முடிவுக்கு வந்த பின்னர், இந்திய ஆட்சியாளர்கள், இந்தியாவின் வட பகுதியின் அண்டை நாடுகளான — இமய மன்னராட்சிகளான காஷ்மீர், நேபாளம், பூட்டான், சிக்கிம் மற்றும் திபெத் ஆகியவற்றின் மீது தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர். நேரடியான காலனிய ஆட்சி முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்பே கூட காஷ்மீரச் சேர்த்துக் கொள்ள நேரு கொள்கையாளர்கள் விரும்பினர். அப்போது ஐம்மு - காஷ்மீர், பிரிட்டனின் மேலாதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட மன்னராட்சியாக (சமஸ்தானமாக) விளங்கியது. (அதிகார மாற்றம் நடந்தபோது, ஐம்மு - காஷ்மீரானது இந்தியாவுடன் சேர அல்லது சேராமலிருக்க உரிமை கொண்டதாக இருந்தது.) நேருவின் நம்பிக்கைக்குரிய விசுவாசியான வி.கே. கிருஷ்ணமேனன், 14-6-1947-லேயே, இந்தியாவுடன் காஷ்மீர் சேருவதை உத்திரவாதப்படுத்தும்படி, அப்போதைய வைசிராய் மவுண்டபேட்டனிடம் தணியாத வேட்கையுடன் கோரிக்கையை முன்வைத்தார்.

அதுபோலவே, மவுண்டபேட்டன் 17-6-1947-இல் காஷ்மீருக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளும் தருணத்தில், காஷ்மீர இந்தியாவுடன் சேரச் செய்யுமாறு வேண்டி நீண்டதொரு விளக்கக் குறிப்பை வைசி ராய்க்கு நேரு அனுப்பினார்.⁸ காஷ்மீரின் மன்னர், அக்டோபர் 1947-இல், இணைப்பு ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே காஷ்மீரை இந்தியாவுடன் இணைத்தார்; காஷ்மீரில் சட்டம் - ஒழுங்கு மீண்டும் நிலை நாட்டப்பட்ட பின்னர், காஷ்மீர் மக்கள் சுதந்திரமாக இணைப்புக்கு ஆதரவாக முடிவெடுத்தால்தான் இணைப்பு இறுதியாகும் என்று ஒப்பந்தத்தின் ஒரு சர்த்து கூறுகிறது.⁹

இந்தியாவுடன் காஷ்மீர் இணைவது பற்றிய இறுதி முடிவு, “சர்வ தேச அளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் நடைமுறையின்படியான கருத் தறிதல் அல்லது பொது வாக்கெடுப்பு” மூலமாகவே தீர்க்கப்படும் என்று இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் ஜம்மு - காஷ்மீர் மக்களுக்கும் ஜக்கிய நாடுகள் அவைக்கும் நேரு மீண்டும் மீண்டும் வாக்குறுதி அளித்தார்.¹⁰ ஆனால், நேரு மாறிமாறிப் பேசுவதில்¹¹ - இதில் அவர் துறைபோகிய நிபுணர் - ஈடுபட்டார். ஒரு நியாயபூர்வமான கருத்துத் தெரிவிப்பு முறையின் மூலம் ஜம்மு - காஷ்மீர் மக்கள் தமது தலை விதியைத் தீர்மானித்துக் கொள்வதை இந்திய ஆளும் வர்க்கங்கள் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. இன்றோ, இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களின் அரசியல் மேனேஜர்கள், முன்னெப்போதும் இல்லாதவாறு, காஷ்மீர் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதி என்று மானசனமின்றி பாத்தியதை கொண்டாடுகின்றனர். இதனால் ஜம்மு - காஷ்மீர் இரண்டாகப் பியக்கப்பட்டு உள்ளது. கிட்டத்தட்ட மூன்றிலொரு பகுதி பாகிஸ்தானின் ஆக்கிரமிப்பின் கீழும், மற்ற பகுதி அப்பட்டமான இந்திய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பின் கீழும், வெறித்தனமான சக்தி களால் சூறையாடப்படுகிறது.

இந்தியாவின் உள்துறை அமைச்சராக இருந்த வல்லபாம் படேல், 7-11-1950-இல் பிரதமர் நேருவுக்கு எழுதியதாவது: “எல்லையின் வரையறுக்கப்படாத நிலை இருப்பதும் (வடக்கிலும் வடக்கிலும்), திபெத்தியர்கள் அல்லது சீனர்களுடன் இயற்கையான உறவு கொண்ட மக்கள் நமது பக்கத்தில் இருப்பதும், சீனாவுக்கும் நமக்கும் இடையில் தொல்லைகளுக்கு வாய்ப்பான எல்லாக் கூறுகளையும் கொண்டுள்ளன. நமது வடக்கு அல்லது வடக்கிலும் எல்லைகளில் நேபாளம், பூட்டான், சிக்கிம், டார்ஜிலிங், அசாமின் பழங்குடி மக்கள் வாழும் பகுதிகள் அகியவை உள்ளன... இந்தப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் இந்தியாவிடம் உறுதியான விசுவாசமோ அல்லது ஈடுபாடோ கொண்டவர்கள் அல்ல.” இதையொட்டி அவர் கூறிய ஆலோசனை யாவது: “நமது வடக்கு மற்றும் வடக்கிலும் எல்லைகளைப் பலப்ப டுத்த எடுக்கப்படும் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகள், நமது மொத்த எல்லையையும், அதாவது, நேபாளம், பூட்டான், சிக்கிம், டார்ஜிலிங் மற்றும் அசாமின் பழங்குடி மக்கள் வாழும் பகுதி ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும்.”¹²

நெவில் மாக்ஸ்வெல் என்பவரின் இந்தியாவின் சீனப் போர் என்ற நூலிலிருந்து ஒரு மேற்கோளை இப்போது கவனிப்போம்:

“சிக்கிமைப் பொருத்தவரை, ஆட்சியாளருக்கு எதிரான உள்நாட்டு எழுச்சியை வாய்ப்பாக்கிக் கொண்டு இந்தியாவானது, 1949-ஆம் ஆண்டில் தனது படைகளை அனுப்பி, அதைத் தனது கட்டுப் பாட்டில் கொண்டு வந்தது. ஏற்கெனவே சிக்கிம், பிரிட்டனின் காப்பு நாடு என்று இருந்ததைவிட கூடுதலாகத் தன்னைச் சார்ந்திருக்கும் படியானதாக மாற்றியது.

(1974-ஆம் ஆண்டில், நேருவின் சீமந்தப் புத்திரியான் இந்திரா பிரதமராக இருந்தபோது, சிக்கிமின் மீது படையெடுத்துச் சென்று அதை இந்தியாவுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்); அதே 1949-ஆம் ஆண்டில் இந்தியா பூடானுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது; அதன்படி, பூடானின் அந்திய விவகாரங்களைத் தன் கட்டுப் பாட்டில் கொண்டு வந்தது. ஏற்கெனவே இது போன்ற உரிமை பிரிட்டனுக்கு இருந்தது. நேபாளத்தின் மீதான இந்தியாவின் செல்வாக்குப் பேரளவில் வளர்ந்து வந்த நிலையில், 1950-ஆம் ஆண்டில், நூற்றாண்டாக ஆட்சி செய்து வந்த ராணா குலத்தின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர, நேபாள மன்னருக்கு உதவி யதன் மூலம், அதன் செல்வாக்கு மேலும் அதீகரித்தது. புதிய இந்திய அரசானது, வைசிராய் கர்சன் குறிப்பிட்டதைப் போல, காப்பு நாடுகளின் தொகுதியை காலனியாதிக்க மரபுரிமையின் தொடர்ச்சியாக கைப்பற்றி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது.”¹³

நேரு, சிலோனை (இப்போதைய சிறீலங்கா) “இந்தியாவின் உண்மையான ஒரு பகுதியாக” என்னி, அதை இந்தியாவின் கூட்டுமைப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள விழையுந்தார். நேருவைப் பொருத்தவரை, நேபாளமும் கூட “நிச்சயமாக இந்தியாவின் ஒரு பகுதியே.” இதைப் பற்றி நேருவின் நண்பரும், இருமுறை இந்தியாவுக்கான அமெரிக்கத் தூதருமான செஸ்டர் பவல்ஸ், “ஒருவழியாக, நாங்கள் இரு கண்டங்களில் பரவலாகப் பெருமளவில் செய்ததை, இந்தியாவானது நேபாளத்தில் குறைந்த அளவில் செய்துள்ளது”¹⁴ என்று குறிப்பிட்டார்.

சினாவின் ஒரு பகுதியாக இருந்ததைபத்திலும் இந்தியாஅக்கறை கொண்டு இருந்தது. இருப்பினும், அந்தப் பரந்து விரிந்த நாட்டில் உள்நாட்டுப் போர் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டு இருந்தது. ஜப்பானுடைய தோல்வியுடன் இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுடைந்தபோது, சினாவின் வடமேற்கு மாநிலங்களில் இருந்தச் சீனக் கம்யூனிஸ்டுகளிடம் சரணடைய வேண்டாமென ஜப்பானை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கேட்டுக் கொண்டனர். அன்றைய சீன அதிபர் சியாங்கேஷக்கின் அழுகிப் புழுத்துப்போன ஆட்சியை

அமெரிக்க ஆட்சியாளர்கள் ஆதரித்து வந்தனர். தென் சீனாவிலிருந்து, வட சீனாவுக்கும் மஞ்சூரியாவுக்கும், சியாங்கினுடைய 4.8 இலட்சம் துருப்புகளை அமெரிக்கர்கள் இடமாற்றம் செய்து கொண்டு வந்தனர். இரண்டாம் உலகப் போரின்போது செய்ததைப் போல இருமடங்கு துருப்புகளுக்கு - 40 டிவிசன் கொமிண்டாங் படைகளுக்கு, (சியாங்கே ஷேக்கின் படைகளுக்கு) அதாவது 7 இலட்சம் பேருக்கு - இராணுவப் பயிற்சி அளித்து ஆயுதபாணியாக ஆக்கினர். ‘‘1947-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கொமிண்டாங் ஆட்சிக்கு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் போர்த் தளவாடங்களுக்காகவும் பிற உதவிகளாகவும் செய்த செலவு 400 கோடி டாலராகும். ஐப்பானுடன் சீனா போரிட்ட காலம் முழுவதிலும் செய்த உதவித் தொகையை விட, இப்போது செலவிட்டது கணிசமான அளவுகூடுதலானது ஆகும்.’’¹⁵ ஆனால், உண்மையிலோ, சியாங்குக்கான அமெரிக்காவின் உதவி மேலே குறிப்பிட்ட மதிப்பை விடக் கூடுதலாகும். டேவிட் ஹோரோவிட்ஸ் எழுதியதாவது: ‘‘அமெரிக்க அரசாங்கம் சீனாவுக்கு கோடி கோடி யாக்க கொட்டிக் கொடுத்த போதும், அந்நாட்டில் தனது ஒரு இலட்சம் துருப்புகளை நிறுத்தி வைத்திருந்த போதும், அதன் இராணுவத் தொழில்நுட்ப ஆலோசகர்களும் தூதுக் குழுக்களும் அங்கு மொய்த்துக் கொண்டு இருந்த போதும், அமெரிக்க அரசாங்கமானது சீனாவைக் ‘காப்பாற்ற’ முடியவில்லை.’’¹⁶ பிரம்மாண்டமான அளவு நிதி மற்றும் இராணுவ உதவி செய்தும் கூட அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் தமது அடிவருடியான சியாங்கே ஷேக்கைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை; அவன் 1949-ஆம் ஆண்டில், சீனாவின் பிரதான புவிப்பரப்பை விட்டு ஓடவேண்டியதாயிற்று.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள், சீனாவின் தொலைதூர மாநிலங்களான சிங்கியாங்கிலும் திபெத்திலும் சதி வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். அதற்கு முன்பு இல்லாவிட்டாலும், 1947-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு, அவர்கள் அம்மாநிலங்களில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டு வந்தனர். நேரு அரசாங்கத்தின் உதவி இல்லாமல் இவ்வாறு அவர்கள் செய்திருக்க முடியாது. சிங்கியாங் மாநிலத்தில் இருந்த அமெரிக்கத் துணைத் தூதரக அலுவலர் உளவு மற்றும் சீர்குலைவு வேலைகளில் ஈடுபட்டு, அம்மாநிலத்தில் புரட்சி இயக்கத் துக்கு எதிரான தாக்குதல்களுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டு இருந்தார். சிங்கியாங்கில் இருந்த அரசுதுருப்புகள் கொமிண்டாங்குக்கு எதிராக எழுச்சியுற்ற போது, திபெத் வழியாக இந்தியாவுக்குத் தப்பிச் செல்ல அவர் முயன்ற போது திபெத்திய எல்லைக் காவலர்களால் சுடப் பட்டார். சிங்கியாங்கிலிருந்த அமெரிக்கத் துணைத்தூதர் தன்னுடைய

ஆட்களுடன் இந்தியாவுக்கு ஒடியபோது, புதுதில்லியில் இருந்த அமெரிக்கத் தூதரக அதிகாரி ஒருவர், அவரை சிக்கிமில் வர வேற்றார்.¹⁷ இது தொடர்பான நூலாசிரியர் நடராசனின் மேற்கோள் பின்வருமாறு: “இந்தச் செய்திகள் காட்டுவது என்னவென்றால், இந்திய அரசாங்கத்தின் தடையற்ற ஒத்துழைப்பின்றி, அமெரிக்காவானது சிங்கியாங்கில் மேற்கொண்ட அசாதாரண நடவடிக்கைகள் சாத்தி யமல்ல என்பதுதான்.”¹⁸

ஸ்விரக்கமற்ற உள்நாட்டுப் போரைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, பண்ணையடிமை உடைமையாளர்களினுடைய திபெத்திய அரசாங்கமானது, 1946-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டே அமெரிக்க அரசாங்கத் துடன் தொடர்புகளை வைத்திருந்தது.¹⁹ தெரிந்தெடுத்த அனுபவம் வாய்ந்த அமெரிக்க உளவாளியான நிக்கோல் ஸ்மித் என்பவர் இராணுவதளங்கள் அமைப்பதற்கான இடத்தைத் தெரிவு செய்ய, காஷ்மீரிலும் மேற்கு திபெத்திலும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார்.²⁰ பண்ணை அடிமைகளின் உடைமையாளர்களினுடைய திபெத்திய அரசாங்கத்தின் சுதந்திரத்துக்கானப் பாவளனகளை அமெரிக்க ஏகாதிபதி தியவாதிகள் ஊக்குவித்தனர். லோவெல் தாமஸ் என்ற அமெரிக்கர், 1949-ஆம் ஆண்டில் திபெத்துக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு, அதிபர் ட்ரூமன்-இன் கடிதம் ஒன்றை தலாய்லாமாவிடம் அளித்தார். திபெத் திலிருந்து திரும்பியதாமஸ் 10-10-1949-இல் கொல்கத்தாவில் அறிவித்ததாவது: “கம்யூனிசத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு வெளி உதவி வேண்டுமென திபெத்திய அதிகாரிகள் வேண்டுகின்றனர்; இத்தகைய உதவி அளிப்பதில், இந்தியாவுக்கு ஒரு முக்கியப் பாத்திரம் உண்டு. ஒரு வாரத்துக்குப் பின்னர், நியூயார்க் பத்திரிகைகளிடம், அவர் ஒரு ஆலோசனையை முன் வைத்தார்; திபெத்துக்கு நலீன ஆயுதங்களை அனுப்புவதற்கும் கொள்ளலாப் போர்முறை பற்றி ஆலோசனை அளிப்பதற்குமான ஒரு வழியை அமெரிக்கா கண்டுபிடிக்க வேண்டும். திபெத்திய ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அதிபர் ட்ரூமனுக்கும் தலைமைச் செயலர் அக்செனுக்கும் சருள்கவுடிகளையும் வாய்மொழித் தகவல்களையும் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்.”²¹

திபெத்தை ஒரு சுதந்திர நாடாக அங்கீகரிக்க அமெரிக்க வெளியிறுத்து துறை பரிசீலித்து வருவதாக நியூயார்க் டைமஸ் பத்திரிகை 25-10-1949-இல் அறிவித்தது. அது கூறியதாவது: “தொலைதூரமலைப் பாங்காளப் பகுதியைச் சீனாவின் பகுதி என்று நீண்ட காலமாக கருதி வந்துள்ள நிலையில், இவ்விசயமானது தர்மசங்கடமானக்

கேள்வியை எழுப்பியுள்ளது. திபெத்திய அரசாங்கம், கம்யூனிசப் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு, இதுவரையில் அதிகாரபூர்வ மற்ற முறையில் இராணுவ உதவி கோரியுள்ளது... வெளியுறவுத் துறை அதிகாரிகள் இவ்விசயத்தை விவரமாக விவாதிக்கத் தயங்குகின் றனர்; திபெத் மிகவும் இராணுவ முக்கியத்துவம் மிக்கதாக உள்ளது என்று அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டனர்.'' ஒருவேளை அமெரிக்க அரசாங்கம் திபெத்தை சுதந்திர அரசாக அங்கீரிக்குமானால், திபெத் துக்கு இராணுவ உதவி அளிக்கும் பிரச்சினைபற்றியும் (இந்தியாவின் வாயிலாக மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும்) பரிசீலிக்கப்பட்டதாக அச்செய்தி மேலும் தெரிவித்தது.''²²

அமெரிக்க செய்தி நிறுவனத்தின் கேள்விகளுக்கு, நவம்பர் 1949-இல், பதிலளித்த திபெத்தின் ஆட்சியாளர், திபெத்தின் சுதந்திர ஆட்சியைப் பிரகடனம் செய்ததுடன் அனைத்து நாடுகளின் உதவிக்காக வேண்டுகோள் விடுத்தார்.²³

நாம் ஏற்கெனவே கவனித்தபடி, நேரு கொள்கையாளர்களும், திபெத்தின் விவகாரத்தில் ஆழ்ந்த அக்கறை காட்டினர். பிரதமர் நேரு லாசாவுக்குப் பயணம் செய்யத் திட்டமிட்டு உள்ளதாக ராய்ட்டர் செய்தி நிறுவனம் 27-7-1949-இல் அறிவித்தது.²⁴ இவண்டன்டைம் ஸ் என்ற பத்திரிகை தில்லியிலிருந்து 29-7-1949-இல் அனுப்பிய செய்தி யாவது: "இந்திய அரசாங்கமும் திபெத்திய தலாய்லாமாவின் அரசாங்கமும் நெருக்கமான (சட்டவிரோதமான) உறவை வைத்துக் கொண்டு உள்ளதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன; கம்யூனிசம் மேற்கு நோக்கிப் பரவு வதைத் தடுப்பதற்கான ஒரு முக்கியமான, ஒரு புதிய காப்பரண் உருவாக்கப்படுவதை இது குறிக்கிறது; இது ஆறுதலளிக்கும் விசயம் என்று நடுநிலையான பார்வையாளர்கள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கருத்துரைக்கிறார்கள்."²⁵

சிக்கிமில் இருந்த அரசியல் விவகாரங்களுக்கான இந்திய அதிகாரியான எச்.எஸ்.தயாள், ஆகஸ்டு 1949-இல், ஒரு விசேஷப் பயணமாக சிக்கிமிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்.²⁶ அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனம் ஒன்று 10-10-1950-இல் அனுப்பியச் செய்தி பின்வருமாறு: "திபெத்தின் சுயாட்சியைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு ஒப்பந்தம், இந்தியா, பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகியவற்றுக்கு இடையில் ஏற்பட்டு உள்ளது." சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் செய்தித் தொடர்பாளர் இத்தகைய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு உள்ளது என்பதை புது தில்லியில் மறுத்தார்; ஆனால், இத்தகைய ஆலோசனைகள் நடந்தன என்பதை அவர் மறுக்கவில்லை.²⁷

சில நாட்களுக்குப் பின்பு, லாசா (திபெத்திய) அரசாங்கம் ஒரு “நல்லெண்ணத் தூதுக் குழுவை” இந்தியா, அமெரிக்கா, இன்னும் பிற நாடுகளுக்கு - ஆனால் மக்கள் சீனக் குடியரசுக்கு அல்ல - அனுப்பி யது. இது தொடர்பாக நடராசன் கூறுவதாவது: “சீனாவை எதிர்த்துப் போரிடுவதற்கு அன்னிய உதவி வேண்டி லாசா பிரபுக்குலம் ஊக்க முடன் செயல்பட்டது. சீனாவிலிருந்து திபெத்தைப் பிரித்து வைப்பதில் ஆங்கிலேயே - அமெரிக்க வல்லரசுகள் ஆர்வம் கொண்டிருந்தன; இந்தியக் கொள்கை இந்த முயற்சிக்கு உதவியது.”²⁸

திபெத்தியப் பிரச்சினைக்கு ஒரு அமைதித் தீர்வு காண மக்கள் சீனக் குடியரசு முயன்றது; “இந்தப் பிரச்சினைக்கு அமைதி வழியிலான தீர்வு காண, பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு” வருமாறு திபெத்திய ஆட்சியாளர்களை 21-1-1950-இல் சீனா அழைத்தது. இதற்காக பிரதி நிதிகளை அனுப்புமாறும் கோரியது. அன்னிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட “நல்லெண்ணத் தூதுக் குழுவை” திரும்பப் பெறும்படி கோரிய அதேவேளையில், “பொருத்தமான பிரதேச சுயாட்சியை”²⁹ அளிப்பதாக, 30-1-1950-இல் சீனா அறிவித்தது.

பண்ணையடிமைகளின் உடைமையாளர்களுடைய பிரதிநிதி களான திபெத்திய ஆட்சியாளர்களின் போக்கானது, எதிர்பார்த்த மாதிரியே பகைமையானதாக இருந்தது. “சாத்தியமாகக் கூடிய ஆக்கிரமிப்பை” எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அண்டை நாடுகளின் உதவிக்கு தலாய்லாமா வேண்டுகோள் விடுத்தாகத் தெரியவந்தது. ஆனால், விவேகம்தான் உண்மையான வீரத்தின் சிறந்தப் பகுதி என்பது அவர்களுக்கு விரைவிலேயே உரைத்தது. பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதற்கான குழுவை அனுப்ப அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டனர்; அக்குழு இந்தியா மற்றும் ஹாங்காங் வழியாக சீனாவுக்குச் செல்வதாக இருந்தது. அக்குழு இந்தியாவுக்கு வந்தது; ஆனால், வெவ்வெறு சாக்கு போக்குகளைக் கூறி பெய்ஜிங் செல்லவே இல்லை.³⁰ இதனிடையே, தலாய்லாமாவின் சகோதரர் கியாலோ தாண்டுப், கொல்கத்தாவிற்கு வருகை தந்ததுடன், மே மாதம் சியாங் கேஷேக்கைச் சந்திக்க தைப்பே சென்றார்; பிறகு, டோக்கியோவுக்கும் இன்னும் பிற இடங்களுக்கும் சென்றார்.³¹ ஆகஸ்டு மாதம் 20-ஆம் நாள் நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை கூறியதாவது: “திபெத்தியர்கள், இந்தியாவிடமிருந்து வழக்கமான அளவுக்கு மேலாக ஆயுதங்களை வாங்குகின்றனர்... அரசு தந்திர அரங்கிலான தலாய்லாமாவின் போராட்டத்தை, இந்தியா மேற்கொண்டது உறுதிபடத் தெரிகிறது.”³² வாஷிங்டன், இலண்டன், மாஸ்கோ மற்றும் பெய்ஜிங்கில் உள்ள இந்தியத் தூதுவர்கள், திபெத்

பற்றியத் தமது கருத்துக்களை அடிக்கடி பரிமாறிக் கொள்கிறார்கள் என்று பண்டித நேரு, ஆகஸ்டு 24-இல் பத்திரிகையாளர்கள்³³ கூட்டத்தில் தெரிவித்தார்.

பேச்சவார்த்தைகள் நடத்துவதற்கான திபெத்தியக் குழு, செப்டம்பர் 6-ஆம் தேதி வரையில் சீனத் தூதரக அதிகாரிகளைத் தொடர்பு கொள்ளவே இல்லை. முதலில் கொல்கத்தாவில் இருந்த சீனாவின் துணைத் தூதுவரும், பின்னர் பெல்லியில் இருந்த சீனத் தூதரும் அவர்களைத் தாமதமின்றி பெய்ஜிங் செல்லுமாறு அறிவுறுத் தினர். ஆனால் அந்த அறிவுரை அலட்சியம் செய்யப்பட்டது.

அமைதியான தீர்வை அடைவதற்கான முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியுற்ற நிலையில், திபெத்துக்குள் சீன மக்கள் விடுதலைப் படையை அனுப்பப் போவதாக சீனா அறிவித்தது. இதை நேருவின் அரசாங்கம் எப்படி எதிர்கொண்டது? திபெத்துக்கு எதிரான சீனாவின் எந்தவொரு இராணுவ நடவடிக்கையையும் எதிர்ப்பதாக இந்தியா சீற்றத்துடன் தெரிவித்தது; ஜக்கிய நாடுகள் அவையில் மக்கள் சீனக் குடியரசு, உறுப்பினராகும் வாய்ப்புக்கு இது பாரதாரமாக ஊறு விளை விக்கும் என்று சீனாவை எச்சரித்தது. திபெத்துக்குள் செல்லுமாறு சீன மக்கள் விடுதலைப் படை ஆணையிடப்பட்டு உள்ளதாக சீனா மீண்டும் அறிவித்தபோது, சீன 'ஆக்கிரமிப்புக்கு' மிகுந்த வருத்தம் தெரிவிப்பதாகவும், திபெத்துக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கையை எதிர்ப்பதாகவும், கடுஞ்சினத்துடன் எதிர்ப்புக் குறிப்பை இந்தியா அனுப்பியது.³⁴ (சீனாவின் ஒரு பகுதிதான் திபெத் என்று அங்கீகரிக்கப் பட்ட நிலையில் 'ஆக்கிரமிப்பு' என்றப் பிரச்சினையே எழவில்லை என்பதை நேரு அரசாங்கம் மறந்துவிட்டது; ஆனால் இந்தியாவோ, ஜானாகத், ஜதராபாத் ஆகிய சமஸ்தானங்களுடனான இந்தியாவின் உறவைத் தீர்மானிக்க ஏற்கெனவே படைகளை அனுப்பியது; அப்போது ஜானாகத் பாகிஸ்தானுடன் இணைந்து இருந்தது; ஜதரா பாத்தானது, அரசியல் சட்டப்படி இந்தியாவுக்கு வெளியில் இருந்தது.)

சீனாவின் பதில் கடும் சொற்களில் இருந்தது. திபெத், சீனாவின் ஒரு பகுதி; திபெத்திய மக்களை விடுவிக்கவும், சீனாவின் எல்லைகளைப் பாதுகாக்கவும் மக்கள் விடுதலைப் படையானது திபெத் துக்குள் நுழைந்தே தீரும் என்று கூட்டிக் காட்டியது. திபெத்திய அரசாங்கத்துடன் அமைதிப் பேச்சவார்த்தைகளைத் தொடரும் அவாவைத் தெரிவித்த அதே வேளையில், எத்தகைய அன்னியத் தலையீட்டையும் சகித்துக் கொள்ள முடியாது என்று சீனா எச்சரித்தது.

திபெத்தின் மீதான இறையாண்மையைச் செலுத்தும் சீனாவின் முயற் சியைச் சாக்கிட்டு, ஐ.நா.வில் சீனா உறுப்பினராவதை இனியும் தடுப் பவர்கள் சீனாவின்பால் தமது பகைமையையே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் என்று கூறியதுடன், இவ்விரு பிரச்சினை கரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்றவை என்றும் அறிவித்தது.³⁵

திபெத், இந்தியாவின் உதவியைக் (எந்த வகையான உதவி என்பது வெளிப்படுத்தப்படவில்லை) கோரியது.³⁶ திபெத்தில் இரா ணுவத் தலையிடு செய்வதோ இந்தியாவின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது. இந்திலையில் ஒரு நூலாசிரியர் கூறியதாவது: கொரியா மீதான போர் நடந்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில்³⁷ சீனாவுக்கு எதிராக இரண்டாவது போர் முனையைத் துவக்க, சீன மக்கள் விடுதலைப் படைக்கு எதிராகப் போரிட, இந்தியாவுக்கு இரா ணுவப் போக்குவரத்து விமானங்களை அளித்து உதவ அமெரிக்க அதிபர் ட்ரூமன் முன்வந்தார். இதர வேண்டுகோள்கள் தோல்வியுற்ற நிலையில், திபெத்திய ஆட்சியாளர்கள், 7-11-1950-இல் ஐக்கிய நாடுகள் அவைக்கு நேரடியாக வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இவ்வேண்டுகோள் முன்மொழியப்பட்ட போதிலும், உடனடியாகவே அது கைவிடப்பட்டது.³⁸ சீன மக்கள் குடியரசுக்கு உள்ளேயே, திபெத்திய பிரதேச சுயாட்சியை உத்திரவாதப்படுத்தும் சீன-திபெத்திய ஒப்பந்தம் 27-5-1951-இல் கையொப்பமாயிற்று.³⁹

அக்கறைக்குரிய முறையில், 7-11-1950-இல் நேருவுக்கு எழுதியக் கடிதத்தில் சர்தார் படேல் கையறுநிலையில் புலம்பியதாவது: “திபெத்தில், ஆங்கிலேய - அமெரிக்க சூழ்சிகளால் சீனாவுக்கு வரக் கூடிய அச்சுறுத்தல் என்று கூறப்படுவதை எந்த ஒரு சுய அறிவள்ள மனி தனும் நம்பமாட்டான். இவ்வாறு கற்பனை செய்வது சாத்தியமற்றது. எனவே, சீனர்கள் இதை நம்புவது என்பது, அவர்கள் நம்மை முற்றிலும் அடியோடு நம்பாமல், ஆங்கிலேய - அமெரிக்க அரசுதந்திரம் அல்லது போர்த்தந்திரத்தின் கைக்கருவிகள் அல்லது கையாட்களாக நம்மைக் கருதுகின்றனர் என்பதே [உண்மையிலேயே சரியான வாக்கு மூலம்தான்].. அவர்கள் நமக்கு அனுப்பியக் கடைசி தந்தி நமக்கு அப்பட்டமான அவமதிப்பாகும்; ஏனெனில், திபெத்தில் சீனப் படைகள் பற்றிய நமது எதிர்ப்பை மொத்தமாக அவர்கள் அலட்சியம் செய்கின்றனர். இது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய போக்கு அன்னியச் செல்வாக்கால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று அவர்கள் கடுமையாகக் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளனர்.” “நேபாளம், பூதான், சிக்கிம், அசா மிலுள்ள பழங்குடியினர் வாழும் பகுதி முழுவதையும் உள்ளடக்கிய

எல்லையை, “‘நமது வடக்கு மற்றும் வடகிழக்கு எல்லைகளைப் பலப்படுத்துவதற்கு’, ‘அரசியல் மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கை களை’ பலப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் முன்மொழிந்ததும் இந்தக் கடிதத்தில்தான்.⁴⁰

சீனா மற்றும் திபெத் பற்றிய, 18-11-1950 தேதியிட்ட, தனது நீண்டக் குறிப்புரையில் நேரு எழுதியதாவது: ‘நாம் எவ்வளவுதான் செய்ய விரும்பினாலும், நம்மால் திபெத்தைக் காப்பாற்ற முடிய வில்லை; அதைக் காப்பாற்ற எடுத்துக் கொள்ளும் நமது முயற்சிகளே அதற்கு மேலும் பெரிய இன்னல்களையே கொண்டு வரும்... இருப் பினும், திபெத்தானது பெருமளவிலான சுயாட்சியைத் தக்க வைத்தி ருக்கநாம் உதவுவது ஒருவேளைசாத்தியமாகலாம். இது திபெத்துக்கு நல்லது, இந்தியாவுக்கும் நல்லது. எப்படி இருப்பினும், அரசு தந்திர மட்டத்திலும், இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் இப்போதைய பதற் நிலையை மேலும் மோசமடைவதைத் தடுப் பதன் மூலமும் மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும் என்றே நான்றிந்த வரையில் எனக்குத் தோன்றுகிறது.⁴¹ (1940-ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதியில், இந்திய அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டபோது, இந்திய யூனியன் என்று சொல்லப்படுவதன் அங்கமான மாநிலங்களுக்கு எத்த கைய சுயாட்சியும் அடியோடு மறுக்கப்பட்டது).⁴² இந்தியாவுக்காகத் திபெத்தைக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ளும் நோக்கத்துக்காக, அதை ஈடேற்றிக் கொள்ள, நேருவானவர் அரசுதந்திரவழிமுறைகளை மட்டு மின்றி வேறுபல வழிமுறைகளையும் கைக்கொண்டார்.

நாட்டு வரைபட ஆக்கிரமிப்பு

இந்தியாவின் மீதான பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சி முடிவுக்கு வந்த 1947-ஆம் ஆண்டு வரையில், இந்தியாவுக்கும் திபெத்துக்கும் இடையிலான எல்லை வரையறுக்கப்படாமலும் குறிக்கப்படாமலும்தான் இருந்தது. மலைப்பாங்கான, பழங்குடியினர் வாழும் மக்கள் நெருக்க மற்றப் பகுதிகள் வடகிழக்கில் இருந்தன. மலைப்பாங்கான, வெறும் பனிக்கட்டிகள் நிறைந்த, மனித வாடையற்றப் பகுதிகள் வடமேற்கில் இருந்தன; இவை எக்காலத்திலும் இந்திய (ஆங்கிலேயே - மொ-ர்) நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்ததில்லை. வடகிழக்கிலிருந்த பகுதி களில் சில, திபெத்திய நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்தன; அங்கிருந்த மக்கள் திபெத்தியர்களுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டவர்களாக இருந்தனர். பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியினுடைய கடைசி காலத்தில், ஏப்ரல் 1947-இல், இந்திய அரசாங்கத்தின் வெளியுறவுத்துறை

ஜவகர்லால் நேருவின் பொறுப்பிலிருந்தபோது, வடகிழக்குப் பகுதியில் “மக்மகோன் கோட்டைப் பற்றி நிற்பதாக” நேருதனது உறுதிப்பாட்டைத் தெரிவித்தார். ஆனால் இதற்கு முன்பாகவே, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியானது தனது செய்தியில், (எல்லையைத் தீர்மானிக்க நடந்த - மொ-ர்) சிம்லா மாநாட்டில் திபெத்துடனான வடகிழக்கு எல்லையை வரையறுக்கையில், மக்மகோன் என்ற பிரிட்டிஷ் அதிகாரி வரை படத்தின் மீது கோட்டை வரைந்ததாகவும், அது (ஏற்கப்படாமல் - மொ-ர்) உருக்குலைந்து⁴³ போனதாகவும் - தெரிவித்து இருந்தது. ஆனால் சில காலம் கழித்து, இந்தியாவுக்கும் திபெத்துக்கும் இடையிலான எல்லை வரையறுக்கப்பட்டு முடிவு செய்யப்பட்டு விட்டதாகவும், இது பிரச்சினைக்கு அப்பாற்பட்டது என்றும், நேரு பாத்தியதை கொண்டாட ஆரம்பித்தார். 20-11-1950-இல், நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றுகையில் நேரு சூறியதாவது:

“1914-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சிம்லா மாநாட்டினால் முடிவு செய்யப்பட்ட மக்மகோன் எல்லைக் கோடு பூட்டானுக்கு கிழக்கே உள்ள எல்லைகளைத் தெளிவாக வரையறுத்து உள்ளது... மக்மகோன் கோடுதான் நமது எல்லை என்பதை நமது (நாட்டின்) வரைபடம் காட்டுகிறது; இதுதான் நமது எல்லை - வரைபடம் இருந்தாலும் சரி அல்லது இல்லாமல் போனாலும் சரி.”⁴⁴

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் “உருக்குலைந்து” போனதாக ஒப்புக் கொண்ட சிம்லா மாநாடு, நேரு கொள்கையாளர்களுக்கு இனி அப்படி இல்லை போலும். எல்லைக் கோட்டை ஒருதலைப்பட்சமாக முடிவு செய்ய அவர்கள் விரும்புகின்றனர். கிழக்குப் பிரிவில், பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கம் உள்ளிட்ட, சம்பந்தப்பட்ட தரப்பு களால் எல்லைக் கோடு ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை; சீனாவோ தொடக்கத்திலிருந்தே ஆட்சேபம் தெரிவித்து வந்தது. வைசிராய் ஹார்டிஞ்சு கூட இதை ஏற்கவே இல்லை.⁴⁵ நெவில் மாக்ஸ்வெல் குறிப்பிட்டதாவது: “1946-இல் முதன் முதலாக வெளியிடப்பட்ட ஜவகர்லால் நேருவின் இந்தியாவை அறிவேங்கம் என்ற நூலில் - இந்தியாவின் வடகிழக்கு எல்லை மலையடிவாரம் வரைதான் காட்டியது - இவ்வாறு காட்டும் வரைபடம்தான் இருந்தது.” இதன்படி வடகிழக்கு எல்லைப்புறப் பகுதி (அல்லது இன்றைய அருணாச்சலப் பிரதேசம்) இந்தியாவுக்கு வெளியில்தான் இருந்தது.⁴⁶

இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்களை ஆய்வு செய்த கருணாகர் குப்தா எழுதுவதாவது:

“1954-க்கு முந்தைய இந்திய அரசியல் வரைபடங்கள் அனைத்தும் காஷ்மீர் முதல் நேபாளம் வரையிலான வடக்கு எல்லை ‘வரையறுக்கப்படாதது’ என்றே காட்டின; அதே வேளையில், வடகிழக்கு எல்லை ‘குறிக்கப்படாதது’ என்றே காட்டியது. 1954 முதற்கொண்டு இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் மாற்றப்பட்டன. எல்லையின் மேற்கு மற்றும் நடுப்பிரிவுகளின் எல்லையில் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்த ‘எல்லை வரையறுக்கப்படாதது’ என்ற சொற்கள் மூன்று இடங்களில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. இதே மாதிரி, வடகிழக்கு எல்லை மீது ஏழுதப்பட்டு இருந்த ‘எல்லை குறிக்கப்படாதது’ என்ற சொற்களும் விடப்பட்டன. வரைபடங்களில் செய்யப்பட்ட இந்த மாற்றங்கள் சீனாவைக் கலந்தாலோசிக்காமல் அல்லது ஒப்புதல் இல்லாமல் நேர்மையற்ற முறையில் செய்யப்பட்டன.

“1930-ஆம் ஆண்டுகளில் புமக்கத்தில் இருந்த இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் பற்றிய ஆய்வு காட்டுவது என்னவென்றால், வடக்கு எல்லையின் மேற்குப் பிரிவு கிட்டத்தட்ட கார்கோரம் மலைத் தொடரை ஓட்டிச் சென்றது; இது அப்பிராந்தியத்தின் நீரொழுக்காக அமைந்தது. ஆனால் 1945-இல், அப்போதைய அயலு றவுச் செயலர் சர். ஓலாஃப் கரோவின் முன்முயற்சியில் இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் ஒருதலைப்பட்சமாக மாற்றப்பட்டன; அவ்வரைபடங்கள், கார்கோரம் கணவாயின் கிழக்கிலிருந்து, இந்த எல்லையை வடகிழக்கில் குபென்ஸன் மலைத் தொடர் வரை நீட்டித்து ஜயத்துக்கு இடம்தரும் படியான பாத்தியதையைப் பதிவு செய்தது. அந்தக் கோட்டின் மீது ‘எல்லை வரையறுக்கப்படாதது’ என்ற சொற்கள் மீது வண்ணம் பூசி இது குறித்துக் காட்டப்பட்டது.

“1930-ஆம் ஆண்டுகளின் போது வெளியிடப்பட்ட இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் மேலும் வெளிப்படுத்தியது என்ன வென்றால், இமயமலை அடிவாரத்தை ஒட்டி கிழக்குப் பிரிவின் எல்லை சென்றதைத்தான்; சீனாவின் அதிகாரபூர்வ வரைபடங்கள் காட்டிய எல்லைக்கு கிட்டத்தட்ட இது ஒத்துப்போனது. இருப்பினும், 1938 முதற்கொண்டு இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் மக்மகோன் கோட்டின் மீது எல்லை ‘குறிக்கப்படாதது’ என்ற சொல் தெரியும்படி செய்யப்பட்டு, இந்திய சர்வேயின் வரைபடங்கள் நேர்மையற்ற முறையில் மாற்றப்பட்டன.”⁴⁷

இந்திய தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தின் முன்னாள் துணை இயக்குனர் சாவுரின் ராய் சுட்டிக் காட்டியதைப் போல, ஓலாஃப் கரோதுவக்கி வைத்த “மாபெரும் வரைபட மோசடி” நேருவின் கீழ் 1954-இல் முடித்து வைக்கப்பட்டது.⁴⁸

மக்மகோன் கோடு என்ற நூலை இரு தொகுதிகளாக எழுதிய (1966-ல் வெளியானது), அலஸ்டயர் லேம்ப் விமர்சித்ததாவது:

“கம்யூனிஸ்ட் சீனாவுடன் நட்புறவு மற்றும் சமாதான சுகவாழ்வுக் கொள்கைகளைப் பற்றி நிற்பதாக நேரு அறிவித்துக் கொண்டார்; பின் ஏன் - குறைந்தபட்சம் சீனர்களின் பார்வையில் - பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம், சிம்லா மாநாடு, மக்மகோன் எல்லைக் கோடு ஆகிய வற்றை உடும்புப் பிடியாகப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தார்? இது 20-ஆம் நூற்றாண்டின் விளங்காதப் புதிர்களில் ஒன்றாகும்.”⁴⁹

அர்ணால்டு டாயின்பீடும், இதுபோலவே கூறியதாவது: “பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் வரையப்பட்ட எல்லைக் கோடுகளை, பிரிட்டிஷ் பேரரசின் வாரிசுகளான பிரிட்டிஷார்ல்லாத் அரசுகள், ஏன் புனித மானதாக ஆக்குகின்றன என்பது ஜயுறத்தக் கலிந்ததான். இந்த எல்லைக் கோடுகளை, இந்த அரசுகள், தமது தேசிய மரபுடைமையாகக் கருதுவது என்பது வரலாற்றுச் சக்கரத்தின் துரதிர்ஷ்டமானத் திருப்பமாகும்”.⁵⁰

வல்லடியான் ‘முன்னேறும் கொள்கை’

நேரு கொள்கையாளர்களின் கீழான இந்தியா 1947 - முதற் கொண்டு ‘முன்னேறும் கொள்கையைக்’ கடைபிடித்தது. 1962-ஆம் ஆண்டின் குற்றவாரிகள் என்ற நூலின் ஆசிரியர் டி.ஆர். மங்கேகர் என்பவர், அயலுறவு பாதுகாப்பு மற்றும் உள்துறை அமைச்சகங்களுக்கு நேரு ஜி.லை 1954-இல் அனுப்பிய குறிப்புகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன், ஜி.லன் 1954-ல் சூயென்லாய் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தார். திபெத்திய வாணிபம் மற்றும் புனிதயாத்திரை பற்றிய சீன - இந்திய ஒப்பந்தம் 29-4-1954-இல் கையெழுத்தானதை அடுத்து வந்த அவர், சமாதானசுக் வாழ்வு பற்றிய பஞ்சசிலக் கோட்பாட்டை உயர்த்திப் பிடித்த கூட்டரிக்கையில் கையெயாப்பமிட்டார். மேலே குறிப்பிட்ட அமைச்சகங்களுக்கானக் குறிப்புரை பற்றி மங்கேகர் தமது நூலில் குறிப்பிடுவதா வது: “சீனா மற்றும் திபெத்துடனான நமது உறவின் புதிய தொடக்கமாக இந்த ஒப்பந்தம் விளங்குவதாக நேரு விவரித்தார்; நமது கொள்கை மற்றும் சீனாவுடனான நமது ஒப்பந்தம் ஆகிய இரண்டின் விளைவிலிருந்து எழுந்த நிலைமையை அவர் உறுதிப்படுத்தினார். இந்த நிலைமையிலிருந்து வடக்கு எல்லையைப் (சதித்தனமான முறையிலும் ஒருதலைப்பட்சமாகவும் இதே ஆண்டில்தான் நேரு கொள்கையாளர்கள் எல்லையை வரையறுத்தனர்.) பொருத்தவரை அது உறுதியானதாகவும் நிச்சயமானதாகவும் உள்ளது; இது யாருடனும் விவாதத்துக்கு உட்படக் கூடிய விசயமல்ல. எல்லை முழுவதும் பரவலாக சோதனைச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட வேண்டும். மேலும் விசேஷமாக,

பிரச்சினைக்குரியப் பகுதிகள் என்று கருதப்படக் கூடிய இடங்கள் நெடுகிலும் நம்முடைய சோதனைச் சாவடிகள் இருக்க வேண்டும்.”⁵¹

இந்தியாவின் முன்னாள் வெளியுறவுத் துறைச் செயலரும், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், இன்னும் சீலநாடுகளில் தூதராகப் பணி யாற்றியவருமான டி.என்.கவுல் எழுதியதாவது: “உன்மை என்ன வென்றால், பஞ்சசீலக் கொள்கை ஒப்பந்தம் (1954-இல்) கையெழுத்தான பின்பு, நான் சமர்ப்பித்த குறிப்புரையை அடுத்து, நாம் பாத்தியதைக் கொண்டாடும் எல்லைக் கோடு வரைக்கும் நமது நிர்வாகம், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் மற்றும் சோதனைச் சாவடிகளை நீட்டிக்க வேண்டும் என்று நேரு ஆணையிட்டார்... வடக்கிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தில் (இப்போதைய அருணாச்சலப் பிரதேசத்தில்) அது அப்போது அயலுறவுத் துறையினுடையக் கட்டுப் பாட்டின் கீழ் இருந்தது. கிட்டத்தட்ட மக்கம்கோன் எல்லைக் கோடு வரைக்கும் நமது நிர்வாகத்தை நீட்டித்தோம்...”⁵²

இரு விசயங்களை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். முதலாவதாக, நேரு “நாம் பாத்தியதைக் கொண்டாடும் எல்லைக் கோடு” பற்றித்தான் பேசுகிறாரே ஒழிய, குறிக்கப்பட்ட மற்றும் முடிவான எல்லை பற்றி அல்ல. இரண்டாவதாக, அவர்கள் வடக்கிழக்கு எல்லைப் பிரதேச நிர்வாகம் என்று கூறியது அயலுறவு விவகாரத் துறை அமைச்சகத்தின் கீழ்தான் இருந்தது; அது இந்தியாவின் ஒரு பகுதி என்றால், அந்திலை அசாதாரணமானதே.

“முன்னேறும் கொள்கையைப்” பின்பற்றிய நேரு அரசாங்கமானது, வடகிழக்கு, வடமேற்கு ஆசிய இரண்டு எல்லைப் பகுதி களிலும் “பிரச்சினைக்கு உரியவை என்று கருதப்படக் கூறிய இடங்களில்” (நேருவின் மேற்கோள்), இந்தியப் படைத் தளபதிகளின் அறிவுறுத்தலுக்கு எதிராகவும் சீனாவிலிருந்து வந்த அடுத்தடுத்த எச்சரிக்கைகளை மீறியும் சோதனைச் சாவடிகளைத் தொடர்ந்து அமைத்துக் கொண்டே இருந்தது.⁵³

பிராங்க் மொரேஸ் இது பற்றி என்ன எழுதினார் என்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது ஆகும். இவர் விடுதலைக்குப் பிந்திய சீனத்துக்கு, 1952-இல் நேரு அரசாங்கத்தால் அனுப்பப்பட்ட முதல் கலாச்சாரப் பிரதிக்குமூலின் உறுப்பினராவார். (இதன் தலைவர் நேருவின் சகோதரியான திருமதி. விஜயலட்சுமி பண்டிட்.) கலாச்சாரப் பிரதிநிதிக்குமூல உறுப்பினர்களிடம் நேரு கூறினார்: “தென்கிழக்கு ஆசியாவில் அடிப்படையான போட்டி இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலானது என்பதை ஒரு போதும் மறக்காதீர்கள். ஆசியாவின் முதுகுத் தண்டு நெடுகிலும் இப்போட்டி உட்கிடைக்கையாக உள்ளது”.

இதைப்பற்றி பிராங்க் மொரோஸ் கருத்துரைத்தாவது: “அப்போது, வெளிப்பார்வையில், கம்யூனிஸ்ட் சீனாவுடன் நேரு வானவர்உணர்வுபொங்கும் நட்பு பாராட்டியதன் ஒளியில், எங்களுக்கான அவரது தனிப்பட்ட ஏச்சரிக்கை, பலவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது.”⁵⁴

திபெத்தில் தலையிடுவதற்கு இந்தியா, அமெரிக்கா இன்னும் பிற நாடுகளுக்கு இடையில் கள்ளக் கூட்டு

இன்னும் தெளிவாகத் தெரிவது என்னவென்றால், அணிசேரா மையும் பஞ்சீலக் கொள்கைகளும் கொடிகட்டிப் பறந்த காலத் தில்தான், அன்னிய சக்திகளுடன், சூறிப்பாக அமெரிக்காவினுடைய சி.ஐ.ஏ. (வெளிநாடுகளில் செயல்படும் அமெரிக்க உளவு அமைப்பு - மொ-ர்) உடன் கள்ளக் கூட்டுச் சேர்ந்து, திபெத்திய அடிமை உடை மௌலாளர்களின் கலகத்தைத் தூண்டிவிட நேரு கொள்கையாளர்கள் இழிவான திரைமறைவு சதிகளில் ஈடுபட்டனர். ஜார்ஜ் பேட்டர்சன் என்பவர், இலண்டன் பத்திரிகையான டெய்லி டெவிகிராஃப்-இன் நிருபர் என்ற பெயரில், டார்ஜிலிங் மாவட்டத்தில் உள்ள காலிம்பாங்-ஜ தளமாகக் கொண்டு சீன எதிர்ப்பு உளவு வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தார். அவர் எழுதியதாவது:

“1954-ஆம் ஆண்டின் இலையுதிர் காலத்தில், ஏதாவது ஒரு வழியில், இந்தியாவின் பெருமையை மீட்பதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி, இந்திய அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் என்னைக் கேட்டார். விசயத்தை மிகுந்த ஏச்சரிக்கையுடன் கையாள வேண்டும்; ஏனெனில், சீன-இந்திய வாணிப ஒப்பந்தம் கையெழுத் தானும் அதைத் தொடர்ந்து ‘சமாதான சகவாழ்வுக்கான ஐந்து கோட்பாடுகள்’ அடிப்படையிலான பாண்டுங் மாநாடு வெற்றிய டைந்ததும், சர்வதேச ஆரவாரத்தை ஒலிக்கச் செய்துகொண்டு இருந்தன. தீபெத் தொடர்பான சிர்குலைவு நடவடிக்கை எதிலும் இந்தியா பிடிபட்டுவிடக் கூடாது... ஏதாவது செய்வது என்றால், அது ரப்கா பங்கட்சாவ் மூலமாகத்தான் சாத்தியமாகும். [புத்தமதத்தில் காம்பா என்ற ஒரு பிரிவின் தலைவர் இவர் இதற்கு முன்னர் இந்தியாவிலி ருந்து வெளியேற்றப்பட்ட இவர், கிழக்குத் தீபெத்தில் காம் என்ற ஊரில் இருந்தார்]. இந்தியா தனது வெளியேற்ற உத்தரவைத் திரும்பப் பெற்றால், அவர்தனது சுகோதரன் டாப்க்யாஃ-உடனும், அம்மேடோவில் (தீபெத்) உள்ள பிற தலைவர்களுடனும், அவர்களது ஆதரவாளர்களுடனும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து, சீனாவிலி ருந்து தீபெத் சுதந்திரம் அடைவதற்கான வேலைகளைச் செய்வார் என்று நான் இந்திய அதிகாரியிடம் கூறினேன்.

“புது தில்லியுடன் கலந்தாலோசித்த பின்பு எனது திட்டம் ஏற்கப்பட்டது. மருந்து பாட்டிலில் ஒரு குறிப்பை வைத்து ரப்காவுக்கு நான் அனுப்பினேன். இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவர அவர் விரும்பினால் இப்போது தடையேதும் இல்லை என்று எனது குறிப்பில் தெரி வித்திருந்தேன். மார்ச் 1955-இல் அவர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார்; காலிம் பாங்குக்கு அவர் வந்ததும் பல விதமான ஊகங்கள் எழுந்தன; ஆனால், நான்தான் அவரை அங்கு வரவழைத்தேன் என்பது யாருக்கும் தெரியாது... ”

“திபெத்தில் புதிய நிலைமை எழுந்ததைப் பற்றிய செய்தி கிடைத்த வுடன், அமெரிக்க அதிகாரிகள் உடனடியாக அக்கறை காட்டினர். இந்தியாவில் உள்ள அதிகாரிகளுடனான பூர்வாங்க விவாதங்களுக்குப் பின்னர், வாஷிங்டனிலிருந்து ஒரு அதிகாரி, ரப்காவுடன் இருக்கிய நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த, உல்லாசப் பயணி என்ற பெயரில் இந்தியாவுக்குப் பறந்து வந்தார். நான் அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் மொழிமாற்றம் செய்பவராக இருந்தேன்; நான்கு நாட்களில், பலமுறைச் சந்தித்து விவாதித்தோம்.”

காம்பாக்களுக்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கான வேலைகளை அமெரிக்கர்கள் மேற்கொண்டனர். தாங்கள் எதிர்கொள்ளும் கடமைகளை ஆற்றும் வகையில் அவர்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர்.⁵⁵

திலிப் ஹிரோ எழுதுவதாவது:

“1954-ஆம் ஆண்டில், (திபெத் பற்றி சீனாவுடன்) அதிகாராட்சரவு மான ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட பின்னரும், நேருவின் மையப் புலனாய்வுத்துறையால் - 1953-இல் ஊக்கமுடன் தொடங்கப்பட்ட கொள்கையை தலாய் லாமாவின் கம்யூனிச எதிர்ப்புச் சுகோதரர் கியாலோ தாண்டுப், மற்றும் இந்திய - சிக்கிம் எல்லையில் உள்ள காலிம் பாங்கைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்த பிற திபெத்திய அகதிகள் ஆகியோருடன் ‘தொடர்பு வைத்து’க் கொண்டு ஒவ்வொரு வழியிலும் அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் கொள்கையை - நேரு கைவிடவில்லை. ‘திபெத்தில் உள்ள எதிர்ப்பு உணர்வைப் பொருத்தவரையில், பிரதமரின் கருத்து என்னவெனில் (1954-இல் சீனாவுடன் ஒப்பந்தத்துக்குப் பின்), திபெத்துக்கு உள்ளேயிருந்த தமது சுகோதரர்களுக்கு இந்த அகதிகள் உதவினாலும், இந்திய அரசாங்கம் அதைக் கண்டுகொள்ளாது; அவர்களாகவே வெளிப் படையாக சமரசம் செய்து கொண்டால் ஒழிய, சீன ஆட்சேபம் எதையும் சட்டைசெய்ய மாட்டோம்’ என்று மைய புலனாய்வுத் துறையின் அப்போதைய இயக்குனர் பி.என். மாலிக் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் எழுதினார்.

“1956 வாக்கில், காலிம்பாங்கிலிருந்து செயல்பட்ட அமெரிக்க மற்றும் தைவானின் இரகசிய உளவாளிகள் எதை செய்தனரோ அதையே, அறிந்தோ அறியாமலோ, அவர்களுக்குச் சமதையானவர் களாக இந்தியா மற்றும் ருஷ்யாவிலிருந்து வந்தவர்களும் (இரகசிய உளவாளிகள்) செய்தனர்; பெய்ஜின் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக தீபெத்தில் பிரிவினைவாத கலகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய தீபெத்திய அகதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்து, பயிற்சி அளித்து, ஆயுதபாணியாக ஆக்கினர். அதில் கிழக்குத் தீபெத்தில் உள்ள காம்பா இனப்பிரிவினர் முன்னணித் தாக்குதல் சக்தியாகச் செயல்படுவர். இதில் அவர்கள் வெற்றிபெற்றனர். 1956-57-இல் கிழக்கில் குறைந்த அளவில் தொடக்கிய கலகம் மேற்கிலும் பரவியது; தலைநகரான லாசாவில், 1959 தொடக்கத்தில் சண்டை வெடித்தபோது தலாய்லாமா கலகக் காரர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.”⁵⁶

“ஏற்கெனவே முன்னர் தீபெத்தில் கலகத்தைத் தூண்டியதில் ஈடுபட்டி ருந்த” சி.பி.ஐ. தான் “எல்லைப்பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு உளவு வேலை ஆகிய இரண்டுக்கும் 1959-இல் பொறுப்பாக இருந்தது” என்று ஹிரா கூறுகிறார். பி.என். மாலிக் அமெரிக்காவுக்கு “அடிக்கடி பயணம் செய்து” வந்தார்; “அதுதான் சி.ஐ.ஏ. செல்வாக்கு செலுத்தும் மையமாக உண்மையில் விளங்கியது” என்று நெவில் மாக்ஸ்வெல் 24-8-1972-இல் இலண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் எழுதினார்.⁵⁷

நெவில் மாக்ஸ்வெல் கூறியதாவது:

“தீபெத்தில் கலகத்தைக் தூண்டிவிடும் மையமாக காலிம்பாங் (சீனா விலிருந்து சம்பி பள்ளத்தாக்கு வழியாக இந்தியாவுக்குச் செல்லும் வணிக தடத்தின் முடிவிடமாக இது உள்ளது) பயன்படுத்தப்படுவ தாக — இது நம்பக் கூடிய சரியான காரணம்தான் — சீனா பல ஆண்டுகளாகப் புகார் செய்துள்ளது. 1953-லேயே காலிம்பாங் ‘உளவாளிகளின் கூடாரமாக’ இருந்ததை நேரு ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்; அங்கு வெவ்வேறு நாடுகளின் உளவாளிகள் இருந்தனர்; ‘காலிம்பாங்கின் மக்கள் தொகையிலேயே பெரும் பகு தியினராக உளவாளிகள் இருக்க மாட்டார்களா’ என்று சில நேரங்களில் நான் சந்தேகப்பட்டது உண்டு என்று அவர் கூறி உள்ளார். தீபெத்தில் சீனாவின் செல்வாக்குக்கு குழிபறிக்க, காலிம்பாங்கை அமெரிக்கா மற்றும் பிற நாடுகளின் இரகசிய உளவாளிகள் பயன் படுத்துகிறார்கள் என்ற கூறி, நேருவுடனான பேச்சுவார்த்தைகளின் போது, 1956-இல், சூபெய்ன்லாய் இப்புகாரைக் கொண்டு வந்தார். 1958-ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் சீனா மீண்டும் புகார் செய்தது; இந்தியத் தூதருடனான விவாதத்தின்போது, இவ்விசயத்தை சூபெய்ன்லாய் கொண்டு வந்தார்; இதன் பின்னர் விரிவான அரசு தந்திரக் குறிப்பைச் சீன அரசாங்கம் தயாரித்தது; காலிம்பாங்கில்,

அகத்திகளின் நடவடிக்கைகள் அமெரிக்க மற்றும் கொமிண்டாங் உள்வாளிகளால் ‘முடுக்கிலிடப்பட்டு’ இருப்பதாக இக்குறிப்பு விரிவாகவும், அச்சுழலை லிலாவரியாக விளக்கியும் மூன்றைத்தது. இருப்பினும், ஆகஸ்டு மாதத் தொடக்கத்தில், ‘இந்தியாவில் உள்ள பிரபலமான தீபெத்திய அதிகாரிகளும் - தலாய்லாமாவின் சகோ தரரும் அவர்களுடைய காபினெட் அமைச்சர்களும், போரிடும் கொரில்லா கலக்காரர்களின் பிரதிநிதிகளும் உட்பட - மற்ற அனை வரும் சேர்ந்து காலிம்பாங்கில் சந்தித்து இந்தியாவுக்கும் ஜக்கிய நாடுகள் அவைக்கும் இறுதி வேண்டுகோளைத் தயாரித்தனர்;’⁵⁸ (என்று அக்குறிப்பு விவரமாக இருந்தது - மொ-ர்.) பெய்ஜிங் மீன்டும் புகார் செய்தது. சமீபத்தில் லாசாவில் வெடித்தத் கலகம், காலிம்பாங்கில் உள்ள ‘ஆணையகமையத்தில்’ இருந்துதிட்டமிட்டு தூண்டிலிடப்பட்டு நடத்தப்பட்டதாக மார்ச் 1959-இல் சீனா பகிரங் கமாக அறிவித்தது.

“தீபெத்தியக் கலகக்காரர்களுக்கான ஆதரவும் இயக்கமும் காலிம்பாங்கிலிருந்தே வந்தது என்பதே உண்மை; இந்திய அரசாங்கம் இதைக் கண்டும் காணாமல் இருந்து ஆதரித்தது. இதில் இந்தியாகூடு தலான் பாத்திரத்தை ஆற்றியதற்குச் சில ஆதாரங்கள் உள்ளன.”⁵⁹

கலகக்காரர்களுடன் சேர்ந்து கொண்ட தலாய்லாமாவும் அவரது அரசாங்கமும் லாசாவை விட்டு ஓட வேண்டியதாயிற்று. தலாய்லாமா வையும் பிற பண்ணையிடமை உடைமையாளர்களையும் பாதுகாப்பாக இந்தியாவுக்குள் அழைத்துக் கொண்டு வருவதாக, மக்கம்கோண் எல்லையைக் கடந்து தீபெத்துக்குள் இந்தியப் படைகள் நுழைந்தன. தலாய்லாமாவும் மற்றவர்களும் தமது ஆட்களுடனும் தங்கப் பொது களைச் சுமந்த கழுதைகளுடனும் வந்தனர்.

தலாய்லாமாவுக்கு ‘அரசியல் புகவிடம்’ அளிக்கையில், இந்திய மண்ணில் இருந்து கொண்டு அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட அவர் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார் என்று இந்திய அரசாங்கம் பெய்ஜிங்குக்கு உறுதி அளித்தது. வழக்கம் போலவே, இந்த உறுதி மொழி நாணயமற்றது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.⁶⁰ நெவில் மாக்ஸ்வெல் எழுதியதாவது: “இருப்பினும், இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்த உடனேயே, தலாய்லாமா அறிக்கைகள் விடுக்கத் தொடங்கினார். இவற்றில் தமது தரப்பிலிருந்து தீபெத்திய நிகழ்ச்சிப் போக்கு களை விவரித்தார்; சீனாவைத் தாக்கினார். இந்திய அரசாங்கத்தின் வெளி யீட்டுப் பிரிவுகளின் ஊடகங்கள் வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட அவாது அறிக்கைகள், பின்னர் வெளிநாடுகளிலிருந்த இந்தியத் தூதரங்கள் வாயிலாக வினியோகம் செய்யப்பட்டன.” இது நட்புபூர்வமான நடவடிக்கை அல்ல என்று சீனர்கள் கருதியது முற்றிலும் இயல்பானதே.⁶¹

நெவில் மாக்ஸ்வெலின் கருத்துப்படி, தலாய்லாமாவின் முதல் அறிக்கை இந்திய அதிகாரிகளால்தான் எழுதப்பட்டது என்று சீனர்கள் சந்தேகப்பட்டது முற்றிலும் நியாயமானதுதான்.⁶²

சீனப்படைகளை எதிர்த்துப் போரிடுவதற்காக, திபெத்திய அதிகாரிகளுக்கு, இந்தியாவிலும் நேபாளத்திலும் பயிற்சி அளிப்பதற்கு சி.ஐ.ஏ. ஒத்துழைத்தாக, சமீபத்தில் சிகாகோ டிரிப்யூன் என்ற பத்திரிகை முதல் பக்கக் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டது. 1950-ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதிக்கும் 1960-ஆம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் நூற்றுக்கணக்கான திபெத்திய அதிகாரிகள், அமெரிக் அரசாங்கமானது, தொலைதூர இராணுவதளங்களான ஒகினாவாவுக்கும், குவாம்-உக்கும், கொலரோடோவுக்கும் (இவை அனைத்தும் அமெரிக்காவிலேயே உள்ளவை - மொ-ர்), விமானங்களில் அமைத்துச் சென்றதாக அப்பத்திரிகை கூறியது. சீனர்களுக்கு எதிராக கொரில்லாப் போர் நடத்த, கொரில்லாக்களாக அவர்கள் அங்கே பயிற்றுவிக்கப்பட்டனர். பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட திபெத்தியர்களில் பெரும்பான்மையினர் காம்பா பழங்குடியினராவர்; அவர்கள் மீண்டும் திபெத்தினுள் இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் விமானங்களின் மூலம் பாராகுட்டுகளில் இறக்கப்பட்டனர். இச்செய்தியின்படி, கலக்காரர்களின் தலைமையகமாக டார்ஜிலிங் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது. சி.ஐ.ஏ-வால் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட திபெத்தியர்களில் முதலாவது நபர் நவாங் கெய்ல்ஸ்டென் என்பவராவார். புதுதில்லியிலிருந்த சி.ஐ.ஏ-இந்தியக் கூட்டு ஆணையகமையத்திலிருந்து, திபெத்தில் கொரில்லாக் குழுக்களின் பேரராட்டத்தை மேற்பார்வையிடுவதற்குதான் உதவியதாக அவர் வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தார்.⁶³

சீனர்கள் எதிர்வினையாற்ற மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், இந்திய அரசாங்கமானது கிழக்கு, மேற்கு - என்ற இரு பிரிவுகளிலும் 'முன்னேறும் கொள்கையை' தொடர்ந்து பின்பற்றியது. "இந்தியா எல்லைக்காவல் நிலையங்களை ஒருக்கால் அமைத்து விட்டால், சீனர்கள் தலையிடமாட்டார்கள் என்று மலைபோல நம்பியதன் அடிப்படையிலேயே இந்தியாவின் முன்னேறும் கொள்கை கட்டியமைக்கப்பட்டது" என்று மாக்ஸ்வெல் கூறியுள்ளார். "ஆகமிக பலத்துடன் சீனா பதிலடிதரும்" என்று சீனா அனுப்பிய அரசு தந்திரக் குறிப்புரைகள் நேருவாலும் அவரது கூட்டாளிகளாலும் அலட்சியம் செய்யப் பட்டது.⁶⁴ மாக்ஸ்வெல் கூறியதைப் போல, "முன்னேறும் கொள்கையை அவர்கள் பார்த்ததைப் போல இந்தியப் படையினர்

பார்க்கவில்லை; படையினருக்கு கூடுதல் பலமுள்ள இராணுவச் சவாலைச் சந்திக்க வேண்டிருந்தது; ஆனால், நேருவுக்கும் அவரது கூட்டாளிகளுக்கும் அது அரசதந்திர விளையாட்டின் ஒரு பொதீக விரிவாக்கமாகவே தோன்றியது. அமைதியான, ஏன் வன்முறையற்ற முறைகளில், பிரச்சினைக்குரிய பிரதேசங்களில் இந்தியக் கொடியுடன் சோதனைச் சாவடிகள் நிறுவுவது, குறுக்கும் நெடுக்குமாக ரோந்து போவது, ஏதோ விதிவிலக்காக ஒரு சில சிறு கைகலப்பு களுடன் ஒரு தோட்டாவைக்கூடச் சுடாமல் அக்சாய்சின் பகுதியை வென்றெடுப்பது.⁶⁵ (இதுதான் அவர்கள் நினைத்தது - மொர்) சீன சோதனைச் சாவடிகளுக்கும் பின்புறமாகக்கூட இந்தியா சோதனைச் சாவடிகளை நிறுவியது. மக்மகோன் எல்லைக் கோடு வரையில் மட்டு மின்றி, அதற்கு அப்பாலும்கூட இந்தியா சோதனைச் சாவடிகளை அமைத்தது. இந்தியப் படையினர் மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி லோங்ஜூவில் இராணுவச் சாவடியை அமைத்த போது, 25-8-1959 அன்று சீன எல்லைக் காவலர்களுடன் முதல் மோதல் நடந்தது. லோங்ஜூ, எல்லைக் கோட்டுக்கு அப்பால் இருந்தது. நேருவே இதை மிகுந்த தயக்கத்துடனாவது - ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.⁶⁶ இதற்குப் பின்னர், விரைவிலேயே வேறொரு மோதல் நிகழ்ந்தது; எல்லையின் மேற்குப் பிரிவில், இந்தியதுணை-இராணுவப் பிரிவினர் கோங்காகணவாய் வரை — அங்கு சீனர்கள் ஏற்கெனவே சோதனைச் சாவடியை அமைத்திருந்தனர் — ரோந்து சென்றபோது இது நிகழ்ந்தது.⁶⁷ இந்தியா முழுவதிலும் குறுகிய தேசியவெறி உணர்வுகள் உரத்த குறிலில் கிளப்பிவிடப்பட்டன. இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுதலைவர்களில் — உண்மையில் இவர்கள் 'நேருயிசக் கம்யூனிஸ்டுகளே' — ஆக மிகப் பெரும்பான்மையினர் தேசியவெறி என்ற அலையின் போக்கி வேயே சென்றனர்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், மைய புலனாய்வுத் துறையின் அப்போதைய இயக்குனராக இருந்த பி.என். மாவிக் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் (புதுதில்லியில் இந்நால் வெளியிடப்பட்டது) 21-10-1950-இல் நடந்த கோங்கா கணவாய் நிகழ்ச்சி இந்தியர்களால்தான் தொடங்கப்பட்டது என்பதை வெளிப்படுத்தினார்.⁶⁸ (இதில் ஒன்பது இந்தியப் படையினர் கொல்லப்பட்டனர்; இதையடுத்து சங்கிலித் தொடர் போல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. சோவியத் யூனியன், தனது டாஸ் செய்தி நிறுவனத்தின் வாயிலாக, சீனர்களின் வேண்டுகோள்களைப் பொருட்படுத்தாமல், சீன-இந்திய எல்லைப் பிரச்சினையில் தலையிட்டது.)

இரு நாடுகளுக்கு இடையிலான நட்புறவின் நலன்களை முன்னிட்டு, இரு நாட்டுப் பிரதமர்களும் சந்தித்து எல்லைப் பிரச்சி னையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று நேருவுக்கு, 7-11-1959-இல் எழுதிய கடிதத்தில் குயென்லாய் முன்மொழிந்தார். எல்லையின் கிழக்குப் பிரிவில் மக்மகோன் கோட்டிலிருந்தும், மேற்குப் பிரிவில் இருதப்பி னரும் இதுவரை அதிகாரம் செலுத்தி வந்தக் கோட்டிலிருந்தும், 20 கிலோமீட்டர் பின்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று குயென்லாய் முன்மொழிந்தார்.

'பேச்சுக்கள்தான்'; ஆனால் 'பேச்சுவார்த்தைகள்' அல்ல

அமைதித் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகளுக்காக சீனாவின் முந்தைய வேண்டுகோள்கள் நேரு கொள்கையாளர்களின் இதயத்தில் எதிரொலியை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால், 1960-இல், குயென்லாயின்முன்மொழிதலை நேரு ஏற்றுக் கொண்டார். அமைதித் தீர்வுக்கானப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்காக சீன வெளியுறவு அமைச்சருடன் குயென்லாய் ஏப்ரல் 1960-இல் இந்தியாவுக்கு வந்தார். ஆனால் விருந்தோம்ப் வேண்டியவர்களோ நட்பு பாராட்ட வில்லை; 'பேச்சுக்கள்தான்' நடக்கும், ஆனால் ''பேச்சுவார்த்தைகள்'' நடக்காது⁶⁹ என்று நேரு, இந்திய வெறியர்களுக்கு உறுதி கூறினார். எல்லையின் கிழக்குப்பிரிவில் இந்தியா கோரிய பாத்தியதைக்கு விட்டுக் கொடுக்க குயென்லாய் ஒப்புக் கொண்டார்; இது ஒரு கணிசமான பரப்புள்ள பகுதியாகும்; இதில் பழங்குடியினர் வாழ்ந்து வந்தனர்; டோவாங் என்ற பகுதி ஏற்கெனவே திபெத்திய நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்தது. எல்லையின் மேற்குப் பிரிவில், அக்சாய்சின் பகுதி மீதான சீனாவின் உரிமையை இந்தியா அங்கீகரிக்க வேண்டுமென குயென்லாய் கோரினார்; இது 'பனிக்கட்டி பாலைவனமாக' இருந்தது; "கடல் மட்டத்திலிருந்து 17 ஆயிரம் அடி உயரத்தில் இருந்தது; காரகோரம் மற்றும் குயென்லன் மலைகளுக்கு இடைப்பட்ட அப்பகுதியில் தாவரங்கள் எதுவும் வளர்வது மில்லை; யாரும் அங்கு வாழ்வது மில்லை.''

இப்பகுதி நெடுகிலும் சிங்கியாங்குக்கும் திபெத்துக்கும் இடையில் முக்கியமான பண்ணைக்கால வணிக மார்க்கம் இருந்து வந்தது; 1950-களில் சீன மக்கள் குடியரசு இப்பாதையைப் பயன்படுத்தியது.⁷⁰ இந்த இரு பிராந்தியங்களை இணைக்கும் சாலை அக்சாய் சின் குறுக்கே சென்றது; பொறியியல் ரீதியில் மகத்தான் இந்தச்சாதனையை, தான் நிறைவேற்றியதாக 1957-இல் சீனா அறிவித்தது; அப்போதுதான் இப்பகுதியில் என்ன நடந்தது என்பது பற்றி இந்தியாவுக்குத் தெரிய வந்தது.⁷¹ அக்சாய் சின், யாரும் வாழாத -

தரிசான பகுதியாக இருந்தது. இந்திய நிர்வாகப் பகுதியில் இருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது; அது இந்தியாவைப் பொருத்த வரையில் பயனற்றாகவும், சீனாவுக்கு மிகப்பெரிய அளவு முக்கியத் துவம் வாய்ந்ததாகவும் இருந்தது. சீனப் பிரதமரின் ஆலோசனையை நிராகரித்த நேரு, அதை இந்தியாவின் பிரிக்க முடியாத (எல்லையின் இரு கிழக்கு மற்றும் மேற்கு பிரிவுகளிலும் விட்டு கொடுக்க முடியாத) பகுதி என்று பாத்தியதை கொண்டாடினார். “இப்போதைய யதார்த்தங்களை இருவரும் பரஸ்பரம் அங்கீகரிப்பது, இது பற்றி முடிவெடுக்க ஒரு எல்லை நிர்ணயக் கமிஷனை ‘அமைப்பது’ என்ற சீன ஆலோசனையை இந்தியா அடியோடு நிராகரித்தது. இருதரப்பு மோதல்களைத் தவிர்க்க, எல்லையின் எல்லாப் பிரிவுகளின் நெடு கிலூம் இரு தரப்பினரும் ரோந்து செல்வதைத் தவிர்ப்பது என்றும், “பேச்சு வார்த்தைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்பை உறுதி செய்ய எல்லைகளில் அமைதி நிலவுச் செய்வது” என்றும் கூறிய சூரியன் லாயின் முன்மொழிதலை ஒப்புக்கொள்ளவும் நேரு மறுத்து விட்டார்.⁷² உச்சமட்டத்தில் நடைபெற்ற இந்தச் சந்திப்பு, பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் தோல்வி கண்டது.

பின்னர், டிசம்பர் 1969-இல், புதுதில்லியில், ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் சர்வதேச விவகார ஆய்வுகளுக்கான இந்தியப் பள்ளியின் பட்டமளிப்பு விழாவில் உரையாற்றுக்கையில், இந்தியாவின் முதல் அயலுறவுச் செயலராக இருந்த கே.பி.எஸ். மேனன் கூறியதாவது:

“1960-ல் சூரியன் லாய் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது... உறவுகளை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பை நாம் தவற விட்டு விட்டோம். பிரச்சினை முடிவுக்கு வரும் என்பதற்கான சிறிதளவு நம்பிக்கையாவது அப்போது இருந்தது; மக்கம்கோன் எல்லைக் கோட்டை சீனா அங்கீகரிக்கத் தயாராயிருந்தது; ஆனால் இதற்கு முந்தைய அரசாங்கங்கள் அங்கீகரிக்காமலே இருந்து வந்தன; இதற்கு ஒப்ப, ‘பிரச்சினைக்குரிய’ அக்காம் சின் பகுதியில் சீன உரி மையை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டி இருக்கும். நான் வேண்டுமென்றேதான் ‘பிரச்சினைக்குரியது’ என்று கூறுகிறேன்; ஏனெனில், எல்லையைத் தீர்மானிக்க முன்வைக்கப்படும் வரைபடங்கள், ஒப்பந்தங்கள், ஒப்புதல்கள் எதுவும் இல்லை. மற்ற தரப்பும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாக, சந்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாக பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு அவசியமில்லாமல் அமையக் கூடியதாக இல்லை. எல்லைகளின் வேறு பிரிவுகளில், நாம் அதிகமாகச் சார்ந்திருக்கும் நீரொழுக்கு கோட்பாடு, அக்காம் சின் பகுதியில் நமக்குச் சாதகமாக இல்லை. மேலும் இந்தியாவைப் பொருத்தவரையில், அக்காம் சின்

முக்கியத்துவம் உடையது அல்ல. ஆனால் சீனாவுக்கு அது அதிகளவு முக்கியத்துவம் உடையது. ஏனெனில், வரலாற்று ரீதியில் மிகவும் தொந்தரவுமிக்க இரு பிராந்தியங்களை - தீபெத் மற்றும் சிங்கியாங் - இணைக்கும் சாலை அக்சாய்சின் வழியாகச் செல்லு கிறது.”⁷³

இந்தியாதனது ‘முன்னேறும்’ கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடை பிடித்தது. இந்தியப் படையின் மேஜர் கே.சி. பிரவால் குறிப்பிடுவதா வது: “முன்னேறும் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக, அசாம் துப்பாக்கிப் படையின் எல்லைச் சாவடி ஒன்று தன்னந்தனியாக ஒதுக் குப்புறத்தில் உள்ள செடாங் [தவறுதலாக தோலா என்று குறிப்பிடப் பட்டது] என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது; மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டுக்கு வடக்கே இருந்த இந்த இடத்தைத் தனது இடமென்று இந்தியா பாத்தியதை கொண்டாடியது.”⁷⁴ உன்னிகிருஷ்ணன் எடுத்துக்காட்டும் பிரிகேடியர் தால்வியின் மேற்கோள் பின்வருமாறு: “கீழ்மட்டப் படைப்பிரிவின் தளபதி முதல், பிரிகேட் ஆணையராக உள்ள நான் வரையில், இந்தக் கொள்கையின் அறிவுடைமை பற்றி, நாங்கள் கடும் வேறுபாட்டைக் கொண்டவர்களாக இருந்தோம்.”⁷⁵

இந்திய படைக்காவலிடத்தை ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலைக்குச் சீனர்கள் முன்னேறினர். பொறுப்புமிக்க இராணுவ ஆணையர்களின் அறிவுறுத்தலுக்கு எதிராக, மேலும் முன்னேறிச் சென்று சீன இராணு வத்தை எதிர்கொள்ளுவது என்று இந்திய அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது. “சீன ஊடுருவல்காரர்களைத் துரத்தி அடிக்க, தேவைப்பட்டால் பலப் பிரயோகம் செய்வது என்ற அரசியல் முடிவை பத்து நாட்களுக்கு முன்பே இந்திய அரசாங்கம் மேற்கொண்டது”⁷⁶ என்று 21.9.1962-இல் டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா எழுதியது. அதன் பின்னர், அக்டோபர் 12-இல், சிறீலங்காவுக்குப் புறப்படும் முன்னர், “நமது பகுதியிலி ருந்து” சீனர்களை வெளியேற்றும்படி இந்தியப் படைகளுக்கு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டாயிற்று என்று நேரு அறிவித்தார். “கொதி நிலைக்கு செல்லும் முன்பே பின்வாங்கி விடுங்கள், உங்கள் சூதாட்டத்தில் இந்தியப் படைகளை பகடைக் காய்களாகப் பயன்படுத்தா தீர்கள்” என்று அக்டோபர் 14-இல், மக்கள் தினசரி என்ற சீனப் பத்திரிகை நேருவுக்கு அறிவுறுத்தியது.⁷⁷ இந்த அறிவுரை அலட்சியம் செய்யப்பட்டது.

இந்த இமாலய சாகசத்தைப் பற்றி, அப்போதைய குடியரசத் தலைவர் எல். இராதாகிருஷ்ணன் கூறியதாக வெளியானதாவது: “இந்த நோக்கத்தில் இராணுவத்தை அனுப்புவது நமது வேலை அல்ல. தாக்லா என்ற இடம் பற்றி (எல்லையின் கிழக்குப் பிரிவில்

மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டுக்கு வடக்கே உள்ள ஓடையான இதைக் கைப்பற்றுகையில்தான் சண்டையானது தொடங்கியது) நமக்கு பித்துப் பிடித்துவிட்டது போலத் தோன்றுகிறது. அதிகபட்ச மாகப் போனால், தாக்லா பிரச்சினைக்குரிய ஒரு பகுதிதான், 'சீனர்களை வெளியே வீசும்படி இராணுவத்துக்கு நான் ஆணையிட்டு விட்டேன்' என்று நேரு சொல்வதன் பொருள் என்ன? சர்வதேச ரீதியிலான விவகாரங்களில் அப்பிடித்தான் பேசுவதா? இந்த முறையில்தான், மிகவும் கடுமையான தேசியப் பிரச்சினைகளைக் கையாளுவதா?"⁷⁸

இமாலய வீழ்ச்சி

இடம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா பத்திரிகை குறிப்பிடுவதைப் போல, சீனாவுடன் போருக்குச் செல்வது என்ற இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களின் முடிவு — இராணுவ அறிவுறுத்தலுக்கு எதிரான — அரசியல் முடிவுதான் என்பதில் ஜயமில்லை. இந்த அரசியல் முடிவுக்கு சீனா பதிலாடி தந்தபோது, இந்திய இராணுவமும் இந்திய அரசாங்கமும் நேருவும் சுருண்டு விழுந்தனர். அக்டோபர் மாதம் 20-24-க்கு இடைப் பட்ட நாட்களில், சீனப்படைகள் இந்திய நிலைகளை வீழ்த்தி முன்னேறின; வடகிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தில் ஊடுருவின; (மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டுக்குச் சர்று தெற்கே உள்ள) டோவாங்-ஜக் கைப்பற்றி, அங்கு நிலைகொண்டன. அரச தந்திர முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டன. ஆனால் தன்னைத் தானே நேர்மையாளராகக் கருதிய நேரு, உண்மையைத் தலைகீழாக்கி, எல்லைப் பிரச்சினையை அமைதியாகத் தீர்ப்பதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவதில்லை என்று முடிவெடுத்துவிட்டார்.

இதற்கு இடைப்பட்டகாலத்தில், சீனாவானது, இந்தியாவையும் சோவியத் யூனியனையும் (இந்நாடும் சீனாவுடனான தனது எல்லைகளை தன்முனைப்பாகத் தீர்த்துக் கொள்வதையே தெரிந்தெடுத்து) தவிர்த்து, பிற அண்டை நாடுகள் அனைத்துடனும் - பர்மா, பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், நேபாளம் மற்றும் மங்கோவியா - எல்லைகள் பற்றிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்டது.

நவம்பர் 17-ஆம் நாள், சீனர்கள் தமது இரண்டாவது இராணுவ இயக்கத்தைத் துவக்கினர்; அவர்களுடைய படைகள் அசாம் எல்லை வரை வந்தன; பிரச்சினைக்குரிய வடகிழக்கு எல்லைப் பிரதேசம் முழுவதையும் கைப்பற்றிவிட்டு, அத்துடன்மீண்டும் நின்றுவிட்டன. இந்திய அரசாங்கம் பீதியடைந்து போனது; அசாமைக் கிட்டத்தட்டக் கைகழுவி விட்டது; அடுத்த முறை சீனர்கள் எதோடு நிற்பார்கள் என்று புரியாமல் தடுமாறியது.⁷⁹

இதே நேரத்தில், இதே மாதிரியில், எல்லையின் மேற்குப் பிரிவில், சீனப்படைகள் தாக்குதலை மேற்கொண்டு, அக்ஷாய்சின் பகுதியில் இந்தியப் படைகள் அமைத்த படைப்பிரிவு காவலிடங்கள் அனைத்தையும் துடைத்தெறிந்தன. இதுபற்றி மாக்ஸ் வெல் எழுதிய தாவது: “லெகோர்ஸ் நடவடிக்கையைப் [தாக் லா ஒடையைச் சுற்றி உள்ளப் பகுதியிலிருந்து சீனர்களை விசிறி அடிப்பதற்கான இந்திய இராணுவ நடவடிக்கையின் குறியீட்டுப் பெயர்] போலவே, முன்னேறும் கொள்கையானது தோல்வியிலே முடிந்தது - ஆரம்பம் முதலே உண்மையான படைவீரர்கள் முன்னறிந்து கூறியதைப் போல்.”⁸⁰

இதற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், இந்தியத் தலைமைத் தளபதி ஜெனரல் தாப்பர் பதவி விலகினார்; பாதுகாப்பு அமைச்சர் கிருஷ்ண மேனன் (நேருவின் நெருங்கிய நண்பர்) பதவி விலகும்படி கட்டாயப் படுத்தப்பட்டார்; அடுத்தது உங்களுடைய முறை என்று எச்சரிக்கப் பட்டார் நேரு.⁸¹

சீனர்கள், அக்டோபரில் தமது நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கிய உடனேயே, புது தில்லியை அப்பட்டமான பீதி பற்றிக் கொண்டது. அப்போது, இன்னமும் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த கிருஷ்ண மேனனை நோக்கி, முன்னேறி வரும் சீனர்களை எங்கே தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள் என்று பத்திரிகையாளர்கள் கேட்டனர். அதற்கு அவர், “அவர்கள் போவதைப் பார்த்தால், எதுவரை அவர்கள் போவார்கள் என்பதற்கு எல்லையே இல்லை”⁸² என்று பதில் கூறினார். தூதுவர்களின் அறிக்கையில், அமெரிக்கத் தூதுவர் ஜே.கே. கால்பிரெய்த் இந்த நாட்களில் செய்த பதிவுகள் பல விசயங்களை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டக் கூடியவை. கனடா நாட்டின் தூதுவரான செஸ்டர் ரோன்னிங் முன்னதாக கிருஷ்ண மேனனைச் சந்தித்து விட்டு, கிருஷ்ண மேனன் கூறியதாக சொன்னதை கால்பிரெய்த் குறித்து வைத்துள்ளார். அது பின்வருமாறு: “பத்தாண்டுப் போர் பற்றி அவர் பேசினார்; சீனர்கள் சென்னையை நோக்கி முன்னேறக் கூடும் என்ற தொனியில் அவர் கூறினார்.”⁸³ (அந்த நேரத்தில் சீனர்கள், வடகிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தில் சிறிதளவு இடத்தையே கைப்பற்றி இருந்தனர்.)

அக்டோபர் 28-இல் (தேதியை ஒருவர் குறித்து வைத்துக் கொள்ளலாம்) கால்பிரெய்த் குறித்து வைத்ததாவது: “நேரு உடைந்து நொறுங்கிப் போனவராகவும் உயரம் குறைந்து வயதானவராகவும்

தோண்றினார்... இந்தியர்களுடனான நமது இராணுவ உறவுகள் எப்போதும் விலகியே இருந்தன; கடந்த சில நாட்களில் அவை மிக மிக நெருக்கமாகிவிட்டன. போர் தொடர்பான கட்டளைகளும், பிற இராணுவத் தகவல்களும் நமக்குத் தரப்படுகின்றன... கொரில்லாநட வடிக்கைகளில் அமெரிக்க நிபுணரான வெலிங்டனிடமிருந்து, அவர் தரக்கூடிய அறிவறுத்தல்களைக் கொண்டு வந்துள்ளேன்...”⁸⁴

அக்டோபர் 29-இல் கால்பிரெய்த் தமது பத்திரிகையில் பதித்த தாவது: “தங்களுக்கு உதவி உண்மையிலேயே தேவைப்படுவதா கவும், அது அமெரிக்காவிலிருந்துதான் கிடைத்தாக வேண்டும் என்றும் பிரதமர்களினார்”.⁸⁵ “அணிசேராக் கொள்கை என்று அழைக்கப்படுவது (ஏற்கெனவே) ஒருவழியாகப் போய்விட்டது”⁸⁶ என்று அமெரிக்கத் தூதர் அதிபர் கென்னடியிடம் நவம்பர் 13-ஆம் நாள் அறிவித்தார்.

இந்தியநிதியமைச்சர் டி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி கால்பிரெய்த்தைச் சந்தித்தார். அதன் பிறகு “கல்கத்தா மீது குண்டு வீசப்படும் அபாயம் உள்ளது” என்று அவர் கவலைப்படுவதைத் தான் கண்டதாக கால்பிரெய்த் நவம்பர் 16-இல் தெரிவித்தார். கிருஷ்ணமாச்சாரி தன்னிடம் “இடைமறிக்கும் விமானம்” வேண்டுமென்றும் 500 கோடி டாலர் வேண்டுமென்றும் கேட்டதாக அமெரிக்கத் தூதர் கூறினார்.⁸⁷ நவம்பர் 17-ஆம் நாள் சினப்படைகள் மீண்டும் முன்னேறியபோது, அமெரிக்கத் தூதர் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டதாவது;.... “ஒரு பெரும் தோல்வி ஏற்பட்டது என்பது இன்று இருவ தெரிந்தது... நாம் போக்குவரத்து விமானங்கள் அளிக்க வேண்டும் என்று இந்தியர்கள் விரும்புகிறார்கள். அணிசேராக் கொள்கைளை மேலும் மாற்றிய மைத்துக் கொண்டு, விமானங்களை இயக்க விமானங்களும் ஊழி யர்களும் வேண்டுமென்றும் இந்தியர்கள் கேட்கிறார்கள்.”⁸⁸ சினர்கள் ஆகப்பெருமளவில் வடகிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டனர்; அதுவும் எண்ணிப் பார்க்க முடியாத வேகத்தில். உதவிக்கான இரு கோரிக்கைகள் நமக்கு வந்துள்ளன; இரண்டாவது கோரிக்கை இன்னும் மிகவும் இரகசியமானது” என்று நவம்பர் 19-இல் தனது நாட்குறிப்பில் கால்பிரெய்த் எழுதினார். அடிக்குறிப்பில் அவர் மேலும் சேர்த்து எழுதியதாவது: “நமது விமானங்கள் முழு அளவிலான பாதுகாப்புக்காகத் தலையீடு செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள், வாழிங்டனில் உள்ள இந்தியத் தூதரகத்தின் வாயிலாக அனுப்பப்பட்டு உள்ளன... இராணுவக்கூட்டு வேண்டுமென இந்தியர்கள் மன்றாடுகின்றனர்...”⁸⁹

“ஆகாயப் பாதுகாப்பு” வேண்டுமென கென்னடிக்கு நேருதான் “பரிதாபத்துக்குரிய முறையிலான வேண்டுகோள் விடுத்தார்.”⁹⁰ “அமெரிக்க இராணுவச் சீருடைகளைக் காண இந்தியர்கள் ஏங்குகிறார்கள்; நாளை முதற்கொண்டு நமது அதிகாரிகள் இராணுவச் சீருடைகளை அனிவைதை அனுமதிக்கப் போகிறேன்”,⁹¹ என்று நவம்பர் 21-இல் கால்பிரெய்த் கூறினார்.

தில்லியில் முழுமையானத் தடுமாற்றமும் குழப்பமும் நிலவின. உன்னிகிருஷ்ணன் கூறியதைப் போல, “தில்லியில் பீதி நிலவியது. என்னற்ற வதந்திகள் உலவின. சீனர்கள் தேஜஸ்ரைக் கைப்பற்றப் போவதாகவும், 500 பாராகுட் வீரர்கள் டெல்லி மீது இறக்கி விடப்படப் போவதாகவும் வதந்திகள் உலவின.”⁹²

மகாராஷ்டிரமாநில முதல்வரான சவாண், நவம்பர் 20-ஆம் நாள், புதிய பாதுகாப்பு அமைச்சரானார். அன்று இரவே ஓரிசா முதல்வர் பிஜூ பட்நாயக் அவரைச் சந்தித்தார். சவாணிடம், “நீங்கள் ஏன் அவ்வளவுதாரத்தில் இருந்து தில்லிக்கு வந்தீர்கள்? சீனர்கள் வேகமாக வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள், விரைவிலேயே பம்பாய் போர் முனையாகப் போகிறதே!”⁹³ என்று பிஜூ கூறினாராம். இது வேடிக்கையாகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கலாம். ஆனால் இந்திய ஆட்சியாளர்களிடம் இருந்த பீதியையும் கலக்கத்தையும் இது பிரதிபலித்தது.

அவர்களுக்கு நல்லநேரம்தான். இதற்கு மாறாக, அசாமை முழுமையாகக் கைப்பற்றிவிட்டு, சென்னை அல்லது மும்பையை நோக்கிச் செல்லாமல், கொல்கத்தாவின் மீது குண்டு வீசாமல் அல்லது தில்லியில் பாராகுட் படைகளை இறக்காமல், சீனர்கள் நவம்பர் 20-ஆம் நாள் ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தார்கள். மேலும், ஒன்பதே நாட்களுக்குள், வடகிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தைக் காலி செய்து விட்டு, மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டுக்கு வடக்கே பின்வாங்கப் போவதாக அவர்கள் அறிவித்தார்கள். பிரச்சி னைக்குரிய எல்லைக் கோட்டிலிருந்து வடக்கே பன்னிரண்டு மைல் பின்வாங்கிவிட்டு, மீண்டுதாங்கள் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குத் தயாராக இருப்பதாக அவர்கள் அறிவித்தார்கள். உலகறிந்தக் கம்யூனிஸ்டு எதிர்ப்பாளரான பெட்டரண்ட் ரஸ்சல் அறிவித்தாவது:

“கணவாய்களை ஒட்டிய கடும் சண்டைகள் முடிந்து விட்டன. இந்தியச் சமவெளிகளைச் சீனா கைப்பற்றுவதற்கு பெரிய இராணுவத் தடைகள் ஏதும் இல்லை. வெற்றி பெற்று முன்னேறிய இராணுவம் தனது சொந்த அரசாங்கத்தாலேயே நிறுத்தப்பட்ட

வேறொரு உதாரணத்தை என்னால் நினைத்து பார்க்கவும் முடிய வில்லை. ஏனெனில், எனக்கு என்ன தோன்றியது என்றால் — சூயென் லாய் எழுதிய கடிதத்திலிருந்தும், எல்லைப் பிரச்சினை பற்றிய பாளரிடம் நான் பேசியதிலிருந்தும், எல்லைப் பிரச்சினை பற்றிய விசயத்தில் — சீனர்கள், நியாயமாகவும் தன்னடக்கமாகவும் நடந்து கொண்டனர் என்பதே. சூயென் லாய் எழுதியதைப் போல பெருந் தன்மையுடன் நடந்து கெள்ளும்படி கேட்டு, அவருக்கு நான் எழுது வதாக இருந்தேன். ஆனால், நான் வியப்புக்கு உள்ளானதைப் போல உலகமும் வியப்புக்கு உள்ளானது; ஏனெனில், போர் தவிர்க் கப்பட வேண்டும் என்ற தெளிவான மற்றும் வலுவான நோக்கத்திற் காக அவர்கள் இந்த உன்னத நடவடிக்கையினை — தாம் கடினப் பட்டுதியாகம் செய்து வென்றதைத் தியாகம் செய்யும் நடவடிக்கை யினை மேற்கொண்டார்கள்.”⁹⁴

நவம்பர் 29-இல், ஒரு அடிக்குறிப்பில் கால்பிரெய்த் குறிப்பிட்ட தாவது: “தாங்கள் வைத்திருந்த பகுதியையும் அல்லது லடாக்கை வைத்திருப்பதற்காக தனது உரிமையையும் தம்மால் காத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதை எவ்விதமான சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றி நிருபித்துக் காட்டிய பின்பு, சீனர்கள் ஓய்ந்தனர்.”⁹⁵

திசம்பர் முதல் நாள் அமெரிக்கத் தூதர் கூறியது: “எம். ஜே. தேசாய் [அப்போதைய இந்திய வெளியுறவுச் செயலர்] ஒரு மறைமுக மான விமானப் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் பற்றிய பிரச்சினையை என்னிடம் எழுப்பினார்.” திசம்பர் 27-ஆன்று நேருவிடம் கால்பிரெய்த் கேட்டதாவது: “ஆசியாவின் வேறு ஏதாவது ஒரு இடத்தில் சீனாவினால் பிரச்சினை எழுந்தால், சீனாவைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு நாங்கள் இந்தியாவின் உதவியை நம்பியிருக்க முடியுமா” என்று கேட்டேன். இத்தகைய விசயம் தங்களுக்கு மிக அக்கறையுள்ள விசயம் என்றும் நாங்கள் உதவுவோம் என்றும் அவர் கூறினார்”. ஐவெரி 5, 1963-இல் கால்பிரெய்த் தனது தூதரக பத்திரிகையில் பதிவு செய்ததாவது: “சீனர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவது பற்றிய இந்தியாவின் சிந்தனை ஒட்டம் பற்றி தேசாய் என்னிடம் கூறினார். அரசியல் ரீதியிலும் இராணுவ ரீதியிலும், ஆசியாவில் அமெரிக்கா வடன் சேர்ந்து வேலை செய்ய அவர்கள் இசைகிறார்கள்... தங்களுடைய சிந்தனைகள் அந்த இசையை நோக்கிச் செல்வதாக ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு நேரு சூசகமாகக் குறிப்பிட்டார்.”⁹⁶

சீனாவின் அடுத்தடுத்த எச்சரிக்கைகளையும், இந்திய இராணுவத் தளபதிகளின் அறிவுறுத்தல்களையும் காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டு,

இமாலய பேரழிவாக விரைவிலேயே முடிவிடைந்த இமாலய சாகசத்தை மேற்கொள்ள, எல்லையின் கிழக்கு மற்றும் மேற்குப் பிரிவுகளில் முன்னேறும் கொள்கையைக் கடைபிடிக்க, நேரு கொள்கையாளர்களுக்கு நெஞ்சுத் துணிச்சலைக் கொடுத்தது எது? மிரட்டிப் பணிய வைத்தலுக்கு அஞ்சி, சீனா எதிர்த்தாக்குதலை ஒரு போதும் மேற்கொள்ளாது என்று முன்னாள் சோவியத் யூனியனின் தலைவர்கள் இந்தியத் தலைவர்களுக்கு உத்திரவாதம் அளித்ததே ஒரு வேளை இதற்கான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். எல்லைப் பிரச்சி னையைத் தீர்க்க சீனா வன்முறையை ஒரு போதும் மேற்கொள்ளாது என்று ருஷ்யத் தலைவர்களிடமிருந்து தான் ஒரு உத்திரவாதத்தை 1959-இல் பெற்றதாக, எம்.ஜே. தேசாய் தன்னிடம் கூறியதாக, அப்போதைய பிரபலப் பத்திரிகையாளரானதுர்காதாஸ் எழுதினார்.⁹⁷ “சீனாத் தாக்குதல் தொடுக்கும் சாத்தியம் இருக்கும் என்று கவர்னர்கள் மாநாட்டில் கூறியதற்காகவே தலைமைத் தளபதியான ஜெனரல் திம்மையாவை நேரு வெளியேற்றினார்”,⁹⁸ என்று துர்கா தாஸ் மேலும் கூடுதலாக எழுதினார்.

‘இந்தியாவின் சீனப் போருக்காக’ சோவியத் தலைவர்களை பொறுப்பாக்கி குயென்லாய் குற்றம் சாட்டினார். சீனாவின் தரப்பிலி ருந்து எதிர்ப்பு ஏதும் இருக்காது என்று, 1962-இல் இந்தியர்களுக்கு அவர்கள் கூறினர் என்பது குயென்லாயின் கருத்தாகும்.⁹⁹

அமெரிக்கா, முன்னாள் சோவியத் யூனியன் ஆகிய இரு மேல்நிலை வல்லரசுகளின் ஊக்கத்தையும் ஆதரவையும் இந்திய ஆளும் வர்க்கங்கள் பெற்றன என்பதுதான் இதற்கான மற்றொரு காரணமாகும். 1964-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நேரு இறப்பதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு மாசேதுங், “நேரு கெட்டுப் போய்விட்டார், ஏகாதிபத்தியமும் புரட்டல்வாதமும் அவரைக் குருடாக்கி விட்டன”,¹⁰⁰ என்று கூறினார். எல்லைப் பிரச்சினைக்கு அமைதி வழியில் தீர்வுகாண பேசு வார்த்தைகளுக்காக சீனா பல வேண்டு கோள்களை இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு விடுத்தது, சீனாவின் பல வீனம் என்று இந்தியத் தலைவர்கள் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு இருக்கக் கூடும்.

சீனர்கள் மக்மகோன் எல்லைக் கோட்டுக்கு வடக்கே பன்னி ரண்டு மைல் பிள்ளாங்கி, சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட இந்தியப் படையின் ரையும் (அவர்களைச் சீனர்கள் மரியாதையுடனேநடத்தினர்) கைப்பற்றப்பட்ட ஆயுதங்களையும் திரும்ப ஒப்படைத்தனர். எல்லைப்

பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண பேச்சுவார்த்தைகளுக்காக அவர்கள் மீண்டும் முன்வந்தனர். ஆனால் நேரு கொள்கையாளர்களோ பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்த மறுத்தனர். எல்லைப் பிரச்சினை ஒரு அரை - பிரச்சினையாகிப் போனது. அதை அப்படியே வைத்திருப்பது இந்திய ஆனும் வர்க்கங்களுக்கு அரசியல் ரீதியில் சாதகமானதாயிற்று. எப்போது தேவைப்பட்டாலும், அதை அவர்கள் புதுப்பித்து, குறைந்த பட்சம் ஒரு பிரிவு மக்கள் மத்தியிலாவது குறுகிய தேசியவெறியைக் கிளப்பிவிட முடியும்.

பரஸ்பர ஒப்பந்தம் ஏதும் இல்லாமற் போனாலும், சீனாவானது இந்தியாவுக்கு வடக்கிழக்கு எல்லைப் பிரதேசத்தை (இப்போதைய அருணாச்சலப் பிரதேசம்) அளித்து விட்டு, தனக்கு உயிராதார முக்கியத்துவமிக்க, எல்லையின் மேற்குப் பிரிவைத் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டது. 1960-இல் சீனா முன்மொழிந்த நிலையில், எல்லை அப்படியே உள்ளது.

இந்தியாவின் 'போலிப் போர்' (மாக்ஸிவெல் இவ்வாறுதான் அழைக்கிறார்) சீனா ஒருதலைப்பட்சமாகப் போர் நிறுத்தம் அறிவித்ததுடன் முடிவுக்கு வந்தது. இந்திய ஆட்சியாளர்களின் பாத்திய தையை உறுதியாக ஆதரிக்கவில்லை என்று நேரு அரசாங்கம், கம்யூனிஸ்ட்டுகளைக்கைது செய்ய உத்தரவிட்டது. ஆனால், இந்திய அரசாங்கத்துக்கே உரிய குளறுபடியின் காரணமாக, கைது செய்யப் பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளிடையில் சில 'நேருயிசுக் கம்யூனிஸ்டுகளும்' இருந்தனர். ஆனால், இது, அரசாங்கத்துக்கு உதவிகரமானதாக ஆகி விட்டது; ஏனெனில், அவர்கள் விடுதலையடைந்து வெளியே வந்த பின்னர், தம்மை 'புரட்சிகர மார்க்சிஸ்டு'களாக காட்டிக் கொண்டு மக்களை ஏய்க்க முடியும்.

2

இந்திய, அமெரிக்க, சோவியத் ஆளும் வர்க்கங்களின் நலன்களுன்றுகுவிதல்

ஞேரு, தனித்து விடப்பட்ட அக்சாய்சின் பனிப் பாலைவன பிரதேசம் போன்ற காரணங்களுக்காக அல்லாமல் சித்தாந்த - அரசியல் காரணங்களுக்காகவே சீனாவுடன் போர்தொடுத்தார். காங்கிரஸ் கட்சியின் நாடாளுமன்றக் குழுவின் கூட்டத்தில் 17-2-1963-இல் பேசுகையில் நேரு கூறியதாவது: “இவை (சீனப் போருடன் தொடர்புடைய விசயங்கள்) நீண்டகால விவகாரங்கள் ஆகும்; இவற்றுக்குப் பின்னால் ஆழமானப் பிரச்சினைகள் உள்ளன.” வெறும் பிரதேசம் தொடர்பான பிரச்சினைக்கு அப்பால் இதில் கூடுதலான விசயங்கள் உள்ளன என்று அவர் மேலும் கூறினார்.¹⁰¹

1960-ஆம் ஆண்டுகளின் பின் பாதியில், அமெரிக்காவுக்குப் பயணம் மேற்கொள்கையில், நேருவின் சீமந்தப் புத்திரியான இந்திரா காந்தி, பிரச்சினை பிரதேசத்துக்கானது அல்ல; ஆனால் சித்தாந்த ரீதியானது, அரசியல் ரீதியானது என்று மீண்டும் கூறினார்.

இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான மோதலுக்குப் பின்னுள்ள “நீண்டகால விவகாரங்கள்” என்ன? “ஆழமானப் பிரச்சினைகள்” என்ன? 1952-இல் சீனாவுக்குச் சென்ற கலாச்சாரப் பிரதிநிதிக் குழுவிடம் நேரு சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டாரே, அந்த சவால் என்ன? சீனா இந்தியாவுக்கு எப்படி சவாலாக விளங்குகிறது?

உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு எதிராகவும், ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு, குறிப்பாக ஐப்பானிய, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு எதிராகவும் பல பத்தாண்டுகள் கடுமையாகப் போராடி 1949-இல் மக்கள் சீனக் குடியரசு உருவானது. இந்தியாவுடனும் சோவியத் யூனியனுடனும் தவிர்த்து மற்ற எல்லா அண்டை நாடுகளுடனும் தனது எல்லை பிரச்சினைகளை விரைவிலேயே தீர்த்துக் கொண்டது. யாருடைய பிரதேசத்தின் மீதும் சீனா நாட்டம்

கொண்டதாகத் தோன்றவில்லை. இதற்கு பதிலாக, தனது சூரையாடப்பட்ட பொருளாதாரத்தை மீண்டும் கட்டியமைப்பதில் அது உடனடியாக ஈடுபட்டது. மேலும் இத்துடன், நாட்டுக்காக ஒரு பேரார் வமிக்க, பிரம்மாண்டமான திட்டத்தை மாசேதுங் தீட்டியிருந்தார். அது விரைவில், நாட்டில் படிப்படியாக கம்யூனிசுத்தை — மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதையும் ஒடுக்குவதையும் முடிவு கட்டி கம்யூனிசுத்தைக் கொண்டு வரும் என்று அவர் கூறினார்.

இதன் முதற்படியாக, நிலவுகின்ற ஒடுக்குமுறை சமூக அரசியல் கட்டமைப்பை சீனா தலைகீழாக மாற்றியது. அது ஏகாதிபத்திய மூல தனத்தையும், 'தரகு அதிகார மூலதனம்' என்று வரையறுத்ததையும் - இவை இரண்டும் சீனாவின் 90 சதவீத மூலதனத்தைத் தமிடம் வைத்திருந்ததை - பறிமுதல் செய்தது. அதன் பின்னர், தேசிய முதலாளிகளின் தொழில்களும் படிப்படியாக மக்களின் உடைமைகளாக்கப் பட்டன. சீனத்து வறிய, நிலமற்ற உழவர்களின் தலைமையில் எல்லாப் பண்ணை நிலங்களும் உழுது பயிரிடுவார்களுக்கிடையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கில் 30 கோடி உழவர்கள் 45 சதவிகித வளமான நிலங்களைப் பெற்றனர். தேசிய வருவாயில் நிகர முதலீடு 1-2 சதவிகிதமாக 1949-இல் இருந்தது. 1953-இல் இது 20 சதவிகிதமாக உயர்ந்தது.¹⁰² ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே நிலங்கள் கூட்டுறவுமயமாவது முதல் கட்டத்தில் தொடங்கி பின்னர் உயர்ந்த கட்டங்களை அடைந்தது; நிலத்தில் தனியுடைமை ஒழிக்கப் பட்டு கம்யூனிகள் அமைக்கப்பட்டன. கம்யூனிகளின் கீழ் விவசாயம், தொழில் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, உள்ளூர் சூழ்நிலை களுக்குப் பொருத்தமான தொழில்கள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டன. ஆகப் பெரும்பான்மையான தமது சொந்தப் பொருளாதார முடிவு களைக் கம்யூனிகளே மேற்கொண்டன. "அரசு அதிகாரம், ஆக அதிக பட்சமாக பரவலாக்கப்பட்டதாகவும் - இது கிட்டத்தட்ட 'அரசு உலர்ந்து உதிர்வதற்கு சற்றேறக்குறைய நெருக்கமானதாக இருந்ததா கவும்,"¹⁰³ வில்பிரெட் பர்ச்செட்டும் ரீவ் அல்லேயும் தமது நூலில் எழுதினர். அமெரிக்காவைப் போல, 'எல்லோருக்கும் ஜனநாயகம்' இருப்பதாக சீனா உரிமை கொண்டாடவில்லை; இதற்கு முன்பு நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வான சமூக அமைப்பை மீண்டும் கொண்டுவர விழைகின்ற ஒரு மிகச் சிறுபான்மையினரைத் தவிர, ஆக பெரும்பான்மையான பரந்துபட்ட மக்கள் உண்மையான ஜனநாயகத்தை அனுபவிக்கின்றனர் என்றே சீனா உரிமை கொண்டாடுகிறது. பர்ச்செட்டும் அல்லே-யும் குறிப்பிட்டுக்கூறியதாவது: (கம்யூனிகளுக்கு) "சாதாரண மாகச் செல்லும் ஒருவருக்கு பளிச்செனத் தெரிவது என்னவென்றால்,

அரசு அதிகாரத்தின் வழக்கமான கெடுபிடிகள் எதுவும் காணப்படா ததுதான். அங்கு மக்களின் குடிபடைகள் இருந்த போதிலும், இராணுவம் காணப்படவில்லை, போலீசு காணப்படவில்லை, நீதி மன்றங்களும் சிறைக் கொட்டடிகளும் காணப்படவில்லை. ¹⁰⁴

சீனாவின் வளர்ச்சிக்கானத் திறவுகோல், மக்களின் முடங்கிக் கிடக்கும் பெருமளவு உத்வேகத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதுதான் என்று மாவோ வாதிட்டார். என்னைற் பரந்த வீச்சான மக்கள் இயக்கங்கள் நடத்தப்பட்டன; நாடு பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தில் குறிப் பிடத்தக்கப் பெரும் வெற்றிகளைச் சாதித்தது. 1960-ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதியில், 1949 முதற்கொண்டான சீனாவின் மொத்த தேசிய உற்பத் தியின் உண்மை மதிப்பு, தொழிற் புரட்சிக் காலத்தில் இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஐப்பான் ஆகியவை அடைந்த வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருந்தது; இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய, வளரும் நாடுகள் அனைத்தினுடையதைக் காட்டிலும் முன்னணியில் இருந்தது என்று குரலே என்ற நூலாசிரியர் மதிப்பிட்டார். ¹⁰⁵ அமெரிக்க நாடானுமன்றத்தினுடையகூட்டுப் பொருளாதாரக் கமிட்டி 1972 வாக்கில் கூறியதாவது: “மக்கள் சீனக் குடியரசானது பொருளாதார ரீதியில் பலமடைந்த ஒரு ஜக்கியப்பட்ட நாடாகி உள்ளது. இதன் ஆற்றலை எப்படி அறிவது? ஒரே நேரத்தில், தனது மக்களின் தேவை களை நிறைவு செய்ததிலும், இராணுவத்தை நவீனப்படுத்தியதிலும், பொருளாதார அடிப்படைக் கட்டுமானத்தை விரிவுபடுத்தியதிலும், இவை அனைத்தையும் குறுகிய காலத்தில் நிறைவேற்றியதிலிருந்தும் இதன் ஆற்றலை அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறாக இன்னும் பத்து அல்லது இருபது ஆண்டுகளில் சீனாவானது, அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், ஐப்பான், மேற்கு ஜாரோப்பிய சமூகம் ஆகியவற்றின் வரிசையில் சேர்ந்து, உலகின் ஜந்து வல்லரசுகளின் ஒன்றாக ஆகிவிடும்.” ¹⁰⁶ ஒரு காலத்தில் ‘கிழக்குலகின் நோயாளி’ என்று கூறப் பட்ட சீன நாடு, இப்போது எழுந்து நின்று விட்டது.

அமெரிக்க உள்துறையினுடைய கொள்கைத் திட்டமிடல் அலுவலகத்தின் இயக்குனராக 1946-இல் பொறுப்பேற்ற ஜார்ஜ் கென்னன், சீனப் பிரச்சினை என்பது “முழுக்கவும் அல்லது பிரதானமாகக் கூட இராணுவப் பிரச்சினை அல்ல” ¹⁰⁷ என்று கூறினார். சீனாவின் ஒரு பகுதியான திபெத்தின் மீது கூட தனது சித்தாந்தத்தைத் திணிக்க சீன மக்கள் குடியரசு முயற்சிக்கவே இல்லை. அது, தலாய்லாமாவின் ஆட்சியை, பண்ணையடிமைகளின் உடமையாளர்களது ஆட்சியை அழிக்கவில்லை; சீனா விரும்பியிருந்தால் இதைச் செய்திருக்க

முடியும். இதற்குப் பதிலாக, திபெத்துக்கு கணிசமான அளவு பிரதேச சுயாட்சி உரிமையை வழங்கியது (நேருவும் அவரது சுகபாடிகளும் இந்திய யூனியனில் உள்ள மாநிலங்களுக்கு எந்தவிதமான சுயாட்சி யையும் அனுமதிக்கவே இல்லை); பரந்த அளவிலான ஒடுக்கப்பட்ட திபெத்தியர்களை, தமது ஆட்சியாளர்களுடனான முரண்பாடுகளைத் தாமே தீர்த்துக் கொள்ளும்படியாக சீனா விட்டுவிட்டது. அப்படியானால் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கும், அவர்களால் பல்வேறு நாடுகளில் பேணி வளர்க்கப்பட்ட ஆட்சிகளுக்கும், எந்த விதத்தில் சீனா அச்சுறுத்தலாக, பிரச்சினையாக இருந்தது?

சீனாவின் முன்னுதாரணம்தான் அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. விரைவான வளர்ச்சி, தனது மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை மேம்படுத்தியது - ஆகிய இரண்டையும் உத்திரவாதம் செய்ததில் அது பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க வெற்றிதான் முன்னுதாரணத்தை ஏற்படுத்தியது. பிற மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு மாறாக, தன்னுடைய வகை மாதிரியான வளர்ச்சியின் மூலம் என்ன சாதிக்க முடியும் என்பதில்தான் அதன் முன்னுதாரணம் காணப்பட்டது. குரலேதனது நூலில் எழுதியதாவது:

“சீனாவின் அடிப்படையான, எடுப்பாகத் தெரிகின்ற பொருளாதார உண்மை என்ன? கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகத் தனது மக்களுக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகியவற்றையும் ஆரோக்கிய வாழ்வையும் (ஆகப்பெறும்பான்மையினருக்கு) கல்வியையும் அளித்துள்ளது. கோடானுகோடியினர் பட்டினி கிடக்கவில்லை; சாலை நடைபாதைகளின் ஓரத்திலும் வீதிகளிலும் யாரும் தூங்கிக் கிடக்கவில்லை; பிச்சை எடுப்பவர்கள் இல்லை; பசித்தவர்கள் இல்லை; கல்வியற்றவர்கள் இல்லை; நோய்களில் வீழ்ந்தவர்கள் இல்லை. இத்தகையப் பரிதவிப்பானக் காட்சிகளை சீனாவில் யாரும் பார்க்க முடியாது; ஆனால் இந்தியாவில் காணலாம்; பாகிஸ்தானில் காணலாம்; பின்தங்கிய உலகைச் சேர்ந்த நாடுகளில் காணலாம்”.¹⁰⁸

சீனா ஒரு சோசலிச் நாடாக நீடித்து இருப்பதே, இத்தகைய அவலமான சூழ்நிலைகள் நிலவும் இந்தியா போன்ற நாடுகளில் உள்ள ஒழுங்கமைவுக்கு உள்ளாட்டில் அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தியது. தமது வாழ்நிலைகளில் மாற்றம் கொண்டு வருவதற்கு அந்நாட்டு மக்கள் அங்கு உள்ள அதிகாரக் கட்டமைப்பை தூக்கியெறிய வேண்டும்; இத்தகைய மாற்றம் சாத்தியமானதே என்பதைச் சீனா தனது முன்னுதாரணத்தின் மூலம் அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து வலி யுறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஏழ்மையாலும் நோயாலும் அவதிப் படும் நாடுகள் முதலாளிய - ஏகாதிபத்தியக் கட்டமைப்பை விட்டு,

கும்பல் கும்பலாக வெளியேறுவதைத் தடுக்க வேண்டுமானால், சினா ஆக்கபூர்வமான முன்னுதாரணத்தை வழங்கிக் கொண்டிருப்பதையே அழித்து விடுவது கட்டாயத் தேவையாகியது. நேரு குறிப்பிட்ட “நீண்டகால விவகாரம்” இதுதான்; “ஆழமானப் பிரச்சினைகள்” இதுதான். சோவியத் யூனியனுக்கோ, சினா மேலும் கூடுதலான அச்சுறுத்தலாகும். ஏனெனில், சோசலிசம் என்ற பெயரில் சோவியத்தில் உள்ள நிலைமையுடன் எடுப்பாக முரண்படுவதாக சினாவின் உண்மையான சோசலிசம் விளங்கியது. இது சோவியத்தின் பெருமைக்கும் இரும்புப் பிடிக்கும் குழிபறிக்கிறது. இவ்வாறாக, அமெரிக்காவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் ஒரு பொதுவான நோக்கம் இருந்தது. சினாவைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பது; அதைச் சுற்றி வளைத்து, இறுதியில், அதை அழித்தே விடுவது - இதுதான் அவர்களின் பொது நோக்கம். இந்தக் கடமையைச் சாதிக்க கள்ளக் கூட்டுச் சேருவது முதன்மையானது; அவர்களுக்கு இடையிலான எந்த வகையான முரண்பாடுகளும் இரண்டாம் பட்சமானது என்பதைப் பின்னர் பார்ப்போம். சினாதான் தமது முதன்மையான எதிரி என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவர்கள், அதை நாசம் செய்ய கைகோர்த்து நின்றனர்.

சினாவை நிரந்தர அச்சுறுத்தலில் இருத்தி வைக்கும் அமெரிக்கப் போர்த்தந்திரம்

அமெரிக்க பிரதிநிதிகள் அவையின் உறுப்பினரான கொடர்ட் என்பவர், 26-1-1954-இல், “ஏதோ ஒரு நேரத்தில், சினாவில் உள்ளாட்டு நிலைகுலைவு ஏற்படும் என்ற எதிர்பார்ப்பில், சினாவை இடையொது இராணுவ நடவடிக்கை என்ற அச்சுறுத்தவில் இருத்தி வைப்பது தான்... சினா மற்றும் தைவான் பாலான நமது கொள்கையின் மைய மானவிசயமா?” என்று கேட்டார். தூரக்கிழக்கு விவகாரங்களுக்கான பொறுப்பு வகித்த அமெரிக்க வெளியுறவுத் துணைச் செயலர் ராபர்ட்சன், “ஆம் ஜீயா, இதுதான் எனது கருத்தோட்டம்” என்று கூறினார். “அமெரிக்காவின் தலைமையில் தொடுக்கப்படும் கெடுபிடிப்போர், சினாவை, இடையொது தாக்குதல் அச்சுறுத்தவில் இருத்தி வைப்பதா? இது தைவான் மற்றும் தூரக்கிழக்கு நாடுகளின் தலைமையில், அமெரிக்காவின் இராணுவ ரீதியிலான ஆதரவுடன் நடப்பதா?” என்று அவர் மீண்டும் கேட்டார். “தூரக் கிழக்கில் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கத்தை காலவரம்பற்று நீடிக்க வைக்கும் கடமையை அமெரிக்கா மேற்கொள்ளுமா?” என்றும் கொடர்ட் கேட்டார். “ஆம், அப்படித்தான்”,¹⁰⁹ என்று வெளியுறவுத் துணைச் செயலர் பதில் கூறினார்.

வேறு சொற்களில் கூறுவதானால், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதி களின் போர்த்தந்திரம் என்னவென்றால், சோசலிச் சீனாவை இடைய நாத தாக்குதல் அச்சுறுத்தலில் இருத்தி வைப்பதாகும் (சீனாவானது, நீண்டகால உள்நாட்டுப் போரிலிருந்தும் வல்லமை மிக்க ஏகாதிபத்திய சக்திகளை எதிர்த்தப் போரிலிருந்தும் வெற்றிகரமாக வெளி வந்தது - ஆனால் அதன் பொருளாதாரம் குறையாடப்பட்டதாக இருந்தது); அமெரிக்காவின் சார்பு நாடுகளான ஐப்பான், தைவான், தென்கொரியா, பிலிப்பைன்ஸ், இந்தியா இன்னும் பிறவற்றை அணி திரட்டி, சீனாவை இராணுவ ரீதியில் தோற்கடிக்க முயற்சிப்பது; சாத்தி யமானால் உள்நாட்டு எதிரிகளின் துணை கொண்டு சீனாவில் புரட்சி நீக்கம் செய்வது. இந்தப் போர்த்தந்திரத்தை அமெரிக்கா நடை முறைப்படுத்துகையில், இன்னொரு மேல்நிலை வல்லரசான சோவியத் யூனியன் தனக்கு மதிப்புமிக்க கூட்டாளியாக இருப்பதைக் கண்டுகொண்டது. இந்த உதவியோ மதிப்பிடற்கரியது: சோவியத் யூனியனானது முதலாவதாக, வடக்கு, வடகிழக்கு, வடமேற்கு திசை களிலிருந்து சீனாவைச் சுற்றி வளைத்து அனு ஆயுத அச்சுறுத்தலை செய்ய முடியும். இதைத்தான் 1960-ஆம் ஆண்டுகளில் சோவியத் யூனியன் செய்தது. இரண்டாவதாக, சீனப் புரட்டல்வாதிகள் மற்றும் தேசத்துரோகிகளின் துணைகொண்டு, மேலும் சிறப்பாகப் பயன் விக்கும் முறையில் ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு மையமான சீனாவில் புரட்சி நீக்கம் செய்ய முடியும். சோவியத் போர்த்தந்திரம் அமெரிக்கப் போர்த்தந்திரத்தை இட்டு நிரப்பக் கூடியது; இவை இரண்டும் சேர்ந்து கூட்டாக பெருமளவு அனு ஆயுதத்தாக்குதல் உள்ளிட்டு வெளியிலிருந்து அச்சுறுத்துவது - உள்ளிருந்து சிர்குலைவு செய்வது என்பதே இவ்விரு மேல்நிலை வல்லரசுகளின் திட்டமாகும்.

சியாங்கே ஷேக்கின் ஊழல் மிக்க கொடுங்கோலாட்சிக்கு அமெரிக்கா பேரளவில் ஆதரவு அளித்ததை ஏற்கெனவே கண்டோம். சீனா வினாக்கலையை “உள்நாட்டுப் போர் அமெரிக்காவில் தயாரிக்கப்பட்டது”,¹¹⁰ என்று மிகச் சரியாகவே கூறப்பட்டது. “சமீப எதிர்காலத்தில், சீனாவினாக்கலையை பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் ரீதியிலான அமைதித் தீர்வுக்கான” சாத்தியம் உள்ளதா என்று அமெரிக்க எழுத்தாளர் அன்னா ஹுயி ஸ்ட்ராங் கேட்டபோது, “இது அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் போக்கைச் சார்ந்த விசயம்”,¹¹¹ என்று மாசேதுங் பதிலளித்தார். சியாங் கே ஷேக், தைவானுக்குத் தப்பி ஓடியபோது அமெரிக்கா என்ன செய்தது என்பதை டேவிட் ஹூரோவிட் ஸ் கூறுகிறார்: “சீனாவின் பிரதான நிலப்பரப்புக்கும் தோற்கடிக்கப்பட்ட சர்வாதிகாரி சியாங்கே ஷேக் அடைக்கலம் புகுந்த தைவானுக்கும்

இடையில் ஏழாவது கப்பற்படையைக் கொண்டு வந்து வலுக்கட்டா யமாக நிறுத்தியதன் மூலம், வாஷிங்டன் தனது போரியக்கத்தைத் தொடங்கியது; சீனாவின் உள்நாட்டுப் போரில் தலையிடமாட்டோ மென்ற வாக்குறுதியை இதன் மூலம் அப்பட்டமாக மீறியது. இதைய டுத்து, கம்யூனிஸ்டுகளின் தலைமையிலான புதிய அரசாங்கத்தை அங்கிரிக்க மறுத்தது; அது 'சட்டவிரோத' மானது [சியாங்கின் சர்வாதிகார ஆட்சி மட்டும் எந்த அடிப்படையில் 'சட்ட பூர்வ' மானது?] என்று சாக்கு கூறியது; சீனா சர்வதேச வாணிபத்தில் ஈடுபடுவதற்கும் ஜ.நா.போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களில் உறுப்பினராவதற்கும் தடை விதித்தது; கொரியப் போரில் இழுத்துவிட்டு சிக்கவைக்க, சீனாவை ஆத்திரமூட்டித் தூண்டி விட்டு, பிறகு 'ஆக்கிரமிப்பாளன்' என்று முத்திரை குத்தியது; தோல்வியுற்று மதிப்பிழந்து போன சியாங்கின் இராணுவத்தை மீண்டும் புதுப்பித்து, மீண்டும் அதி காரத்தைக் கைப்பற்ற ஆதரவு தெரிவித்தது; இதன் மூலம் புதிய சீன ஆட்சிக்கு எதிரான உள்நாட்டு எதிர்ப்பாளர்களை ஊக்குவித்து, எதிர்ப்பு மேலும் வலுவடையாதா என நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு இருந்தது; தனது சி.ஐ.ஏ-வின் மூலமாகவும் யூ ரக வேவு விமானங்களைக் கொடுத்தும் சீனாவில் வேவுத் தாக்குதல்களைத் தொடுக்க கொமிண்டாங்படைகளை ஊக்குவித்தது. சீனாவினுடைய வரலாற்றுப்பர்வமான எதிரியான ஐப்பானுக்குச் சொந்தமான பசிபிக் இராணுவ தளங்களை, அப்பிராந்தியத்தில் ஐப்பானது இடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட வல்லரசு என்ற முறையில் அமெரிக்கா ஆக்கிரமித்து கைப்பற்றியது. அனு ஆயுதசக்தியாக சீனாவளருவதற்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே, சீனாவைக் குறிவைத்து அனு ஆயுதங்களை வீசுவதற்கு போர்த்தந்திர நடவடிக்கைக்கான விமானப்படை ஆணையகத்தின் விமானங்களை அத்தளங்களில் நிறுத்தியது. சீனக்கடலில் போலாரிஸ் என்ற பெயர் கொண்ட நீர்மூழ்கிக் கப்பற்படைப் பிரிவைக் கட்டியமைத்தது. சீனாவின் அனு ஆயுதச் சோதனைக்கு முன்னர், சோவியத் யூனியனுடன் அனு ஆயுதப் போர் மூன்றாணால், ருஷ்யா, சீனா இரண்டையும் ஒரு தேசிய சமூகங்கள் என்ற ரீதியில் இல்லாமல் ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு அமெரிக்காவுக்கு அனு ஆயுத வல்லமை உள்ளதாக அமெரிக்கப் பாதுகாப்புச் செயலர் மக்னமாரா பல முறை அறிவித்தார்...¹¹²

அமெரிக்காவின் மற்றும் 1960-ஆம் ஆண்டுகளின் முடிவில் முன்னாள் சோவியத்தின் அனு ஆயுதத் தாக்குதல் அச்சுறுத்தலுக்கு சீனா பலமுறை உள்ளாக்கப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டுக்கு ஒரு நிகழ்ச் சியைக் கவனிப்போம். 1954-இல் பிரெஞ்சுப் படைகள், வியட்நாமில்

தியென்பியன்பு என்ற இடத்தில் முற்றுகையிடப்பட்டபோது, அமெரிக்க அரசின் தலைமைச் செயலரான டல்லஸ், பாரிசுக்குச் சென்று, “இந்தோ - சீன தீபகற்பத்தின் எல்லையை ஒட்டியுள்ள கம்யூனிச் சீன நிலப்பரப்பில் வீசுவதற்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு அனுகுண்டுகளை” அளிக்கத் தயார் என்று பிரெஞ்சு அரசாங்கத்திடம் தெரிவித்தார்.”¹¹³

செலிக் ஹாரிசன் எழுதியது குறிப்பான கவனத்துக்குரியது: “இந்திய - அமெரிக்க நலன்கள் ஒன்றையொன்று இட்டு நிரப்புபவை. இந்தியப் பெருங்கடலில் அமெரிக்க அனு ஆயுதங்கள் இருப்பதற் கான நியாயத்துக்கு இந்தியா மறைமுகமான அங்கோரத்தை அளிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.”¹¹⁴

1947 ஏப்ரல் மாதத்திலேயே, முன்னாள் அமெரிக்கத் துணை அதி பரான ஹென்றி எ.வாலஸ், ‘‘12-3-1947-இல் அமெரிக்க அதிபர் ட்ரூமென் வெளியிட்ட ‘ட்ரூமென் கோட்டபாடு’ என்பது, உண்மையில் கம்யூனிஸ்டுகளைக் கொள்ளேராயிக்கும் ஒவ்வொரு சர்வாதிகாரிக்கும் ஒடோடி உதவி செய்யும்’’ கடப்பாட்டைச் சுமத்துவதாக, அவர் எச்சரித்தார்; “சீனா முதல் மத்தியத்தரைக் கடல் வரை, ஒரு துருவத் திலிருந்து மற்றொரு துருவம் வரையிலான்” பெரும்பரப்பில் “கொடூரே ஏகாதிபத்திய” மாகும் திசையை நோக்கிய பாதையில்தான் அமெரிக்கா திருப்பிவிடப்பட்டு உள்ளதாகவும் அவர் கூறினார்.¹¹⁵ டேவிட் ஹோரோவிட்ஸ் கூறுவதாவது: அதிபர் கென்னடி, ‘‘8-11-1963-இல், அன்னிய நாடுகளுக்கு உதவுவதை ஆதரித்துப் பேசுகையில், இது, வெளிநாடுகளில் நேச நாடுகளின் 35 இலட்சம் படைகளை நிறுத்தி வைப்பதற்கான ஒரு வழியே என்று கூறினார். (இத்துடன் 1963-இல் வெளிநாடுகளில், 200 பெரிய அமெரிக்க இராணுவத் தளங்களிலும், ஆயிரம் இடைத்தங்கள் இடைங்களிலும், 10 இலட்சம் அமெரிக்கத் துருப்புகள் இருந்தன).’’¹¹⁶ 1970 வாக்கில் அமெரிக்க இராணுவத் தளங்களின் எண்ணிக்கை 3,401 என்று அதிகரித்தது. (இவற்றில் பெரிய தளங்கள் 429; சிறு தளங்கள் 2,792.)¹¹⁷

தமது ‘தெளிவானத் தலைவிதியை’ ஈடேற்றுவதற்கும் உலகை ஆதிக்கம் செய்வதற்கும் அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கங்கள் - மார்க்கன்கள், ராக்கெல்லர்கள், போர்டுகள் இன்னும் அவர்களின் வகையறாக்கள் - கடந்த நூற்றாண்டின் நாற்பதாம் ஆண்டுகள் முதற் கொண்டு, ‘‘மேட்டுக்குடி அதிகாரத்துவ கும்பல்களின் நலனைக் காக்கும் உலகு

தமுவிய எதிர்ப்புரட்சி இயக்கத்தின் தலைவன்” என்ற பாத்திரத்தை ஆற்றத் தொடங்கிடுள்ளனர்.” (இம்மேற்கோள் பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர் அர்னால்டு டாயின் பீ என்பவருடையது).¹¹⁸

அமெரிக்கப் போர்த்தந்திரத்தில் நேருவின் பாத்திரம்

சென்ட்டர் ஜான் போஸ்டர் டல்லஸ் (விரைவிலேயே தலைமைச் செயலர் ஆனவர்) நியூயார்க்கில் ஆற்றிய உரையைப் பற்றிய செய்தியை நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை 21-10-1949-இல் வெளியிட்டது:

“சீனாவில் கம்யூனிசத்திற்கு எதிரான அமெரிக்க முயற்சிகள் ஏகாதி பத்தியத்தினுடையவை என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப் படலாம்... தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் கம்யூனிசம் பரவுவதைத் தடுக்கும் போரின் தலைமை, அந்தந்தப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர் களுடையதாக, அப்போராட்டத்தில் அக்கறை கொண்டவர்களுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்று (டல்லஸ்) சிபாரிசு செய்தார். இத்தகைய தலைமைப் பாத்திரத்தை, இப்போது நியூயார்க்குக்கு வந்துள்ள இந்தியப் பிரதமர் ஐவுக்கால் நேரு, ஏற்று நிறைவேற்றக் கூடியவர் என்று டல்லஸ் ஆலோசனையாக முன்வைத்தார்.”¹¹⁹

பின்னர், செப்டம்பர் 1964-இல் அமெரிக்கத் துணை அதிபர் ஹாபர்ட் ஹம்பரி-யும் இதே கருத்துடன் அறிவித்ததாவது:

“தன் வியட்நாமில் நிலைகொண்டு இருந்தாலும், நீண்டகால நோக்கில் இந்தியாவைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஆசிய சக்தி களின் கூட்டணி ஒன்று இல்லாமல், தென்கிழக்கு ஆசியாவில் கம்யூனிசத்துக்கு எதிராக உண்மையான பாதுகாப்பு இராது என்பதை அமெரிக்கா புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

உலகம் இதுவரை கண்டிராத அதிமிகக் காட்டுமிராண்டித்தன மான ஏகாதிபத்தியமாகிய அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் தீர்மானித்த இந்தத் தலைமைப் பாத்திரத்தை ஆற்ற நேரு தயாராகவே இருந்தார் என்பதை இனி நாம் பார்க்கலாம். நேரு கொள்கையாளர்களுக்கும் மாசேதுங் காலத்தியச் சீனாவுக்கும் இடையிலான மோதல், சித்தாந்த மோதலே; அரசியல் மோதலே. வாய் வீச்சுக்களை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால், நேருவின் சித்தாந்தம் என்பது தரகர்களின் சித்தாந்தங்களிலேயே மிகக் கேடுகெட்ட சித்தாந்தமாகும்; அவர் பிரபுத்துவச் சக்தி களுடனும் பலமானத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தார். இதைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியவாதிகள், காங்கிரஸ் மற்றும் முசலீம் லீக் ஆகிய மூன்று தரப்புகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, இந்தியப் பிரிவினை மற்றும் டொமினியன் அந்தஸ்து ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து 'நட்பும் நம்பகமும்' உள்ள இந்தி யர்களின் கைகளுக்கு அதிகாரம் மாற்றப்படும் என்று முடிவான போது, 3-6-1947-இல் “அமெரிக்காவின் எதிர்வினைதனிச்சிறப்பான உத்வேக மூட்டுவதாக இருந்தது.” “[“போர்க் காலங்களின் போதுள் எது போன்ற, வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தருணங்களுடன் மட்டுமே ஒப்பிடக்கூடிய,... ஒற்றுமை உணர்வும், பிரம்மாண்டமான பிரச்சி ணைகளும் அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட தீர்வுக்கான சாத்தியப்பாடு களும் அங்கீகரிக்கப்படும் நிலைமை நிலவியது போல” (அதிகார மாற்றம் பற்றியப் பிரச்சினையில் - மொ-ர்), பிரிட்டனுடைய “எல்லாத்தரப்புகளின் மத்தியில் ஆழ்ந்த மனதிறைவு” நிலவியது].¹²⁰

காமன்வெல்த்தில் (பிரிட்டிஷ் மன்னர்/இராணி இதன்தலைவர்) நீடிப்பது என்று நேரு 1949-இல் மேற்கொண்ட முடிவை ஏற்றிப் போற்றிய அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கங்களின் முக்கிய ஊதுகுழலான நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை, இது “ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவ மிக்க வளர்ச்சிப் படி, காமன்வெல்த்தின் முன்னேற்றத்துக்கு மட்டுமல்ல லாமல், கம்யூனிச் வெற்றிக்கு ஒரு வரம்பிடுவதற்கும், அட்லாண்டிக் ஒப்பந் தத்தைவிட பரந்ததொரு பாதுகாப்பு அமைப்பை உருவாக்குவதற்குமான வாய்ப்பைத் திறந்துள்ளது”¹²¹ என்று கூறியது.

1949-க்கு முன்பே, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் சியாங் ஆட்சியும் சீனாவில் பின்னடைவுகளைச் சந்தித்துக் கொண்டு இருந்த போதே, ஆசியாவில் புதிய காலனியாதிக்கக் கொள்கையின் முதல் இலக்காக இந்தியா மாறிவிட்டது. இந்தியாவுக்கான அமெரிக்கத் தூதரான ஹென்றி எஃப். கிராடி 9-12-1947-இல் அறிவித்தாவது: “உலகப் போராட்டத்தில் இந்தியாவை நமது பக்கம் இருத்தி வைப்பது மிகப்பெரிய அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.”¹²²

அக்டோபர் 1949-இல் மக்கள் சீனக் குடியரசு பிரகடனம் செய்யப் பட்டபோது, நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை எழுதியதாவது:

“மாதக் கணக்கில் கம்யூனிஸ்டுப் படைகள் சீனா முழுவதிலும் முன்னேறிக் கொண்டு இருந்தன; ஆசியாவில் ஜனநாயக [ஆஹா!] அணிதிரட்டலுக்கான அமெரிக்க நம்பிக்கைகள், ஆசியாவின் இரண்டாவது பெரிய நாடான இந்தியாவின் மீதும், இந்தியாவின் கொள்கைளைத் தீர்மானிக்கும் மனிதரான பிரதமர் நேருவின் மீதும் குவிந்து உள்ளன.”¹²³

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் மற்றொரு பத்திரிகையான நியூயார்க் போஸ்ட் அதே மாதத்தில் எழுதிய ஒரு முக்கியக் கட்டு ரையில் “ஆசியாவில் அமெரிக்காவின் நம்பிக்கை இந்தியாதான்”¹²⁴ என்று எழுதியது.

ஆகஸ்டு 1950-இல் நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை மீண்டும் எழுதியதாவது:

“ஒரு விதத்தில் இவர் (நேரு), மாசேதுங்குக்கு எதிராக ஜனநாயகத்தின் பக்கத்தில் உள்ள எதிர் சக்தியாவார். ஆசிய ஆதரவுக்கானப் போராட்டத்தில் பண்டித நேருவைக் கூட்டாளியாகக் கொண்டிருப்பது, பல இராணுவ டிவிசன்கள் அளவுக்கு மதிப்புள்ளதாகும்.”¹²⁵

இரண்டு வழிகளில் இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களின் உதவி அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்குத் தேவைப்பட்டது: முதலாவதாக, தேசிய விடுதலைப் போராட்டப் பெரு வெள்ளத்தையும் சோசலி சத்தின் முன்னேற்றத்தையும் அணை போட்டுத் தடுப்பது; இரண்டாவதாக, அமெரிக்கப் பேரரசின் மறைமுகமான ஒரு அங்கமாக இந்தியாவை மாற்ற உதவுவது.

நியூயார்க் டெய்லி நியூஸ் என்ற அமெரிக்கப் பிரைட்டிக் கிராஃப் 4-3-1947-இல் ஒரு தலையங்கத்தில் எழுதியதாவது: “பிரிட்டிஷ் பேரரசின் நாடுகளை நாம் எடுத்துக் கொள்ளுவது என்றால், அதன் மையமான நாடுகளையும் (இந்தியா) அதுபோலவே மற்ற நாடுகளையும் எடுத்துக் கொள்வது நன்றாக இருக்காதா? போன்றியாகிப் போன பேரரசினுடைய உடைமைக்காப்பாளர்களாக மாறப்போகும் நாம், முழு ஆற்றலும் அதிகாரமும் கொண்ட காப்பாளர்களாகும் உரிமையை வலியுறுத்தக் கூடாதா?”¹²⁶

மத்தியக் கிழக்கில் உள்ள உயிராதாரமான பிரிட்டிஷ் எண்ணெய் வளங்களின் மீது மட்டுமல்லாமல், “பிரிட்டிஷ் பேரரசின் மகுடத்தில் வெரமாக” உள்ள இந்தியாவின் மீதும் அமெரிக்கா “கணவைக்கிறது” என்று விண்ஸ்டன் சர்ச்சில் அப்போது மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டார்.

செவிக் ஹாரிசன் குறிப்பிட்டது போல, “இந்திய மற்றும் அமெரிக்க நலன்கள் (ஆளும் வர்க்கங்களின் நலன்கள்) ஒன்றையொன்று இட்டு நிரப்புபவைதான்;” அவற்றின் “நோக்கங்கள்” ஒன்றன் மீது ஒன்றாக ‘கவிந்துள்ளன.’”¹²⁷

எதைச் செய்ய எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டாரோ, அதைச் செய்ய நேரு தயங்கவில்லை. இதற்கு முன்பே, 1942-இல் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் கொள்கைகளை வழிமொழிந்து நேரு எழுதியதாவது:

“அடுத்த நூற்றண்டுகள் அமெரிக்காவின் நூற்றாண்டாக இருக்கப் போகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இனி வரக்கூடிய ஆண்டு களிலும் தலைமுறைகளிலும் அமெரிக்கா சந்தேகமின்றி ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை ஆற்றப் போகிறது.”¹²⁸

“அமைதி மற்றும் சுதந்திரத்துக்கானப் பாதையில், உலகம் முழுவதிலும் உள்ளவர்கள் அமெரிக்கத் தலைமையையே வழிமேல் விழி வைத்துப் பார்க்கிறார்கள்,” அமெரிக்காவின் மீதே “பெரும் சமையான பொறுப்பு உள்ளது, உலக வரலாற்றில் நெருக்கடியான இந்தத் தருணத்தில் கோடானுகோடியினர் சரியான தலைமைக்காக அமெரிக்காவையே எதிர்பார்க்கின்றனர்.”¹²⁹ என்று அவர் உறுதியாக நம்பினார்.

அப்போதைய அமெரிக்க அதிபர் ரூஸ்வெல்டின் பிரதிநிதியாக இருந்தவரும் பின்னர் அமெரிக்க பாதுகாப்புச் செயலராகவும் இருந்த கர்னல் ஹாயிஸ் ஜான்சனிடம் 6-4-1942-இல், “அமெரிக்க நட்சத்திரக் கொடியுடன் இந்தியா தனது வாகனத்தை இணைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறது” என்று நேரு கூறினார்.¹³⁰

ஏற்கெனவே நாம் கவனித்தபடி, 1947-இல் அதிகார மாற்றம் செய்யப்படுவதற்கு முன்பே, நேருவும் அவரது சகபாடிகளும், இந்தியப் பெருங்கடல் பிராந்தியத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வல்லர சாக ஆசைப்பட்டனர். பொருளாதார ரீதியில் ஏழ்மையான மற்றும் வளர்ச்சி குறைந்த, இராணுவ ரீதியில் பலவீனமான நேருவின் இந்தியா, இந்தக் கனவை எப்படி ஈடுபோக்கிக் கொள்ள முடியும்? அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் தம் மைத் தொழில் ரீதியில் முன்னேற்று வார்கள், இராணுவ ரீதியில் ஆயுதபாணியாக்குவார்கள் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்; இதன் மூலமாக தேச விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கும் சோசலிசத்துக்கும் எதிரான போரை நடத்தும் ஆங்கிலேயே - அமெரிக்க எஜுமானர்களின் விசுவாசமான பிராந்திய வல்லரசாக தாம் வளர இயலும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.¹³¹

நேருவும் ‘கம்யூனிஸ்டுகளும்’

நேருவினுடைய வாழ்வின் குறிக்கோள் தேசவிடுதலைப் போராட்டங்களை நசக்குவதும் கம்யூனிஸ்டுகளை எதிர்த்துப்

போராடுவதும் ஆகும். 1950-களின் தொடக்கத்தில், அப்போதைய அமெரிக்கத் தூதர் செஸ்டர் பவுல்கூடனான் அவரது உரையாடல் இதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. “ஜனநாயகத்தின் [ஆஹா!] தலையாய் சோதனைக் களங்களில் ஒன்றாக இந்தியாவை வரலாறு தெரிவு செய்துள்ளது. இது [கம்யூனிஸத்துடன்] ஒரு போட்டி, இந்தச் சவாலை நானும் இந்தியாவும் வரவேற்கிறோம், இதை நேருக்குநேர் நாங்கள் சந்திப்போம்” என்று நேரு கூறினார். “கிட்டத்தட்ட இரண்டு மனீ நேரமாக உணர்வழிப்பான சாத்தியங்கள் குறித்து நாங்கள் பேசினோம்” என்று செஸ்டர் பவுல்ஸ் கூறினார்.¹³²

இந்தியாவில், கம்யூனிஸ்டுகளை ஒடுக்குவதற்கு எத்தகைய கொடுரோமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும், நேரு ஒருபோதும் தயக்கம் காட்டியதே இல்லை. அதிகார மாற்றம் நடந்த உடனேயே, 1948-இல் சில மாநில அரசாங்கங்களும் மத்திய அரசாங்கமும் தடுப்புக் காவல் சட்டங்களை இயற்றின; கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டது; கம்யூனிஸ்டுகள், விவசாயி - தொழிலாளி வர்க்கத் தலைவர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் விசாரணை ஏதுமின்றிச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்; அவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். மும்பையிலிருந்து வெளிவந்த ஃபிரி பிரஸ் ஜர்னல் 1-4-1948-இல் வெளியிட்டச் செய்தியாவது: “அமெரிக்க அயலுறவுத் துறை அளித்தத் தகவலின் அடிப்படையில்தான் இந்தியா, பாகிஸ்தான், பர்மா ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் கம்யூனிஸ்டு கட்சிகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதாக சமீபத்தில் அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனத்திலிருந்து வந்த தகவல் ஒன்று கூறுகிறது.”¹³³

“இந்தியாவின் 5 இலட்சம் கிராமங்கள் இன்னமும் சாதி, நிலப்பிரபுத்துவம், ஏழை ஆகியவற்றின் மையங்களாக உள்ளன”¹³⁴ என்று 1950-களின் தொடக்கத்தில் செஸ்டர் பவுல்ஸ் எழுதினார். அவர் கூறியதாவது:

“1948-49-இல், ஐதராபாத்தில் கம்யூனிஸ்டு எழுச்சி நடந்தபோது, நேரு, ஒரு நொடிகூடத் தாமதிக்காமல் (தயங்காமல்) படைகளை அனுப்பினார்; எழுச்சியை நசுக்கும்படியும், கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர்களைக் கைது செய்யும்படியும் படைகளுக்கு ஆணைகள் பிறப்பித்தார். அப்போது நடந்த போராட்டத்தில், நூற்றுக்கணக்கான வர்கள் கொல்லப்பட்டனர்; ஆயிரக்கணக்கானோர் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர். அப்போது அவருடைய அரசாங்கம் தடுப்புக்

காவல் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது; சீர்குலைவு நடவடிக்கைகளுக்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எவரையும், விசாரணை ஏதுமின்றி ஆறு மாதங்கள் காவலில் வைக்க இச்சட்டம் வழிசெய்தது. அப்போது (அக்டோபர் 1951) கம்யூனிஸ்டுகள் 'அமைதியான ஒத்துழைப்பு' என்று தமது செயல் தந்திரத்தை மாற்றிக் கொண்ட போதிலும், எதிர் கால அவசர நிலைகளைச் சமாளிக்க, இச்சட்டம் (தடுப்புக் காவல் சட்டம்) 1952-லேயே புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று நேரு வலியுறுத்தினார்.”¹³⁵

“நேரு அரசாங்கத்தின் முக்கிய பலவீனங்களில் ஒன்று, போது மான அளவு நிலச்சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளாததே” என்று கூறிய அமெரிக்கத் தூதர் மேலும் எழுதியதாவது:

“சில மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய தெலுங்கானா பிராந்தியத்தில், ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட (மூவாயிரம் என்று பலர் கூறுகின்றனர்) சிராமங்களில், பத்து இலட்சம் (பலர் 30 இலட்சம் என்று மதிப்பிடு கிறார்கள்) மக்கள், நிலப்பிரபுக்களின் நிலங்களைக் கைப்பற்றுவது நடந்திருக்கிறது... இந்த நிலையில் எல்லையைக் கடந்து இந்தியப் படைகள் (ஜதராபாத் சமஸ்தானத்தினுள் - மொ-ர்) நுழைந்தன; ஜதராபாத்தை இந்திய யூனியனின் ஒரு பகுதியாக மாற்ற நிஜாம் ஒப்புக் கொண்டார்; தெலுங்கானாவில் இருந்தக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிராக இந்திய இராணுவம் நடவடிக்கை எடுத்தது. இந்திய இராணுவம் அங்கு உறுதியாக நிலைகொண்டு இருந்த போதும், புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சாலைகளில் கவச வாகனங்கள் விரைவாக ரோந்து நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வசதி ஏற்படுத்தப்பட்ட போதிலும், சிறைபிடிக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளால் சித்திரவதை முகாம்கள் நிரம்பி வழிந்த போதிலும், சிற்சில மைல்கள் இடைவெளியில் போலீஸ் காவல் முகாம்கள் இருந்த போதிலும், இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கம்யூனிஸ்டுகள் தாமே முன்வந்து தமது வன்முறைக் கொள்கையை கைவிட்டது வரையில், கொரில்லாப் போராட்டங்கள் இடையறாது விட்டு விட்டு நடந்து கொண்டு இருந்தன... ஆகமிகப் பெரியக் கம்யூனிஸ்டுகள் தூருப்புகளாலும் டாங்கிப் படைப்பிரிவுகளாலும் துடைத்தொழிக்க முடியவில்லை என்பதையும் கொடுரமான அடக்கமுறைகள்தான் இவற்றை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன என்பதையும் எவரும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.”¹³⁶

சர்வதேச பிரச்சினைகளில், அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய நலன் களுக்கு விகவாசமாக நேரு சேவை செய்து வந்தார். இதற்கு எடுத்துக்

காட்டாக பலவற்றைக் காட்ட முடியும்; ஆனால், இப்போது ஒன்றை
 மட்டும் கவனிப்போம். கொரியப் போர் 1945-இல் — பலர் நினைப்
 பது போல 1950-இல் அல்ல — தொடங்கியது. ஜப்பானுக்கு எதிரான
 கொரியாவின் போராட்டத்துக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு.
 (1919-இல் நடைபெற்ற கம்யூனிஸ்டு அகிலத்தின் முதல் பேரவையில்
 வேயே கொரியக் கம்யூனிஸ்டுகள் கலந்து கொண்டனர். சிமக்கத்திய
 நாடுகளின் பிரச்சினை பற்றிய ஆய்வை ஏற்றுக் கொண்ட கம்யூனிஸ்டு
 அகிலத்தின் நான்காவது பேரவை, 1922-இல், வேறு நாடுகளில் இருந்த
 ததைப் போலவே, கொரியாவில் “தேசியப் புரட்சிகர இயக்கத்தில்
 கொந்தலீப்பான வளர்ச்சி” இருந்தது என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.¹³⁷⁾
 1945 ஆகஸ்டு மத்தியில் “ஜப்பானின் சரணடைவைத் தொடர்ந்து
 தேசந்தழுவிய எதிர்ப்பு இயக்கம்... கொரியா முழுவதிலும் புரட்சிக்
 கமிட்டிகளை உருவாக்கி இருந்தது.” கொரியாவின் ஜப்பானிய
 எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற அனைத்து குழுக்களும் - கம்யூ
 னிஸ்டுகளும் மற்றவர்களும் - புரட்சிக் கமிட்டிகளில் பங்கேற்றனர்.
 செப்டம்பர் மாதம் 6-ஆம் நாளில், ஆகப் பெரும்பான்மையான
 மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்
 பட்டு, கொரிய மக்கள் குடியரசு நிறுவப்பட்டது. இரண்டு நாட்க
 ஞக்குப் பின்னர், ஜப்பானியப் படைகளின் சரணடைவை ஏற்பதாகக்
 கூறிக்கொண்டு, அமெரிக்கப் படைகள் தென்கொரியாவில் இறங்கின. கொரியாவில் இருந்த அமெரிக்க இராணுவ அரசாங்கத்தின்
 முக்கியப் பொறுப்புகளில், ஜப்பானியர்களுக்குச் சேவை செய்து வந்த
 கொரிய ஜந்தாம் படையினர் அமர்த்தப்பட்டனர். இந்த அரசாங்கம்,
 கொரியாவின் தேசிய அரசாங்கத்துக்கும் தென்கொரியாவில் இருந்த
 மக்களுக்கும் எதிராக காட்டுமிராண்டித்தனமான போரைக் கட்ட
 விழ்த்து விட்டது. கொரியப் பிரிவினையை — வடக்கு மற்றும்
 தெற்கு என்று பிரிந்திருந்ததை — நிரந்தரமாக்க அவர்கள் விரும்பினர்.
 சீனாவுக்கும், சோவியத் யூனியனுக்கும், கொரிய மக்களுக்கும் எதிராக
 ஒரு நிரந்தர இராணுவத்தளமாக தென் கொரியாவைப் பயன்படுத்த
 நாட்டம் கொண்டனர். (இன்றும் அமெரிக்க இராணுவ தளம் அங்கு
 உள்ளது.) கொரிய மக்களுக்கு எதிராக, பல பயங்கரக் குற்றச் செயல்
 களில் அமெரிக்கர்கள் ஈடுபட்டனர். அவர்களுடைய கைக் கருவியாக
 சேவை செய்த ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் உதவியுடன், அமெரிக்க
 ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தென்கொரியாவுக்குத் தனியாக ஒரு போலி
 தேர்தல் நாடகத்தை அரங்கேற்றினர். தென்கொரியர்களில் ஆகப்
 பெரும்பான்மையினர் இதை எதிர்த்தனர். தேர்தல்களை மேற்பார்வை
 யிட ஒருதற்காலிக ஆணையத்தை ஐக்கிய நாடுகள் அவை நியமித்தது.

கே.பி.எஸ். மேனனைத் (இந்தியாசார்பில் வந்த பிரதிநிதிக் குழுவின் தலைவர்) தலைவராகக் கொண்ட இந்த ஆணையம் பாசிச பயங்கர வாதம் தலைவரித்தாடிய காரணத்தால், தென்பகுதியில் நடந்த தேர்தல் நடைமுறை பற்றித் தனது சந்தேகங்களை வெளியிட்டது. ஆனால் மேனன், தன் மனதை மாற்றிக் கொண்டு தேர்தலை ஆதரிக்க ஒப்புக் கொண்டார். இதற்கிடையே, அமெரிக்க அச்சுறுத்தவின் காரணமாக, நேரு இதில் தலையிட்டார்; “தென் கொரியாவில் அமெரிக்கக் கொள்கைகளை விமர்சிக்காது விலகி இருக்குமாறும், அமெரிக்காவுடன் சேர்ந்து வாக்களிக்குமாறும் ஆணையத்தின் இந்தியக் குழுவுக்கு தந்தி மூலம் கட்டளை பிறப்பித்தார்.” ஆணையம், தென்கொரியாவின் பல பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்வையிட முடியாத நிலை ஏற்ப தெர்தப்பட்ட போதிலும், தேர்தல் முடிவுகளை சரி என்று ஆணையம் சான்று வழங்கியது; “ஆணையம் சென்று பார்வையிட்ட கொரியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகளில், வாக்காளர்கள் தமது விருப்பத்தை வெளியிட்டதாக” சான்று வழங்கியது. கொரியப் பிரிவினையை நீடிக்கச் செய்ய நேரு உதவினார் - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் விரும்பியவாறே. இதன் விளைவாக, அமெரிக்காவின் பொம்மை ஆட்சியாளரான சைங்மென்ரீயின் நிர்வாகத்தின் கீழ் தென்கொரியா வதைபட்டுக் கிடந்தது. அமெரிக்கப் போர் வெறியர்களின் ஆத்திரமூட்டல் காரணமாக, சினா ஈடுபட்டதால், கொரியப் போரானது 1950-இல் நீடித்திகப்பட்டது. அமெரிக்க கைக்கருவியான ஜக்கிய நாடுகள் அவையின் ஒப்புதல் பெற்ற அமெரிக்கா, வடகொரியாவை ஆக்கிரமிக்க, நேரு அதற்கு ஆதரவளித்தார். அமெரிக்கத் தளபதி மெக் ஆர்த்தர் சினாவை ஆக்கிரமிக்க விரும்பினார்; தூரக் கிழக்கில் அமெரிக்க குண்டுவீச்சு ஆணையகத்தின் தலைவரான ஒடொன்னெல் என்ற தளபதி, சினாவின் மீது அனுகுண்டு வீசுவதற்கு விரும்பினார். சூழ்நிலைகளின் காரணமாக, அவர்களது சில கொடுங்குற்ற திட்டங்கள் தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட போதிலும், அவர்களை எதிர்த்த கொரிய குடிமக்கள் மீதும் படையினரின் மீதும் குருரமான ஆயுதமான நாபாம் குண்டுகளை வீசினர். அமெரிக்கா முன்னின்று நடத்திய கொரியப் போரில் 40 இலட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டனர். இது பற்றி டேவிட் ஹோரோவிட்ஸ் கூறியதாவது: “கொரியா, ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடி வரை பாழ்படுத்தப்பட்டது; நிலங்கள் வீணாக்கப்பட்டன; அதன் தொழில் மையங்கள் அமெரிக்க குண்டு வீச்சால் நொறுக்கப்பட்டன; கிராமங்கள் கொள்கூத்தப்பட்டன; மக்கள் பீதியில் உறைந்தனர். இராணுவ ஆக்கிரமிப்பின் கீழும் சர்வாதிகாரத்தின் கீழும் மக்கள் மிதிபட்டனர்; நாடோ, முன்பு இருந்ததைவிட நம்பிக்கைக்கு இடமில்லாமல் மேலும் பிளக்கப்பட்டு விட்டது.”¹³⁸

அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் நலன்களுக்குச் சேவை செய்ய நேரு ஆர்வமாக இருந்த போதிலும், அவ்வாறே சேவை செய்த போதிலும், இவ்விரு தரப்பினரின் நலன்கள் 'ஒன்றுகவிந்திருந்த' போதிலும், சின மக்கள் குடியரசை அங்கீகரிப்பது மற்றும் கொரியப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவது (இதை அனைத்து அரபு மற்றும் ஆசிய நாடுகள் விரும்பின) போன்ற சில பிரச்சினைகளின் மீது அற்பமான வேறுபாடுகள் இருந்தன. இத்தகைய வேறுபாடுகளே கூட அமெரிக்காவுக்கு கோபமூட்டின. இந்திய எல்லைகளுக்கு அப்பால் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிராக எப்படிப் போராடுவது என்பது பற்றிய நேருவின் பார்வை, ஏதோ ஒரு விதத்தில், அமெரிக்கர்களின் பார்வையிலிருந்து வேறுபட்டு இருந்தது. "கடந்த இரண்டு ஆண்டு களின் கருத்து வேறுபாடுகள் மற்றும் எரிச்சலால் தான் மிகவும் அமைதி இழந்தது இருப்பதாக" செஸ்டர் பவுல்சிடம் நம்பிக்கை வைத்து 6-11-1951-இல் கூறிய நேரு, "கம்யூனிஸ்டு கருத்துக்கு தனது ஒட்டு மொத்த எதிர்ப்பை விழுறுத்தியதுடன், தனது சொந்த தத்துவ நம்பிக்கைக்கு கம்யூனிசம் நேரெதிரானது".¹³⁹ என்று குறிப்பிட்டார்.

ஐரோப்பாவில் மார்ஷல் திட்டத்தின் முன்னாள் நிர்வாகியும் ஃபோர்டு பவுண்டேஷனின் முதல் தலைவருமான (இப்பதவி, இயக்குனர் என்று பின்னர் அமைக்கப்படலாயிற்று) பால் ஹாஃப்மன், ஃபோர்டு பவுண்டேஷனின் சிறு குழுவின் உறுப்பினராக இந்தியாவுக்கு ஆகஸ்டு 1951-இல் வந்தார். அப்போது பலரைச் சந்தித் ததுடன் நேருவையும் சந்தித்தார். "உங்களையும் என்னையும் போல இவர் (நேரு) கம்யூனிச எதிர்ப்பாளரே. (இருப்பினும், அவர்) என்னைப் போலவே, மாஸ்கோவின் சூழ்சித் திட்டப்படி மாசேதுங் நடக்கிறார் என்று நம்பவில்லை".¹⁴⁰

"சர்வதேச விவகாரங்களில் முதிர்ச்சியற்ற அமெரிக்கர்கள்தான், இந்தியாவுக்கு அளிக்கப்படும் கோதுமைக்காக இந்தியப் பள்ளிக் குழந்தைகள் ஓவ்வொரு நாளும் அமெரிக்க கொடியை வணங்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர்" என்றார் ஹாஃப்மன்.¹⁴¹

அமெரிக்கர்களின் "எரிச்சலை" நீக்குவதற்கு, விஜயலட்சுமி பண்டிட் (நேருவின் சகோதரி, அமெரிக்காவுக்கான அப்போதைய இந்தியத் தூதர்), நியூயார்க்கில், 19-1-1951-இல் வெளியிட்ட அறிக்கையில் உறுதியாக அறிவித்ததாவது: "இந்திய அயலுறவுக் கொள்கை — ஐ.நா-வை ஆதரிப்பது, சுதந்திர நாடுகளை ஆதரிப்பது; 'சுதந்திர நாடுகளின்' முதன்மையானத் தலைவன் அமெரிக்கா". அவர், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடம் மன்றாடிக் கூறியதாவது:

"ஐ.நா. பொதுச் சபையின் சமீபத்தியக் கூட்டத் தொடர்களில், 51 முறை நடந்த வாக்கெடுப்புகளில் 38 முறை உங்களைப் போலவே வாக்களித்தோம், 11 முறை வாக்களிக்காமல் இருந்தோம்; இருமுறை மட்டுமே உங்களிடம் மாறுபட்டு இருந்தோம்." அவர் மேலும் கூறியதாவது: "பல ஆண்டுகளிலான எங்களுடைய அனுபவத்தி விருந்து, கம்யூனிஸ்ட்டு ஆக்கிரமிப்பானது எங்களது பக்கமையை இயல்பாக வளர்த்துள்ளது."¹⁴²

(சொற்களுக்கு வெவ்வேறு வர்க்கங்கள் வெவ்வேறு பொருள் கொள்ளுகின்றன. ஏகாதிபத்திய நாடுகளினுடைய ஆளும் வர்க்கங்களும் அவர்களது சார்பு அரசுகளும் - அவை ஜனநாயக முகமூடி அணிந்திருந்தாலும் அல்லது ஊழல்மிக்க சர்வாதிகாரங்களாக இருந்தாலும் - தாங்கள் மட்டுமே சுதந்திரமாக இருப்பதாக ஜம்பமடித்துக் கொள்கிறார்கள்; ஆக்கிரமிப்பாளர் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளானவராகவும், ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளானவர் ஆக்கிரமிப்பாளராகவும் அவர்களுக்குத் தோன்றுகிறது).

இந்தியாவின் பொருளாதார மற்றும் அயலுறவுக் கொள்கைகள்

அரசியல் நிர்ணய அவையின் கூட்டத்தில், 4-12-1947-இல், நேரு கூறியதாவது: "இறுதியாகப் பார்த்தால், வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது பொருளாதாரக் கொள்கையின் விளைவாகும்; இந்தியா, தனது பொருளாதாரக் கொள்கையைப் பொருத்தமாக வகுக்காவிட்டால், அதன் அயலுறவுக் கொள்கை மேலோட்டமானதாகவும் முதிர்ச்சியற்றாகவும் தடுமாற்றம் உடையதாகவுமே இருக்கும்."¹⁴³ ஒரு நாட்டினுடைய அயலுறவுக் கொள்கை என்பது அந்நாட்டினுடைய பொருளாதாரக் கொள்கையின் விளைவுதான் என்பது உண்மையே. ஆனால், மேலே உள்ளதை நேரு சொன்னபோது, இந்தியாவின் அடிப்படைப் பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் அப்போது தீர்மானிக்கப்படாமல் இருந்தது என்பது உண்மையல்ல. அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று என்னவென்றால், இந்தியாவினுடைய பொருளாதாரமானது, பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சியில் இருந்தது போலவே, ஏகாதிபத்திய நாடுகளினுடைய பொருளாதாரத்தின் பின்னினைப்பாகவே இருக்குமா என்பதுதான். அப்போது அதற்கென்று சுதந்திரமான தன்மை ஏதும் இல்லாமல், அதன் பொருளாதாரம் முன்னேறிய நாட்டினுடைய பொருளாதாரத்துடன் பின்னக்கப்பட்டு இருந்தது. அதிகாரமாற்றத்துடன், இந்த இணைப்புத் தன்மை நொறுங்கி விடவில்லை.

ஏற்பட்ட ஒரே மாற்றம் என்னவென்றால், இந்தியப் பொருளாதாரம், பிரிட்டனுடன் மட்டுமல்லாமல் அமெரிக்காவுடனும் கூட பினைக் கப்பட்டு இருந்தது. 1950-ஆம் ஆண்டு ஜில்லை மாதம் 7-ஆம் நாள் நேரு தானே ஒப்புக் கொண்டதாவது: “நமது பொருளாதாரம் இங்கிலாந்துடனும் இன்னும் பிற நேச நாடுகளுடனும் பினைக்கப் பட்டு உள்ளது. குறிப்பாக, அமெரிக்காவுடன் பினைக்கப்பட்டு இருப்பது உண்மைதான்.”¹⁴⁴ அதிகார மாற்றத்துக்கு முன்பே இந்த நிழல் படிந்து இருந்தது. 1947-க்கு முன்பே கூட, பிரிட்டிஷ் மற்றும் அமெரிக்க தேசங்கடந்த நிறுவனங்களுடன் இந்தியப் பெரு முதலாளிகள் கூட்டு ஒப்பந்தங்களுக்காக முயன்று கொண்டும் ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்டும் இருந்தனர். அன்னிய மூலதனம் மற்றும் தொழில் நுட்பத்துக்காக இந்தியப் பெருமுதலாளிகள் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டு இருந்தனர்.¹⁴⁵ இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் மீது ஏகாதிபதி திய ஆதிக்கம் தொடர்ந்து நீடித்தது. இதனால்தான், பிரிட்டனைப் பொருத்தவரை, அதிகார மாற்றம் மிகவும் சுமுகமானதாக இருந்தது.

1947 முதற் கொண்டு, இந்திய ஆளும் வர்க்கங்கள் ஏகாதிபத்திய மூலதனத்தை வலிந்து அழைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; இந்தியாவின் தொழில் மயத்தில் அன்னிய மூலதனம் கிரியா ஊக்கி என்ற பாத்திரத்தை வகிக்கும் என்று அனுமானிக்கப்படுகிறது. கடன்கள் மற்றும் ‘உதவி’யைப் படுகேவலமாகச் சார்ந்திருப்பது ஒரு வகையான ஏகாதிபத்திய அடிமைத்தனமே; உதவி என்பது கடன் என்பதன் வேறொரு மிதமான சொல்லே; ஏகாதிபத்தியங்களின் நிபந்தனையின் பேரில் கிடைக்கும் மூலதனப் பொருட்களையும் தொழில் நுட்பத்தையும் சார்ந்திருப்பது அடிமைச் சங்கிலியையே பலப்படுத்தும்; அமெரிக்க உணவுப் பொருட்கள் இந்தியப் பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கியக் கூறாக உள்ளது.¹⁴⁶ பொருளாதாரத் திட்டங்களைத் தயாரிப்பதில் கூட இந்தியா வெளிநாட்டு - குறிப்பாக அமெரிக்க - பொருளாதார நிபுணர்களைத்தான் சார்ந்திருக்கிறது.¹⁴⁷

அமெரிக்க அதிபர் ட்ருமன் 1949-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட நான்கு அம்சத் திட்டத்தை ஏற்றிப் போற்றிய நேரு, 1950-இல் அதில் கையொப்பமிட்டார். அமெரிக்காவுக்கான இந்தியத் தூதர் திருமதி விஜயலட்சுமி பண்டிட், இந்தத் திட்டம், கம்யூனிசத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஆயுதம் என்று கருதினார்.¹⁴⁸ அத்திட்டத்தின் கூறுகளில் சில: ‘தவறான சித்தாந்தங்கள்’ (கம்யூனிசம் போன்றவை) பரவுவதைத் தடுத்து நிறுத்தும் நடவடிக்கையான இது, ட்ருமன் கூறியதைப் போல, ஒரு அரசியல் வேலைத் திட்டமே.

அமெரிக்காவுக்குத் தேவையான போர் முக்கியத்துவமிக்க மூலப் பொருட்களின் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதும் வெளிநாடுகளுக்கு அமெரிக்க மூலதனத்தை ஏற்றுமதி செய்வதற்கு உதவுவதும் இதன் நோக்கமாகும்.¹⁴⁹

இரு நாடுகளின் பெரிய தொழில் அதிபர்கள் மற்றும் அரசு அதி காரிகளைக் கொண்ட இந்திய - அமெரிக்க வளர்ச்சிக் கார்ப்பரேஷன் ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்று 1951-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் தொடக்கத்தில் ஜி.டி. பிர்லா முன்மொழிந்தார். “இந்தியப் பொருளா தாரத்தை வழிநடத்திச் செல்லும் குப்பர் - ட்ரஸ்ட்” என்ற வகையைச் சேர்ந்தது இந்த முன்மொழிதல். ஜனவரி 1952-இல், அமெரிக்காவுக் கான இந்தியத் தூதர் பி.ஆர். சென் இதே மாதிரியான முன்மொழி தலை முன் வைத்தார். இதில் அமெரிக்க மூலதனம் மேல்நிலை வகிக்கும்.¹⁵⁰ 1952-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இந்திய - அமெரிக்கத் தொழில் நுட்பக் கூட்டுறவு ஒப்பந்தத்தில் இந்தியா கையெழுத்திட்டது; ஒரு பிரபலமான காந்தியவாதியோ இந்த ஒப்பந் தத்தை ‘அடிமைச் சங்கிலி’ என்று அழைத்தார்.¹⁵¹

“1953 வாக்கில், இந்தியாவில் எந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் முதலீடு செய்யலாம் என்று இப்போது உள்ளவை, அமெரிக்காவில் உள்ள சர்வதேச வாணிப சவை வெளியிட்ட ‘நெறிமுறைகளில்’ முன்வைக்கப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளுடன் கிட்டத்தட்ட முழுமையாகப் பொருந்துகிறது என்று பொதுவாக அங்கீரிக்கப்படுகிறது” என்கிறார் மைக்கேல் கித்ரோன்.¹⁵²

இராணுவ ரீதியிலும் கூட இந்தியாவானது ஆங்கிலேயே - அமெரிக்க வல்லரசுகளுடன் பிணைக்கப்பட்டுவிட்டது. அதிகார மாற்றத் துக்குப் பின்னும், இந்தியாவுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய இராணுவப் பிணைப்புகள் தொடர்ந்து நீடிக்கின்றன. அமெரிக்காவுடனான பிணைப்புகளும் தொடர்ந்து முன்னேறி வருகின்றன. மார்ச் 1951-இல் இந்தியாவானது, பரஸ்பர பாதுகாப்பு உதவித் திட்டத்தின் கீழ், முதல் இராணுவ ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டது. ஜனவரி 1952-இல் அமெரிக்க பரஸ்பர பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ், இவ்விரு நாடுகளுக்கும் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.¹⁵³ “இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு அமெரிக்காவில் பயிற்சி அளிப்பது, இராணுவ சாதனங்களுக்காக அமெரிக்காவை நம்பியிருப்பது என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், இந்தியாவானது முக்கியமான பெரும் பிரச்சினைகளில் சுயேட்டசையான கொள்கையைக் கடை பிடிக்க முடியாது என்பதுதான்”¹⁵⁴ என்று நடராசன் கூறியுள்ளார்.

19-1-1952-இல் இந்தியா நிச்சயமாக சுதந்திர (!) நாடுகளின் பக்கத் தில்தான் அணி சேர்ந்துள்ளது”¹⁵⁵ என்று செஸ்டர் பவுல்ஸ் கூறினார்.

இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களுக்கும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத் துக்கும் இடையில் வளர்ச்சி அடைந்த அரசியல் - பொருளாதார உறவு களின் இயல்பை மேலும் விவரிப்பதற்கு பதிலாக, 1970-ஆம் ஆண்டு களின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவுக்கான அமெரிக்கத் தாதர் டேனியல் பேட்ரிக் மொய்னிகன் வெளிச்சமிட்டுக்காட்டிய உண்மைகளை நாம் கவனிப்போம். “மாநிலத் தேர்தலில், ஒருமுறை கேரளத்திலும், ஒரு முறை மேற்கு வங்கத்திலும், கம்யூனிஸ்டுகளின் வெற்றி வாய்ப்பு பிரகாசமாக இருந்த நிலையை எதிர்கொண்டபோது” மத்திய ஆளும் கட்சியான காங்கிரஸ், அமெரிக்க அரசாங்கத்திடம் இருந்து - புது தில்லியில் உள்ளத் தூதரகத்தின் வாயிலாக - நிதி உதவி வேண்டுமெனக் கோரியதாக மொய்னிகன் கூறினார். “ஒருமுறை இது (காங்கிரஸ் கட்சி கேட்ட பணம்), கட்சியின் தலைவராக இருந்த இந்திரா காந்தியிடம் தரப்பட்டது.”¹⁵⁶ மொய்னிகன் குறிப்பிட்ட கேரளத் தேர்தல், 1950-களின் இறுதியில்தான் - ‘அணிசேராக்’ கொள்கை கொடிகட்டிப் பறந்த காலத்தில்தான் நடந்தது.

இன்னுமொரு தெளிவான விசயத்தையும் மொய்னிகன் வெளியிட்டார். அவர் கூறியதாவது: “இமயமலையின் உச்சியிலிருந்து நம்மிரு நாடுகளும் (இந்தியாவும் அமெரிக்காவும்) கூட்டாக, சினாவை, தொடர்ந்து உளவுபார்த்து வந்தோம். இவை வழுமையாகச் தொடர்ந்து நடந்தன. 1965-இல், 26,645 அடி உயரமுள்ள நந்ததேவி சிகரத்துக்கு ஒரு மலையேற்றக் குழுவை அனுப்பினோம்; இந்த இடம் இந்தியாவின் வடகிழக்கில் சினா எல்லையை ஒட்டி அமைந்திருந்தது; சினாவினுடைய ஏவுகணைகள் மற்றும் அனுச்சோதனைகளின் ஆற்றலை அளவிடுவதற்கான அனுசக்திக் கருவிகள் - உபகரணங்களை சிகரத்தில் நிறுவ உத்தேசித்தோம். ஒரு சூறைக் காற்று விசியது; இந்தக் கருவிகள் - உபகரணங்கள் அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டு மலையேற்றக் குழு திரும்பிவிட்டது. வசந்த காலத்தில் மலையேற்றக் குழு மீண்டும் வந்தபோது, அந்தச் சூறைக் காற்று எல்லாவற்றையும் தூக்கியெறிந்து விட்டது; புனுடோனியிப் பொதி, புனித கங்கை ஆறு தோன்றும் இடத்தில் பனிக்கட்டிகளுக்குள் மறைந்து போயிற்று என்பதை - அவர்கள் கண்டனர். எங்களின் அப்போதைய தூதர் பவுல்ஸ், அப்போது பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தியைச் சந்தித்தார்; அடுத்த ஆண்டில் சென்ற இரண்டாவது மலையேற்றக் குழு நந்ததேவி சிகரத்தை அடுத்து இருந்த, 22,400 அடி

உயரமுள்ள நந்த கோட்சிகரத்தில் அந்தக் கருவிகள் - உபகரணங்களை வெற்றிகரமாக நிறுவியது... ஆனால், 1974-இல், இந்திராகாந்தி, சி.ஐ.ஓ-வின் சீர்குலைவு அபாயம் இருப்பது பற்றி எப்போதும் இடையறாது சண்டப் பிரசண்டம் செய்து கொண்டு இருந்தார்; நானோ, சீனா வுக்கு எதிரான நமது பொது நலனைப் பற்றி சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி களுடன் அப்போது விவாதித்துக் கொண்டு இருந்தேன்.”¹⁵⁷

1978-இல் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய செய்திகளை வெளியிட்டன. அதையொட்டி, இந்தியப் பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய், மக்களவையில் ஒரு அறிக்கையை முன்வைத்தால், அவருடைய அறிக்கையிலிருந்து தெரிய வந்தது என்னவென்றால், “இந்த நடவடிக்கை இந்திய அரசாங்கத்தின் ‘அதி உயர்ந்த அரசியல் மட்டத்தில்’ இருந்தவர்களுக்குத் தெரிந்து - அப்போது வெவ்வேறு காலத்தில் மூன்று பிரதமர்கள் (நேரு, சாஸ்திரி, இந்திரா காந்தி) பொறுப்பில் இருந்தனர் - அவர்களின் ஒப்புதலுடனும் ஒத்துழைப்பு டனும்தான் நடந்தது என்பதே”¹⁵⁸.

புதிய இந்திய அரசினுடைய அயலுறவுக் கொள்கையின் இரு பிரதானக் கூறுகள் கம்யூனிச எதிர்ப்பும் ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளுக்கு, குறிப்பாக அமெரிக்காவுக்கு, தொண்டுழியம் செய்வதுமே. 1950-களின் மத்தியில், அப்போதைய சோவியத் யூனியன், சோசலிச் சீனாவைத் தனது பிரதான எதிரியாகக் கருதத் தொடங்கிவிட்டது என்பது இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களுக்குத் தெளிவானபோது, நேரு வகையறாக்களின் கொள்கை (இரட்டைநாக்குப் பேர்வழியான நேரு இவற்றை முடிமலரத்த போதிலும்), இரு மேல்நிலை வல்லரசுகளையும் சார்த்திருப்பதாகி விட்டது என்பதை நாம் பார்ப்போம். புதிய சீனா உருவானதிலிருந்து, சீனாவுடனான இந்தியாவின் கொள்கை வெளிப்பார்வைக்கு நட்பாகவும் உள்ளுக்குள் பகைமையாகவும் இருந்தது. ஏற்கெனவே நாம் எடுத்துக் காட்டிய பிராங்க மொரேசின் மேற்கோளையாரும் நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

“ஆசியாவில் இரு துருவங்கள்”

செஸ்டர் பவுல்ஸ் கூறியதாவது: “ஆசியாவில் இரண்டு துருவங்கள் உள்ளன என்று தலைமைச் செயலர்டல்லஸ் மிகச் சரியாகவே கூறியுள்ளார். 1953-ஆம் ஆண்டின் வசந்த காலத்தில் மேற்கொண்ட ஆசியச் சுற்றுப் பயணத்துக்குப் பின்பு இந்தியா மற்றும் சீனா பற்றி அவர் குறிப்பிடுகையில், ‘சிறந்த சமூக முன்னேற்றத்தை அடைவதற்கு சுதந்திர வழிகளைப் பின்பற்றுவதா அல்லது போலீசின்

காட்டுமிராண்டித்தன வழிகளைப் பின்பற்றுவதா என்பது பற்றி இவ்விரு நாடுகளுக்கு இடையில் போட்டி நடைபெறுகிறது. மிகச் சரியாகச் சொல்வதானால், இந்தப் போட்டி இவ்விருநாடுகளில் உள்ள 80 கோடி மக்களைப் பாதிப்பதாக உள்ளது. நீண்ட காலத்தில், இந்தப் போட்டியின் விளைவானது, நாம் உட்பட, மொத்த மனித குலத்தையே பாதிக்கும்' என்று குறிப்பிட்டார்.¹⁵⁹ (டல்லஸ், பவுல்ஸ் போன்றவர்களுக்கு சுதந்திரம் என்பது அற்பச் சிறுபான்மையினரான ஒடுக்குமுறையாளர்களும் சுரண்டலாளர்களும் மற்ற பெரும்பான்மையான மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பறித்துக் கொள்வதாகும்; 'போலீசு அரசு முறைகள்' என்பதன் பொருள், ஆகப் பெரும்பான்மையினருக்கு உண்மையான சுதந்திரத்தை உத்திரவாதம் செய்வதும், தங்களது உடைமைகளையும், சிறப்புரிமைகளையும், அதிகாரத்தையும் திரும்பப் பெற முயற்சிக்கும் அற்பச் சிறுபான்மையினரான ஒடுக்குமுறையாளர்கள் மற்றும் சுரண்டலாளர்களுக்கு சுதந்திரத்தை மறுக்கும்படியாகவும் அரசின் முறைகள் இருப்பதாகும். இதுதான் அவர்களது கருத்தோட்டம் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை.)

இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் போட்டி நடந்து கொண்டு இருக்கிறது என்ற டல்லசின் கருத்துதான் நேருவின் கருத்து மாகும். நேரு, 15.11.1954-இல், மாநில முதல்வர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டாவது: "இந்தியாவும் சீனாவும்தான் இப்போது எனக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டும் நாடுகளாகும். இவ்விரு நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகள் வெவ்வேறானாலை; ஆனால், எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளோ ஒரே மாதிரியானாலை. எந்த நாடு, எந்த நாட்டின் அரசாங்கக் கட்டமைப்பு பெரிய, நல்ல விளைவுகளை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதை எதிர்காலம் காட்டும்."¹⁶⁰ அப்போதும் அதற்குப் பின்னரும் விளைவுகள் தெளிவாகத்தான் தெரிகின்றன. சீனா உருவாகிய ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு பின் சீனாவுக்குப் பயணம் மேற்கொண்ட டி.டி. கொசம்பி தனது நேரடி அனுபவங்களை எழுதி இருக்கிறார். நியூயார்க்கைச் சேர்ந்த மன்ற்லி ரெவ்யூ என்ற பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய "சீனப் புரட்சியைப் பற்றி" என்ற கட்டுரை 1957-இல் வெளிவந்தது. அக்கட்டுரையில் அவர் கூறியதாவது:

"புதியக் கட்டமைவு உருவான மிகச் சில ஆண்டுகளிலேயே, 1952-இல் ஏற்பட்ட பொருளாயத முன்னேற்றங்கள் கண்மூன்னே நிழலாடுகின்றன. புதிய தொழிற்சாலைகள், சுரங்கங்கள், எண்ணையெல்கள், உருக்காலைகள், அணைகள், கூட்டுறவு அமைப்புகள், சாலைகள், பேருந்துகள், மருத்துவமனைகள், பள்ளிகள், கலாச்சார

மையங்கள், நாடக - திரை அரங்குகள் குறுகிய காலத்திலேயே பரவ
 வாக்க் காணப்பட்டன. அனைவருக்கும் கல்வி அளிக்கப்படுகிறது;
 மொழிச் சீர்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளது. பொதுவில்
 வாழ்க்கைத்தர உயர்வு குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. தேர்ச்சி
 பெறாதத் தொழிலாளியின் இப்போதைய மதிய உணவு, முற்காலத்
 திய விழாக்கால உணவுடன் ஒப்பிடும்படியாக உள்ளது. வேலைச்
 சூழ்நிலைகள், பழைய சுவடுகளின் அடையாளம் காண முடியாத
 வாறு மாறிவிட்டன. நிலக்கரிச் சுரங்கங்களின் மூடப்படாத குழி
 களில், நசிந்து போன உழவர்கள் நாள் தோறும் விழுந்து தற்கொலை
 செய்து கொள்வது, விபத்துகளில் நாள் தோறும் பலர் மாண்டு
 போவது என்ற நிலை மாறிவிட்டது; இன்று, உலகிலேயே குறைந்த
 மரண விகிதமுள்ள நாடுகளில் ஓன்றாக சீனா மாறிவிட்டது. ஒரு
 காலத்தில் உலகிலேயே மோசமான குண்டும் குழியுமான வீதிகளும்
 வழிந்தோடும் சாக்கடைகளும் காணப்பட்ட தொழிலாளர்குடியிருப்
 புகளில், அவை இப்போது காணாமல் போய்விட்டன. ஆனால்
 இவை அனைத்துக்கும் மேலாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியது என்ன
 வென்றால், மக்களே எந்த அளவுக்கு மாற்றிப்போய் இருக்கிறார்கள்
 என்பதுதான். சீன மக்களின் நேர்மைத் தரம் உலகிலேயே எந்த
 நாட்டுடனும் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு, போருக்கு முந்தைய சவீ
 டனையும் விட முன்னேறிவிட்டது.... சோசலிசம் என்ன செய்ய
 முடியும் என்பதற்கு இதோ ஒரு சாட்சி. நல்ல வாழ்க்கை நிலை
 மைகள் ஏற்பட்ட இரண்டே ஆண்டுகளில் தொழிலாளர்குடியிருப்
 புகளில் உள்ள குழந்தைகள் அடையாளம் காண முடியாதவாறு
 மாறிவிட்டனர். அவர்கள் ஆரோக்கியமாக, உற்சாகத்துடன் காணப்
 படுகின்றனர். அன்னியர் வந்தால் தாமாகவே முன்வந்து வரவேற்
 கின்றனர். கூச்சுணர்வுகள், சிடுசிடுப்பான நடத்தைகள் ஏதுமின்றி
 நடந்து கொள்கின்றனர். சீன சமுதாயத்தின் பல்வேறு மக்கட்
 பிரிவுகள் மத்தியில் காணப்படும் அசைக்க முடியாத அமைதித்
 தோற்றம், உளமார்ந்த கண்ணியமான பண்புகள், கலாச்சாரம்
 பற்றிய அவா, மனித இயல்பின் அடிப்படையான குணநலன்கள் -
 இவையாவும் சீனாவின் தேசியத்தன்மை, இவற்றுக்கும் புரட்சிக்கும்
 எந்தத் தொடர்புமில்லை என்று யாரும் ஒதுக்கிலிட முடியாது. மன
 உளைச்சலற்ற, சமூகமாக உறவு பாராட்டுகின்ற மக்கள் குடியரசில்
 காணப்படுகின்ற சீனர்களைப் போன்றவர்களை, நீங்கள் தைவா
 னிலோ (பார்மோசா) ஹாங்காங்கிலோ காணமுடியாது... இந்த
 சூழ்நிலையைக் கண்ணுறும் நமக்கு எழும் கேள்வி இதுதான்: அமெ
 ரிக்கா, சோவியத் யூனியன் உட்பட உலகின் ஆகமிகப் பெரும்
 பாலான நாடுகளைப் போல, (புதிய பாரதாரமான பிரச்சினைகள்
 எழும்போது) சீனாவில் என் அவ்வளவாகப் போலீசர் காணப்படு
 வது இல்லை? எந்தவிதமானப் போலீச வேட்டைகளையும் என்
 காணமுடியவில்லை?.... எத்தகைய அரசியல் கருத்தையும் -

சோசலிசத்தை விட முதலாளியம் மேலானது என்பது உட்பட - வெளியிட மக்களுக்கு முழுமையான, உண்மையான சுதந்திரம் உள்ளது... ஏனான் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட மனமுவந்து ஏற்கக் செய்யும் முறைகள் இப்போது ஒரு கலையாகவே வளர்த் தெடுக்கப்பட்டு உள்ளன; ஏனான் காலத்தில், உள்ளூர் ஆட்சி அமைப்புகளிலும், மக்கள் விவகாரங்கள் தொடர்புள்ள கமிட்டி களிலும், முன்றிலொரு பகுதியினர் மட்டுமே கட்சி உறுப்பினர்கள் இருக்கலாம் என்பது நடைமுறையில் இருந்தது”.

முடிவாக அவர் கூறியதாவது:

“இந்திய அரசு முற்றான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது; அது இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி பம்பாய் மாநிலப் பிரிவினை போன்ற விசயங்களை கண்ணர்ப் புகை குண்டுகளாலும், துப்பாக்கித் தோட்டாக்களாலும்தான் தீர்க்கிறது; இதற்கு மாறாக தர்க்கழுர்மான விவாதங்களையோ, ஜனநாயகழுர்வமான கருத்தறிதலையோ, தேர்தலையோ பயன்படுத்துவதில்லை. சம்வ வல்லமையுள்ள இந்த அரசுக்கு, ஏய்க்கப்பட்ட வரிகளை வசூலிக்க முடியவில்லை; பண வீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை; உணவு விலைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை; அல்லது புராதன மூலதனத் தீர்ட்சியைக் குவித்து வைத்துள்ள கந்துவட்டிக்காரர்கள், நிலப் பிரபுக்கள், கொள்கை இலாபக்காரர்கள் ஆகியோரின் உடைமை களை பறிமுதல் செய்வதன் மூலம் - விற்பனை வரி அல்லது நுகர்வோர் வரிக்குப் பதிலாக - தேவையானப் பணத்தைத் தீர்ட்ட முடியவில்லை...”¹⁶¹

எழக்கூடிய கேள்வி இதுதான்: யாருடைய நலனுக்காக எந்த நாடு “சுதந்திர வழிகளைப்” பின்பற்றுகிறது? எந்த நாடு “போலீச வழி முறைகளைப்” பின்பற்றுகிறது?

இந்தியாவின் “அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகள்தான்,” அரசியல் ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளை இழிந்த முறையில் சார்ந்திருக்க வைத்து உள்ளன; இந்தியாவை வளர்ச்சி குறைந்த நிலையில் வைத்துள்ளன; பசியில் பரிதவிக்கின்ற, எழுத்தறிவற்ற, கந்தலுடை அணிந்த கோடானு கோடியினர் வாழு கின்ற, உலகின் சபிக்கப்பட்ட ஏழ்மைமிக்க நாடுகளில் ஒன்றாக்கி உள்ளன. சீனாவின் “அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு கள்”தான், போராலும் விலையேற்றத்தாலும் குறையாடப்பட்ட பின்தங்கிய ஒரு நாட்டை, குறுகிய காலத்தில் பலமிக்க, சுயசார்பான, இறையாண்மையுள்ள, முன்னேறிய, தனது உழைக்கும் மக்கள்

அனைவருக்கும் புதிய வாழ்வைக் கட்டியமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள ஒரு நாடாக மாற்றி அமைத்துள்ளன.

சுவாரசியமானது என்னவென்றால், ஒரு கடைந்தெடுத்த பிற்போக்குவாதியான வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், “ஆசிய ஜோதி” என்று நேருவை பலமுறை ஏற்றிப் போற்றியதுதான்.¹⁶² நேருவின் தனி உதவியாளராக, 1958 வரையில் பணியாற்றிய எம்.ஓ. மத்தாய் எழுதி யதாவது: “(காமென்வெல்த் நாடுகளினுடைய பிரதமர்களின்) மாநாடு முடிந்து இலண்டனை விட்டுப் புறப்படுவதற்கு முந்தைய நாள் (ஜூன் 1953-இல்) சர்ச்சில், தமது கைப்பட எழுதிய கடிதத்தை நேருவுக்கு அனுப்பினார். அதில், ‘நான் உங்களிடம் சொன்னதை நினைவில் வையுங்கள் - நீங்கள்தான் ஆசிய ஜோதி’ என்று எழுதி இருந்தார். 3.2.1955-இல் மோரன் பிரபு, நேருவைப் பற்றி சர்ச்சிலிடம் கேட்டார். சர்ச்சில், ‘நான் அவருடன் நட்பாகவே இருக்கிறேன். கம்யூனிசுத்துக்கு எதிரான சுதந்திர (!) ஆசியத் தலைவர் என்ற முறையில் நீங்கள் ஒரு பெரும்பாத்திரம் ஆற்ற வேண்டும் என நான் அவரிடம் கூறியுள்ளேன்’ என்று கூறினார். இதைப் பற்றி நேரு என்ன கருதினார் என்று கேட்டதற்கு, ‘ஓ, அதை அவர் செய்ய விரும்புகிறார்; அவர் அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்’ என்று சர்ச்சில் பதிலளித்தார்...”¹⁶³

சோவியத் யூனியன், இந்தியா மற்றும் அமெரிக்கா

1940-ஆம் ஆண்டுகளின் பின் பாதியிலும் 1950-ஆம் ஆண்டுகளின் முன் பாதியிலும் நேருவின் சோவியத்துடனான இந்தியக் கொள்கை ஏதோ ஒரு வகையில் ஈரொட்டானதாக இருந்தது. நேருவினுடைய அரசியல் பற்றிய மதிப்பீட்டில், சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் கடும் விமர்சனத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இருந்தபோதிலும், இந்தக் காலத்தில் இந்தியாவிடம் கொஞ்சம் நட்புணர்வுடன் அவர்கள் அனுகினர். இது பற்றி எஸ்.கோபால் தமது நூலில் கூறியதாவது: “1948 செப்டம்பரில், சோவியத் யூனியனின் அனுகுமுறையில் குறிப்பிடும்படியான மாற்றம் தெரிந்தது; தனது அரசாங்கம் உதவி செய்ய - குறிப்பாக ஜதராபாத் மற்றும் காஷ்மீர் தொடர்பாக உதவி செய்யத் தயாராக இருப்பதாக, அந்நாட்டின் தூதர் நேருவினுடைய கேபிள்ட் அமைச்சர் ஒருவரிடம் கூறினார்; ஆனால் இந்தியா இத்தகைய உதவியைக் கோரவில்லை.”¹⁶⁴

எஸ்.கோபால் மேலும் கூறியதாவது: “இந்தியாவை சோவியத் யூனியன் நம்பாமலிருந்தது ஒன்றும் முழுமையான தவறு அல்ல;

ஏனெனில், அப்போது இந்தியாவின் நடுநிலைமை மேற்கத்திய வல்லரசுகளுக்கு சாதகமானதாக இருந்தது. நேரு இதை நன்கு அறிந்தே இருந்தார்; உலகம், இன்று உள்ள நிலையில், போரிலும் சரி அல்லது அமைதிக் காலத்திலும் சரி, இந்தியாவானது சோவியத் யூனியனுடன் சேர்ந்து இருப்பதற்கு எந்தவித வாய்ப்பும் இல்லை என்பதை பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் தெரிவிக்கும்படி அறிவுறுத் தினார்... எனவே, அணிசேராமமை என்பது முடிந்த முடிவான கருத்தாக் கமாக இல்லாமல்தான் இருந்தது. நேரு, மேற்கத்திய வல்லரசுகளின் பக்கம் அதிகமாகச் சாய்ந்தார்; இதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு சோவியத்தின் போக்கு காரணமாக இருந்தது. „¹⁶⁵

சோவியத் யூனியன், 1951-இல் நட்புக்கான இன்னொரு சமிக்ஞை காட்டியது; அப்போது இந்தியாவில் உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்த நிலையில், சணல் மற்றும் பருத்திக்காக கோதுமையைத் தருவதாகக் கூறியது. ¹⁶⁶

சீனா மற்றும் திபெத் பற்றிய, 18.11.1950 தேதியிட்ட நேருவின் குறிப்புரையும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. நேரு எழுதியதாவது:

“இந்தியாவும் சீனாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று நட்பின்றி இருப்பதை மேலும் கூடுதலாக்குவதற்கு, பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் ஆவ்வும் கொண்டுள்ளன என்பதை கவனிக்கையில் வியப்பாக உள்ளது. இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான எத்தனையை நட்புறவு களையும் சோவியத் யூனியன் விரும்பவில்லை என்பதைக் கானுவதும் வியப்புக்குரியதாகவே உள்ளது. ”¹⁶⁷

1955 வாக்கில், சோவியத் கொள்கையில் ஈரெராட்டான நிலைமை முடிந்தே போனது. எஸ்.கோபால் கூறுவதை மீண்டும் கவனிப்போம்:

“மாஸ்கோவில் நேரு இருந்தபோது [ஜூன் 1955], அவர் தாயகம் தீர்முடுகையில் இலண்டனுக்கு வருமாறு பிரிட்டிஷ் பிரதமர் அந்தோனி ஈடன் அழைப்பு விடுத்தார். அவ்வழைப்பை நேரு ஏற்றுக் கொண்டதை சோவியத் தலைவர்கள் அங்கீகரித்தனர். ‘நாங்கள் உங்களைப் புரிந்து கொண்டதைப் போல, மேற்கும் உங்களைப் புரிந்து கொள்வது உலகத்துக்கு நல்லது’ என்று சோவியத் பிரதமர் புல்கானின் கூறினார். நேரு, சோவியத் யூனியனை விட்டுப் புறப்படுகையில், மாஸ்கோவில் உண்மையிலேயே மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்ற தனது புரிதலை, மேற்கத்திய வல்லரசுகளுக்குத் தெரிவிப்பது தனது கடமை என்பதை அவர் கண்டு கொண்டார்.”¹⁶⁸

நேரு, அமெரிக்க அதிபருக்கு எழுதிய 27.6.1955 தேதியிட்ட கடிதத்தில் குறிப்பிட்டதாவது:

“எனது பொதுவான புரிந்துணர்வு என்னவென்றால், சோவியத் கொள்கையில் குறிப்பிட்டத்தக்க மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதும் இது ஒரு தற்காலிக இடைக்கட்டம் இல்லை என்பதுமே. முன்னெனப் போதைக் காட்டிலும் எதிர்கால நம்பிக்கையை இது எனக்கு அளித்தது; அமைதியான அனுகுமுறைகளும் தீர்வுகளும் சாத்தியம் என்று நம்புவதற்குப் போதுமான காரணம் இருக்கிறது. இது எனக்கு எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி உள்ளது”.¹⁶⁹

சோவியத் பொதுவடிமைக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான குருச்சேவ், டிசம்பர் 1955-இல் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தபோது, நேரு விடம் கூறியதாவது:

“நாங்கள் உங்களுடன் நட்பாக இருக்க விரும்புகிறோம்; ஆனால், உங்களுடைய மற்ற நண்பர்களிடமிருந்து உங்களைப் பிரிக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை. உங்கள் நண்பர்களுடன் நட்பாக இருக்கவும் நாங்கள் விரும்புகிறோம்.”¹⁷⁰

இந்தியாவின் அயலுறவுச் செயலராகவும், வாஷிங்டன், மாஸ்கோ இன்னும் சில நாடுகளில் தூதராகவும் வெவ்வேறு காலங் களில் பணியாற்றிய டி.என். கவுல் எழுதியதாவது: “நேரு, எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் எழுதிய கடிதங்கள் ஒன்றில், டிசம்பர் 1962-இல் (கவுல் அப்போது சோவியத் யூனியனில் இந்தியத் தூதராக இருந்தார்), தில்லியில் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் இராதாகிருஷ்ணனை குருச்சேவ் சந்தித்தது பற்றி எழுதி இருந்தார். பேச்சின் போக்கில் அமெரிக்காவுக்கு எதிராகப் பலவற்றை குருச்சேவ் பேசினார்; இறுதியில், இன்னும் பத்து ஆண்டுகளில் சீனா முதன்மை யான எதிரியாகிவிடும் என்று கூறி முடித்தார். இது 1956-இல் சொல்லப்பட்டது”...¹⁷¹

1950-களின் மத்தியில், சோவியத் தலைவர்களுக்கு (சீனாவுடனான) பிளவின் சாத்தியம் வெளிப்படையாக தெரிந்துவிட்டது” என்று எழுதினார் பவுல்ஸ். அவர் கூறியதாவது:

“1957-இல், சோவியத் - சீன உறவில் முறிவு வெளிப்படையாவதற்குச் சிறிது காலம் முன்பு, மாஸ்கோவில் நிகிடா குருச்சேவுடன் நீண்ட விவாதம் நடந்ததினேன்; இதன் பெரும் பகுதி இந்தியாவையும் சீனாவையும் மையமாகக் கொண்டிருந்தது. இறுதியில் சீனாவானது சோவியத் யூனியன், அமெரிக்கா ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுப்

பிரச்சினையாகவிடும் என்று நான் குறிப்பிட்டபோது, அவர் மறுப்பத் தெரிவிக்கவில்லை.”

பவுல்சின் மதிப்பீடாவது: “1950-களிலிருந்து சோவியத் யூனியன் இந்தியாவுக்கு உதவி செய்ததன் அடிப்படை நோக்கம் என்ன வென்றால் - சோவியத் யூனியனானது, இந்தியாவின் பூகோள் - அரசியல் முக்கியத்துவம், பிரதானமாகச் சினாவின் அரசியல் செல்வாக்கையும் சாத்தியமாகக்கூடிய அதன் பலத்தையும் ஓரளவுக்குச் சரிக்கட்டும் - என்று மதிப்பிட்டதே.”¹⁷²

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கங்களின் நுண்ணியமிக்க பிரதிநிதியான பவுல்ஸ் எழுதியதாவது:

“இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைப் பொருத்தவரையில், அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியனின் குறிப்பிட்டத்தக்க அடிப்படை நலன்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்துவதாகத் தோன்றுகிறது.”¹⁷³

மாஸ்கோவில் உள்ள அமைதி மற்றும் முன்னேற்றம் என்ற வாணொலியின் ஆசிரியருக்கு எழுதியக் கடிதத்தில், 1967 டிசம்பரில், பவுல்ஸ் குறிப்பிட்டதாவது:

“இருப்பினும் இந்தியாவைப் பொருத்தவரையில், நமதுநியாயமுற்வ தேசிய நலன்கள் நெருக்கமாகப் பொருந்துவது ஏன் என்பதற்குக் காரணம் உள்ளது”....¹⁷⁴

டபிள்யூ.டபிள்யூ. ரோஸ்டோவ் (இவர் 1958 முதலாக கென்னடி யூடன் தொடர்ச்சியாகப் பணியாற்றியவர்; டிசம்பர் 1961 முதல் 1-4-1966 வரை அமெரிக்காவின் உள்துறையினுடைய கொள்கைத் திட்டமிடல் கவுன்சிலின் தலைவராகப் பணியாற்றியவர்), ஆயுதக் கட்டுப்பாட்டு தொடர்பான கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுவதற்காக 1960-ஆம் ஆண்டில், நவம்பர் 27 முதல் டிசம்பர் 7 வரை மாஸ்கோவில் இருந்தார். அவர் எழுதியதாவது: “ருஷ்யர்கள் அமெரிக்கர்களுடன் தனியாகப் பேசகையில், சீனர்களைப் பற்றித் தமது வெளிப்படையான கவலையைத் தெரிவித்தனர்.”¹⁷⁵

சீனாவுடனான அமெரிக்க - சோவியத் உறவுகளைப் பற்றி புரிந்து கொள்ள பிந்தைய ஆண்டுகளின் சில நிகழ்ச்சிகளை சருக்கமாகக் காண்போம்.

1968-இல் அமெரிக்க கீழ்நிலை அரசுச் செயலர் யூஜின் ரோஸ்டோவ் கூறியதாவது:

“நாங்களும் சோவியத்துகளும் இணையான பாதையைப் பின்பற்றுகிறோம்; இந்தியாவுக்கும், பாகிஸ்தானுக்கும் உதவுகிறோம்; அவர்களுக்கு இடையிலான மோதல்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி அறிவுறுத்துகிறோம். சீனாவின் பேராவல்களை மட்டுப்படுத்த நிலைத்த தன்மையை உருவாக்க முயற்சிக்கிறோம். மறைமுக ஒப்பந் தங்களுக்கான இன்னொரு எடுத்துக்காட்டே இது. சோவியத்துடனான எங்களின் சிறந்த ஒப்பந்தங்கள் மறைமுகமான ஒப்பந்தங்களே என்று சொல்லப்படுவதை நான் ஏற்கிறேன்”.¹⁷⁶

சோவியத் பிரதமர் கோசிஜினுடன் நீண்ட பேச்சுவார்த்தை களுக்குப் பின்னர், அமெரிக்கத் துணை அதிபர் ஹாபர்ட் ஹம்பரி, தொலைக்காட்சிக்கான ஒரு நேர்க்காணலில், பேச்சுவார்த்தைகள் “வெளிப்படையாகவும் தெளிவாகவும்” இருந்ததாகக் கூறினார். “கம்யூனிஸ்டு சீனாவை அடக்கி வைப்பதற்கு, அதைச் சுற்றி ஒரு சுவரை - இதை இப்படிச் சொல்லலாம் - கட்டியமைக்க சோவியத் முயற்சிக்கிறது. அமெரிக்கா, உலகின் எந்த ஒரு பகுதியிலும் செய்வதைக் காட்டிலும் கூடுதலாக, இன்று சோவியத் யூனியனும் கம்யூனிஸ்ட் சீனாவுடனான உறவு பற்றியே மிகவும் கவலையுடன் செயல்படுகிறது.”¹⁷⁷

அமெரிக்கப் பத்திரிகையான கிறிஸ்டியன் சயின்ஸ் மாணிட்டர் 13.1.1966-இல் எழுதியதாவது: தாங்கள் பொதுவாகக் கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக, சோவியத் யூனியனும் அமெரிக்காவும் உண்மையிலேயே இணையான பாதைகளில் செல்கின்றன என்பதற் கானசாட்சியங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டே இருக்கின்றன...¹⁷⁸ நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை 17.1.1966-இல் கூறியதாவது: “இப்போதையச் சிக்கலான நிலைமையில் சோவியத் - அமெரிக்க உறவுகளின் அடிப்படை என்னவென்றால், அவை மறைமுகமாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்... இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான மோதல் வெளிப்படையாகவும், ஒத்துப் போவது மறைமுகமாகவும் இருக்க வேண்டும். இவ்விருநாடுகளும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படையான எதிரிகளாகவும் மறைமுகமான நன்பர்களாகவும் உள்ளனன்...¹⁷⁹

அமெரிக்க அதிபர் ஜான்சன், 12.6.1968-இல், ஐ.நா.வில் உரையாற்றுகையில், சோவியத் யூனியனுடன் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி நம்பிக்கையுடன் குறிப்பிட்ட அவர், “உலகம் ஒரே அடியாக போரின் அழிவுகளிலிருந்து திரும்பி விட்டது என்பதாகவும் அமைத்துக்கான புதிய காப்பரண்கள் கட்டிய மைக்கப்பட்டது என்பதாகவும் 1964-ஆம் ஆண்டை, எதிர்காலத்

தலைமுறைகள் குறித்து வைத்துக் கொள்ளும்'',¹⁸⁰ என்றும் குறிப் பிட்டார். (வியட்நாமை ஆக்கிரமிக்க முகாந்திரம் தேடுவதற்காக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட டோங்கின் வளைகுடா தாக்குதலின் ஆண்டாகவும் [டோங்கின் வளைகுடாவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அமெரிக்க போர்க்கப்பல் மீது வியட்காங் போராளிகள் தாக்குதல் தொடுத்தாக உருவாக்கப்பட்ட கட்டுக்கதை - மொ-ர்]¹⁸¹ முன்னெப்போதைக் காட்டிலும் காட்டுமிராண்டித்தன மாக வடவியட்நாம் மீது குண்டு வீசிய ஆண்டாகவும், தென்வியட்நாமில் போரை விரிவுபடுத்திய ஆண்டாகவும் உலகம் நினைவு படுத்திக் கொள்ளும் என்பதில் எந்த சந்கேழமும் இல்லை. இப்போரின் இறுதியில் 25 இலட்சம் வியட்நாமியர்கள் கொல்லப்பட்டனர்; கொடிய நாபாம் மற்றும் பிற குண்டு வீச்க்களால் நாடே ஏரிக்கப் பட்டது.)

நியூஜெர்சியில் உள்ள கிளாஸ்ப்ரோ அரசு கல்லூரியில், 4.6.1968-இல் உரையாற்றுகையில், கடந்த ஆண்டில் சோவியத் பிரதமர் கோசிஜின் பயணம் செய்ததை மீண்டும் நினைவுபடுத்தி விண்டன் ஜான்சன் கூறியதாவது:

“நம்பிக்கையும் சாதனையும் காணப்படுகிறது. சோவியத் யூனியனுடனான நம்முடைய உறவுகள் இதற்கு உதாரணத்தை வழங்குகின்றன... நம்மிரு நாடுகளுக்கும் இடையில் ஒத்துழைப்பைக் கூடுதலாக அதிகரிக்கச் செய்வது, வரலாற்றில் வேறு எந்த ஆண்டில் நடந்திருக்கிறது... ஒரு பகுதி அளவாவது சேர்ந்து பயணம் செய்ய உலகின் இரு பெரும் வல்லரசுகள் - அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் - தீர்மானித்தால் சமாதானத்துக்கான பாதையில் இடர்கள் குறையும்... ஆனால் கடந்த ஆண்டில், பெரிய அளவில், பெரிய விளாம்பரங்கள் இல்லாமலே அமைத்துக்கான வேலைகள் நடந்துள்ளன. கடந்த ஆண்டில் இங்கு சந்தித்த இரு பெரும் வல்லரசுகள் எவ்வளவுதான் விட்டு விட்டு நடந்தாலும் - தமிழைக் கால் நூற்றாண்டாகப் பிரித்து வைத்திருந்த இடைவெளியை இட்டு நிர்ப்புவதற்கு நடைபோடத் தொடங்கியுள்ளன என்று நான் நம்புகிறேன்.”¹⁸²

கடந்த நூற்றாண்டின் 60-கள் மற்றும் 70-களின் ஆண்டுகளைப் போல “வரலாற்றில் எந்தக் காலத்தில் நம்மிரு நாடுகளுக்கு இடையிலான உறவுகளில் ஒத்துழைப்பை அதிகரிக்கச் செய்வது நடந்துள்ளது” (ஜான்சன் கூறியதைப் போல) என்பது உண்மைதான். சோவியத் ஆட்சியாளர்கள், நேரடியான அல்லது மறைமுகமான ஆதரவை, அமெரிக்காவால் முட்டுக் கொடுக்கப்படும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, இலத்தீன், அமெரிக்க எதிர்ப்புரட்சியாளர்களுக்கு அளிக்கின்றனர்;

இந்நாடுகளில் தேச விடுதலைப் போராட்டங்களை நசுக்குவதற்கு அமெரிக்காவுக்கு உதவுகின்றனர். இங்கு ஒன்றை நாம் உதாரணத் துக்குப் பார்க்கலாம். 1965 ஆண்டு தொடக்கத்தில், சில கம்யூனிஸ்டு அமைச்சர்களைக் கொண்டிருந்த, சட்டபூர்வமாக நிறுவப்பட்டிருந்த, இந்தோனேசிய அரசை (இந்தோனேசிய இராணுவத் தளபதிகளான சுகார்த் தோவும் நாசுதியானும் இராணுவக் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை நடத்தினர்) தூக்கியெறிவதில், அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ-வும் இந்தோனேசியத் தலைநகரில் இருந்த அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் தூதரகங்களும் பிற்போக்கு கும்பலுக்குப் பின்னணியில் இருந்து உதவின. இராணுவக் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு நடந்த ஆறு மாதங்களில், “கம்யூனிஸ்டு களும் அவர்களது ஆதரவாளர்களுமாக 5 இலட்சம் பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்; மேலும் 10 இலட்சம் பேர் காணாமல் போயினர்” என்று பிரெடரிக் எஃப் கிளாரிமோண்ட் என்பவர் எழுதினார்.¹⁸³ “நவீன அரசியல் வரலாற்றில் நடந்த ஆகமிகக் காட்டுமிராண்டித்தன மான ஒட்டு மொத்தப் படுகொலைகளில் ஒன்றே இது” என்று நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிகை இதைப் பற்றிக் கூறியது. (வளமிக்க இந்தோனேசியாவை அமெரிக்கப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் குறையாடத் தொடங்கின. சுகார்த் தோகும்பவின் கொள்ளையும் இத்துடன் சேர்ந்து கொண்டது. சமீபத்தில், இந்தச் சர்வாதிகாரியின் ஆட்சி கவிழ்க்கப்பட்டது; அவன் சிறையிடப்பட்டான்; அவனும் அவனு டைய பிள்ளைகளும், அவனுடைய பேரப்பிள்ளைகளுமாகச் சேர்ந்து இந்தோனேசிய மக்களை 2,500 கோடி டாலர் அளவுக்குக் கொள்ளை அடித்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது). இந்தோனேசிய துயரத்தில் சோவியத் ஆட்சியாளர்களின் பாத்திரம் என்ன? உடனடியாக சுகார்த் தோவின் பாசிக் ஆட்சியை அங்கீகரித்தனர்; ஒடோடிப் போய் பொருளாதார உதவிகள் செய்தனர்; இந்தோனேசியக் கம்யூனிஸ்டுகளையும் பிற முற்போக்காளர்களையும் படுகொலை செய்ய ஆயுதங்களைக் கொடுத்தனர். இதிலும் கொடுமை என்னவென்றால், ஏற்கெனவே சோவியத் யூனியனில் பல்வேறு காரணங்களுக்காகத் தங்கி இருந்த கம்யூனிஸ்டுகளைக் கூட நாட்டை விட்டு வெளியேற்றினர்.

1965-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க வெளியறவுக் கொள்கையின் இயக்கு சக்திகள் என்ற நூலை உலகப் பொருளாதாரக் கழகமும், சோவியத் விஞ்ஞானக் கழகத்தின் சர்வதேச விவகாரத் துறையும் சேர்ந்து வெளியிட்டன. “உலகின் இரு பெரும் வல்லரசுகளான சோவியத் யூனியனுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையிலான உறவுகள், உலக அரசியலின் அச்சாணியாகவும் சர்வதேச

சமாதானத்தின் தலையாய கணைக்காலாகவும் விளங்குகின்றன". "சோவியத் - அமெரிக்க உறவுகள், இரு நாடுகளினுடைய தேசிய சமூகங்களின் நலன்களை அதிமுக்கியக் கூறாகக் கொண்டுள்ளன" என்று அந்த நூலில் வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டிருந்தது.¹⁸⁴

சோவியத் குடியரசுகளின் சுப்ரீம் சோவியத்தில் (நாடாளுமன்றம் - மொ-ர்) உரையாற்றுகையில், 13.12.1962-இல், சோவியத் அரசாங்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவரான ஏ.ஏ. குரோமிகோ கூறியதாவது: "சோவியத் பிரதமர் குருச்சேவுக்கும் அமெரிக்க அதிபர் கென்னடிக்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டால், சர்வதேசப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு ஏற்பட்டுவிடும்; இதைச் சார்ந்துதான் மனித குலத்தின் தலைவிதியே உள்ளது."¹⁸⁵

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் மற்றும் சோவியத் ஆட்சியாளர்களுக்கு இடையில் "தேசிய சமூகங்களின் நலன்கள்" என்று என்ன இருக்க முடியும்? அவர்களுக்கு இடையிலான "ஒப்பந்தம்" "மனித குலத்தின் தலைவிதியே சார்ந்துள்ள சர்வதேசப் பிரச்சினைகளுக்கு எப்படி தீர்வை ஏற்படுத்தும்?" சோவியத் ஆட்சியாளர்கள், இப்படிஜம்பமடித்ததன் மூலம், உலகின் பல்வேறு நாடுகள், தேசங்களின் மக்கள் தமது சொந்தத் தலைவிதியை தாமே உருவாக்கிக் கொள்வதையே பகிரங்கமாக மறுத்தார்கள்.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஹிரோசிமா மற்றும் நாகசாகி மீது முறையே 6-8-1945 மற்றும் 9-8-1945 நாட்களில் அனுகுண்டுகளை வீசினர். 1.5 இலட்சம் பேரைக் கொண்டனர், இன்னும் அதிகமானவர்களை முடமாக்கினர், எல்லையற்ற அழிவை ஏற்படுத்தினர். (ஜப்பான் சரணடையப் போகிறது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்த நிலையிலும் கூட இதைச் செய்தனர்). அது முதற்கொண்டு, உலக மேலாடிக்கம் என்ற தமது கனவை ஈடுப்பதற்கிக் கொள்ள, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள், பல்வேறு நாடுகளின் மீது குண்டுமழை பொழிந்து சாவையும் அழிவையும் விளைவித்து வருகின்றனர். கொரியாவில் அவர்கள் ஏற்படுத்திய பயங்கரங்களை ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டோம். அங்கு மட்டும் 40 இலட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டனர். போருக்குப் பின் நிலவிய சூழ்நிலைகளில் எவ்வளவு பேர் பட்டினியாலும் நோயாலும் மடிந்தார்கள் என்பது பற்றி யாருக்குத் தெரியும்? குரோ மிகோ உரையாற்றிக் கொண்டிருந்ததற்குத்தான், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் வியட்நாமுக்கு எதிரான கொடுமையான போரை நடத்திக் கொண்டு இருந்தனர்.

சோவியத் ஆட்சியாளர்கள், உலக வரலாற்றிலேயே மிகக் கொடிய அமெரிக்க அரசுடன்கைகோர்த்துக் கொண்டு “சமூக” நலன் களை வளர்ப்பது, முன்னேற்றுவது விசித்திரமாகத் தோன்றலாம். தமது பூதாகரமான பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் இலாபத்துக்காக, கோடானு கோடி மக்களுக்கு சாவையும் அழிவையும் கொண்டு வந்த அமெரிக்க ஆளும் வர்க்கங்களைப் பார்க்கையில், இதற்கு முன் வரலாற்றில் நாம் கண்ட சர்வாதிகாரிகளும் ஒட்டுமொத்தப் படு கொலையாளர்களும் முக்கியத்துவமற்றவர்களாக, புறந்தள்ளப் பட்டவர்களாக இருப்பதைக் காணலாம்.

உண்மை என்னவென்றால், சோவியத் யூனியனில் தலைகிழான இயக்கம் - எதிர்மறையானது நடந்தேறிவிட்டது. 1960-ஆம் ஆண்டு களின் முற்பகுதியில், சோவியத் கட்சிக்கும் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும் இடையில் சித்தாந்த, அரசியல் பிரச்சினைகளின் மீது மாபெரும் விவாதம் நடைபெற்றது. அவ்விவாதத்தில், இந்த இடைப் பட்ட காலத்தில், அதிகார முதலாளிகள் வர்க்கம் சோவியத் கட்சித் தலைமையையும் அரசையும் கைப்பற்றி முதலாளியத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டிவிட்டது என்று சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி குற்றம் சாட்டியது. உள்நாட்டு எதிர்ப்புரட்சியாளர்களும், உலக ஏகாதிபத்திய அரசுகளின் - குறிப்பாக அமெரிக்காவின் தலையீடுகளும், ருஷ் ய உழைக்கும் மக்களாலும் படை வீரர்களாலும் 1917 நவம்பரில் நிறுவப் பட்ட அரசைத் தோற்கடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் படிப்படியாகவும், அமைதியாகவும் எதிர்மறையான இயக்கமொன்று நடந்து விட்டது. ஒரு அதிகார வர்க்கம் வளர்ச்சியற்று, காலப்போக்கில் தனது அதிகாரத்தையும் சிறப்புரிமைகளையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. இந்தப் புதிய முதலாளி வர்க்கம் - அதிகார வர்க்க முதலாளிகள், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்குள் ஊடுருவி அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி விட்டனர். உற்பத்திச் சாதனங்களில் சோசலிசுடைமை என்ற மூடு திரைசில பத்தாண்டுகள் பாதுகாக்கப்பட்ட போதிலும், இந்தப் புதிய முதலாளிகள், சூய - நிலைப்படுத்திக் கொள்ளும் வர்க்கமானது அவற்றின் கூட்டு (சட்டத்தில் அல்லாமல் ஆனால் நடைமுறையில்) உடைமையாளராக ஆகிவிட்டது.

சீனாவானது, இந்த புதிய வர்க்கத்தைப் ‘புதிய ஜார்கள்’ என்று அழைத்தது. சீனர்களின் கருத்துப்படி, சோவியத் யூனியனுடைய புதிய ஆளும் வர்க்கம் அமெரிக்க ஆட்சியாளர்களின் எதிரிகளாக நடித்த போதும், உண்மையில், உலகைக் கூட்டாக ஆதிக்கம் செய்ய

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் கள்ளக் கூட்டு சேர்வதில் ஆர்வம் காட்டியது. புதிய சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் எப்படி வாதிட்டனர்? அனு ஆயுதங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதானது, ஒரு புதிய நிலை மையைத் தோற்றுவித்து உள்ளது; இது மனித குலத்தையே துடைத்து ஒழித்துவிடும்; எனவே, அவர்கள், “ஒரு சிறுபொறி பெரிய உலகப் பேரழிவை ஏற்படுத்தும், ஊழித்தீயாக வளர்ந்து விடும்” என்று பயங்கரமாக அச்சுறுத்தி புரட்சிப் போராட்டங்களையும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களையும் மட்டுப்படுத்த அல்லது தடுத்து விட முயற்சித்தனர்; தேச விடுதலைப் போராட்டம் அமெரிக்க ஏகாதி பத்தியவாதிகளை ஆத்திரமூட்டி விடும், அவர்கள் அனுகுண்டை வீசி மனித குலம் முழுவதன் இருத்தலையும் அபாயத்துக்கு உள்ளாக்கி விடுவார்கள் என்று பீதியூட்டினர். இதற்கு மாறாக, ‘அமைதி வழிப் போட்டி’ மூலமாக தனது மேலாண்மையை முதலாளிய உலகத்துக்கு நிருபித்து, சோசலிசத்துக்கு ‘அமைதி வழி மாற்றம்’ ஏற்படுத்தும் வரையில், ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் காத்திருக்க வேண்டும் என்று அந்தப் புதிய முதலாளி வர்க்கம் - புதிய ஜார்கள் - கோரியது. அனு ஆயுதப் போர் அச்சுறுத்தலைக் காட்டி, சோவியத் ஆட்சியாளர்கள், ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளை அச்சுறுத்தி, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கீழ்ப்படுத்த முயலுகிறார்கள் என்று சீனக் கம்யூனிஸ்டுகள் இதற்கு விளக்கமளித்தனர். சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளுடன் கூட்டு சேர்ந்து, உலகினுடைய அனைத்து மக்களின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் பஞ்சாயத்துக்காரர்களாக மாறுவதற்கு விரும்புகிறார்கள் என்று அவர்கள் குற்றஞ்சாட்டினர். ஆம்; இதைச் சாதிப்பதற்கு வசதியாக, உண்மையான சோசலிச நாடான சீனாவுக்கு எதிராக அமெரிக்க - சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் கூட்டு சுதி செய்யக் கிளம்பினர்.

சீனாவுக்கு எதிராக அனிவகுத்த சக்திகள், உண்மையிலேயே பிரம்மாண்டமானவை. 1965-இல், ஐப்பானியத் தீவுகளில் மட்டும் அமெரிக்கா 200 இராணுவ தளங்களை வைத்திருந்தது. அந்தத் தளங்களில், “அனு ஆயுதங்கள், ஏவுகண்கள், புதிதுபுதிதாக கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களைக்” குவித்திருந்தது.¹⁸⁶ அமெரிக்க ஏகாதி பத்தியவாதிகளின்தூண்டுதலின் பேரில் ஐப்பானிய இராணுவவாதம் புதுப்பிக்கப்பட்டது (இது போருக்குப் பிந்தைய ஐப்பானிய அரசியல் சட்டத்துக்கு எதிரானது); ஐப்பானுக்கும் தென்கொரியாவுக்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

சீனாவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையிலான கூர்மையான மோதல்

சீனாவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையில் கூர்மையான மோதல் 1956-இல் தொடங்கியது. 1956-இல் சோவியத் கம்யூனிஸ்ட்டுக் கட்சியின் 20-ஆவது பேராயம் நடைபெற்றது. அதில் சோவியத் தலைமை முன்வைத்த சித்தாந்த - அரசியல் கருத்தாக்கங்களை மையமாகக் கொண்டுதான் மோதல் நடைபெற்றது. சர்வதேச கம்யூனிச இயக்கத்தைத் தடம்புரளச் செய்வதற்காக சோவியத் தலைமை முன்வைத்த “சமாதான சகவாழ்வு, சமாதானப் போட்டி, சமாதான மாற்றம்” ஆகிய புதிய ஆய்வுகளுடன் சீனக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி கடுமையாக வேறுபட்டது.

1958-ஆம் ஆண்டின் பின் பகுதியில், “சீனாவை சோவியத் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்கான திட்டத் துடன்” சோவியத் தலைமையானது சீனாவிடம் கூட்டுப் பாதுகாப்புத் திட்டம் ஒன்றை முன்வைத்தது. அப்போதையச் சீனப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் பெங்டேஹாய் தலைமையிலான குழு சோவியத் யூனியனுக்கு நெடிய பயணத்தை மேற்கொண்டது. இப்பிரச்சினையின் மீது சீனக் கட்சி தலைமையில் பிரிவினை ஏற்பட்டது. இராணுவ ரீதியிலான சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுக்கும் கொள்கையை மாவோவும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் உறுதியாக எதிர்த்தனர்; விழு வேஷாசிய டனும் அவரது கூட்டாளிகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்தி ருந்த பெங்டேஹாய் சோவியத் முன்மொழிதலை ஆதரித்தார். 1959-இல் பெங்டேஹாய் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். சோவியத் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டதால், “1957 அக்டோபரில், சீனாவுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தேசியப் பாதுகாப்புக் கான புதிய தொழில் நுட்பம் வழங்கும் ஒப்பந்தத்தை” சோவியத் யூனியன் ஒருதலைப்பட்சமாக இரத்து செய்தது; “அனுகுண்டு ஒன்றின் மாதிரியையும், அதைத் தயாரிப்பதற்கானத் தொழில் நுட்ப விவரங்களையும் அளிக்கும்” தனது வாக்குறுதியையும் சோவியத் யூனியன் கைகழுவியது. 1959-இல், சீன - இந்திய எல்லையில் நடந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு - சீனாவினுடைய வேண்டுகோள்களைப் புறக்கணித்து விட்டு - சோவியத் யூனியன், நேருவினுடைய அரசாங்கத்தை வெளிப்படையாக ஆதரித்தது. 1950-இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட சீன - சோவியத் நட்புரவு, நேச உறவு மற்றும் ஒன்றுக்கொன்று உதவும் ஒப்பந்தத்தை 1960-இல் மீறி நடந்த சோவியத் அரசாங்கம் - அனைத்து காண்ட்ராக்டுகளையும் கிழித்தெறிந்தது, சோவியத் நிபுணர்களைத்

திரும்ப அழைத்துக் கொண்டது; தொழில்நுட்ப வரைபடங்கள் மற்றும் விவரங்களை எடுத்துச் சென்று விட்டது; பல வேலைத் திட்டங்களை அரைகுறையாகவும், முழுமையாக முடிக்காமலும் அப்படியே விட்டுவிட்டது. சீனா, அப்போது இயற்கைப் பேரழிவு களுக்கு உள்ளாகி இருந்தது; இந்நெருக்கடியான நேரத்தில் சோவியத் யூனியன், சீனாவின் காலை வாரிவிட்டது. இத்துடன், அதே வேளையில், கொரியப் போரின் போது அளிக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கான பணத்தைத் தரும்படி, சீனாவிடம் சோவியத் யூனியன் கோரியது.

1962-ஆம் ஆண்டின் ஏப்ரல் - மே மாதங்களில் சீனாவின் மேற்கு எல்லையில் குழப்பங்களைத் தூண்டிவிட சோவியத் தலைவர்கள் முயற்சித்தனர். தமது அரசின் அங்கங்களையும் சிங்கியாங்கிலிருந்த தனது ஆட்களையும் கொண்டு, பெருமளவிலான சீர்குலைவு நடவடிக்கைகளை இலி பிராந்தியத்தில் மேற்கொண்டனர். சீனா, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் பல பக்கங்களில் அச்சுறுத்தப் பட்டுக் கொண்டு இருந்தபோதுதான் இவை அனைத்தும் நடந்தன.

சோவியத் யூனியனானது, அமெரிக்காவுடன் அனு ஆயுதப் பரவல் தடை ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொள்ளப் போவதாக, ஆகஸ்டு 1962-இல் சீனாவுக்குத் தெரிவித்தது. அனு ஆயுதங்களின் மீது அமெரிக்க - சோவியத் கூட்டு ஏகபோகத்தை நிறுவுவதற்கான கடும் முயற்சியே இது. அனு ஆயுத அச்சுறுத்தவின் கீழ் இருந்த சீனா, அவற்றை உற்பத்தி செய்வதையும் வைத்திருப்பதையும் தடை செய்யும் முயற்சியே இது.

'மாஸ்கோ மற்றும் பெய்ஜிங் இடையிலான ஆழமானப் பிளவும்' மாஸ்கோ மற்றும் வாஷிங்டன் இடையிலான 'முரண்பாடு நீக்கமும்' "வியட்நாம் மற்றும் சீனாவுடனான அமெரிக்க நிலையை பலப்படுத் தியது; அமெரிக்காவுக்குக் கிடைத்த உடனடி நன்மை என்னவெனில் தனது படைகளை ஜூரோப்பாவிலிருந்து தென்கிழக்கு ஆசியாவுக்கு இடம் மாற்றம் செய்வதைச் சாத்தியமாக்கியதேயாகும்.'¹⁸⁷ சீன - சோவியத் எல்லையில் 'அதிகரித்து வந்த பதற்ற நிலைகள்' பற்றிய செய்திகள் வந்தவண்ணம் இருந்தன. அசோசியேட்டட் பிரஸ் 10.12.1966-இல் வெளியிட்டச் செய்தி: "சீனாவின் துணைப் பிரதமரும் அயலுறவுத் துறை அமைச்சருமான சென் யீ, 'கிழக்கு ஜூரோப்பாவி விருந்து இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட சோவியத்தின் 13 டிவிசன் இராணுவம், சீன எல்லையில் குவிக்கப்பட்டு இருப்பதாக'க் கூறினார். மேலும், சோவியத் தலைவர்கள் 'அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு'

வியட்நாமை நெருக்கினர் என்று குற்றம் சாட்டினார். 'அமெரிக்கா வுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்கும் இடையில் சீனா-எதிர்ப்பு அணி உள்ளது என்பதை நிருபிப்பதற்கு ஏராளமான சான்றுகள் உள்ளதை மறுக்கவே முடியாது' என்று அவர் கூறினார்.'¹⁸⁸

சீனாதாக்குவதைத் தடுக்கும் வழியாக, முன்கூட்டியே அதன் மீது கூட்டு அனு ஆயுதத் தாக்குதலைத் தொடுக்க அமெரிக்காவுக்கு 1969-இல் சோவியத் யூனியன் ஆலோசனை கூறியதாக, அமெரிக்க அதிபர் ரிச்சர்ட் நிக்சனின் அலுவலகத் தலைவரான ராபர்ட் ஹால்டெமன் தமது நூலில் எழுதியுள்ளார் என்று ஏ.எஃப்.பி. என்ற செய்தி நிறுவனம் கூறியது. நிக்சன் நிர்வாகமானது, சோவியத்து களூடன் சேர்ந்து செயல்படுவதற்கு பதிலாக, ருஷ்யத் தாக்குதல் திட்டத்தை தாம் ஏற்க மறுத்து விட்டதாக சீனாவுக்குத் தகவல் தந்தது. ராபர்ட் ஹால்டெமன் தமது நூலில், சீன எல்லையிலிருந்து மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்தில், உஸ்சிரி ஆற்றின் கரை நெடுகிலும், 1800 அனு ஆயுத ஏவுகணைகளை சோவியத் நிறுத்தியிருந்ததை காட்டும் புகைப்படங்களை அமெரிக்க உளவுத்துறை வைத்திருந்ததாகக் கூறினார்.¹⁸⁹ முன்னாள் அமெரிக்கத் தலைமைச் செயலர் இதை மறுத்த போதிலும், ஹால்டெல் மெனின் விவரிப்பில் உண்மை இருக்கவே செய்தது என்று ஏ.எஃப்.பி. செய்தி நிறுவனம் தெரிவித்தது. அமெரிக்காவின் பிரபல பத்திரிகையாளரான ஜோசப் அல்சாப், ஹால்டெல் மெனின் விவரிப்பை வலியுறுத்தியே கூறினார். "வீரமிக்க பிரமிப் பூட்டும் பாதாள நகரைக்" கட்டியமைக்கும் திட்டம் 1969-இல் சீனாவில் தொடங்கப்பட்டது; ருஷ்யர்கள், சீனா மீது முன்கூட்டியே அனுஆயுதத் தாக்குதல் நடத்துவதை நெருங்கிய நிலையில் இத்திட்டம் தொடங்கப்பட்டது என்று அல்சாப் கூறினார். அவர் கூறியதாவது: "இந்த நாட்களில், உண்மையிலேயே, இரு முழுமையான பெய்ஜிங் நகரங்கள் உள்ளன; ஒன்று, வெளியேயும் மற்றொன்று நிலவறையிலும்... இவை வீரார்ந்த பிரமிப்பூட்டுப்பைவை. சீனாவின் பிற மாநகரங்களிலும், கிட்டத்தட்ட எல்லா சிறு நகரங்களிலும் இதே போன்ற ஒரே மாதிரியான பாதுகாப்பு அமைப்புகளைக் காணலாம்... கடும் பாரதூரமான, கடுங்கண்டிப்பான நோக்கம் எதுவுமில்லாமல், சிந்திக்கக் கூடிய திறனுள்ள அரசாங்கம் எதுவும், இத்தகைய பெரும் தியாகங்களைச் சுமத்துகின்ற, பெருஞ்சுமையான முதலீடுகளைச் செய்யும்படியான முடிவை மேற்கொள்ளாது. நோக்கத்தைப் பற்றி எந்தவிதமான சந்தேகத்துக்கும் இடமே இல்லை. சோவியத் அரசாங்கத்தின், எதிர்பாராத திடீர் தாக்குதல் பற்றிய சீனாவின்

அச்சமே இதற்கு காரணம். சோவியத் அரசாங்கமானது, இத்தகையத் தாக்குதலைத் தொடுக்க, 1969-இல் அமெரிக்காவின் ஆதரவைப் பெற அற்பத்தனமான முயற்சி செய்தபோது இந்த அச்சம் கூர்மையானது...¹⁹⁰

1969-இல் சின மக்கள் குடியரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டதன் இருபதாண்டு நிறைவை முன்னிட்டு, சினா நான்கு முழுக்கங்களை முன்வைத்தது. அவற்றில் ஒன்று, போருக்கு எதிரானத் தயாரிப்புடன் இருக்கும்படி மக்களை வலியுறுத்தியது. இம்முழுக்கங்களில் ஒன்று, பின்வருமாறு பிரகடனம் செய்தது: “அனைத்து நாடுகளின் மக்களே ஒன்றுபடுங்கள்! ஏகாதிபத்தியம் அல்லது சமூக ஏகாதிபத்தியத்தால் (சோவியத் தலைமை) தொடுக்கப்படக் கூடிய எந்த ஒரு ஆக்கிர மிப்புப் போரையும்,” விசேடமாக “அனு குண்டுகளை ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தும் போரையும் எதிர்த்து நில்லுங்கள்...” அனு ஆயுதத் தாக்குதலுக்கான சாத்தியமே சீனாவைக் கட்டாயப்படுத்தி பாதாள நகரங்களை அமைக்கத் தூண்டியது. அரிதான வளங்களை அதில் ஈடுபடுத்தச் செய்தது. அனு ஆயுதத் தாக்குதலுக்கு எதிரான தற்காப்புத் தயாரிப்புகளின் ஒரு பகுதியாகவே தரைக்கடியில் சாலைகளையும் இரகசிய மறைவிடங்களையும் அமைக்கச் செய்தது. இரண்டாவதாக, அமெரிக்கா, சோவியத் தாக்குதல் பற்றிய தகவலை சீனாவுக்கு அனுப்பியதானது, முதலில் கிசிங்கரும் பின்னர் நிக்சனும் தலைநகர் பெய்ஜிங்குக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளவும், பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தவும் சினத் தலைவர்களைச் சம்மதிக்கச் செய்ய உதவியிருக்கக் கூடும்.

1970-ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், மக்கள் தினசரி, செங்கொடி, விடுதலைச் சேனை தினசரி ஆகிய சீனப் பத்திரிகைகளினுடைய ஆசிரியர் குழுக்கள் கூட்டாக வெளியிட்ட கட்டுரையில் கூறியதாவது:

“சோவியத் புரட்டல்வாத ஓடுகாலிக் கும்பல், தீட்டர்த் தாக்குதல் தொடுத்து, செக்கோஸ்லோவேசியா நாட்டை ஆக்கிரமித்துள்ளது; சென்பாவோதீவு மற்றும் தீலியக்டி பகுதி போன்ற சீனப் பிரதேசங்களில் அத்து மீறி நுழைந்துள்ளது; நம் நாட்டுக்கு எதிராக அனு ஆயுத அச்சுறுத்தலை மேற்கொண்டுள்ளது.”¹⁹¹

இலண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் நெவில் மேக்ஸ்வெல் எழுதியதாவது: “சீனா மேலும் மேலும் பலமடைந்து வருகிறது; சீனாவின் இராணுவ பலம் முதலில் தமக்குச் சமமாகி, பின்னர் தம்மை விஞ்சி விடும், அதற்கு நீண்டகாலம் பிடிக்காது என்பதை அவர்கள்

(சோவியத் ஆட்சியாளர்கள்) அறிந்தே இருந்தனர். சோவியத் யூனியனுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் மெதுவாக வளர்ந்துவரும் இராணுவ பலாபல யதார்த்த நிலைதான், கிரெம்ஸின் (ருஷ்) வெறி யர்கள் முன்கூட்டித் தாக்குவது என்ற வாதத்துக்கு வலுக்கேர்த்தி ருக்கும். இந்நிலை, சீனாவுக்கு மட்டுள்ளது, உலகத்திற்கும் 1970-ஆம் ஆண்டை, அபாயகரமானதாக்கிவிடும்." மாக்ஸ்வெல் மேலும் கூறி யது: "சில கிரெம்ஸின் நிபுணர்கள் (குறிப்பாக திரு. விக்டர் சோர்சா) இதுபற்றி ஏற்கெனவே சோவியத் முடிவெடுத்து விட்டது; இராணுவ மற்றும் அரசியல் மட்டத்தில் இதற்கான முறையானத் தயாரிப்பு களைச் செய்வதாகக் கூறினார்." விக்டர் சோர்சா தாமே கூறியதாவது: "இரு தலைமுறையில் அல்லது அதற்கும் குறைவான காலத்தில், தொழில்நுட்ப ரீதியில் வளர்ச்சியுற்ற சீனா, சோவியத் யூனியனை மட்டந்தட்டி விடும்... காலம் கடப்பதற்கு முன்பே செயல்பட அவர்கள் (சோவியத் ஆட்சியாளர்கள்) விரும்பினார்."¹⁹²

சோவியத் துணைப் பாதுகாப்பு அமைச்சரும், சோவியத் ரவுகணைப் படைப் பிரிவின் தலைமைக் கமாண்டருமான மார்ஷல் கிரியலோவ், செஞ்சேனையின் பத்திரிகையான கிரஸ்ந்யா ஸ்வெஸ்டா பத்திரிகையில், இராணுவப் போரில் வெற்றி பெறுவ தற்கு தனது மொத்த பலத்தையும் கொண்டு 'பதிலடி கொடுத்து' உறுதியான நோக்கத்தை அடைவதே போர்த்தந்திரமுக்கியத்துவமிக்க ரவுகணைப் பிரிவின் தயார் நிலை என்று கூறினார். "இத்தகைய பதிலடித் தாக்குதல் மொத்தப் போரின் முன்னேற்றத்தில் தீர்மானகர மான செல்வாக்கைச் செலுத்தும்." "ஒவ்வொரு ரவுகணை அமைப்பின் பிரிவுக்கும் அதிஶயர் தலைமை ஆணையகத்திலிருந்து தகவல் கிடைத்த ஒரிரு நொடிகளே போதும்; அந்த ஆணையை அவை நிறைவேற்றிவிடும்."¹⁹³ என்று அவர் கூறினார்.

ஹாரிசன் சாவிஸ்பரி என்ற நிருபரின் செய்தி, இலண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் 25.5.1969-இல் வெளியானது:

"சோவியத் தூரக் கிழக்கு ஆணையகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளும் பெருமளவு இராணுவப் பெயர்ச்சிகளின் மூலம் பலமடைந்துள்ளன. ஒரு இலட்சத்துக்கும் இரண்டு இலட்சத்துக்கும் இடைப்பட்ட அளவிலான சோவியத் படை வீரர்கள் - ராக்கெட் பிரிவுகள் உட்பட - மங்கோலியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு உள்ளனர்... இருக்குள்க்குக்கு கிழக்கில் உள்ள படைகளின் எண்ணிக்கை 15 இலட்சம் அளவு இருக்கும் என மதிப்பிடப்படுகிறது."¹⁹⁴

சீனாவுக்கு எதிரான அனு ஆயுதப் போரைத் தொடுப்பதற்கான தயாரிப்பின் ஒரு பகுதியாக, சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் மேற்கு ஜெர்மன் ஆளும் வர்க்கங்களுடன் இரு தரப்பு அனாக்கிரமிப்பு ஒப்பந் தத்துக்கானப் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தினர்; ஜெர்மானிய மற்றும் ஐப்பானிய ஏகபோக நிறுவனங்களுடன் பொருளாதார ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்டனர்.

சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினுடைய எட்டாவது மையக் குழுவின், பத்தாவது விரிவாக்கப்பட்ட கூட்டத்தில் உரையாற்றுகையில் மாசேதுங் கூறியதாவது:

“சீனாவினுடைய கடலோத்தை, 1958-ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து, முற்றுகை இடுவதற்கு அவர் (குருச்சேவ்) விரும் பினார், நமதுகடலோரப் பகுதியைக் கட்டுப்படுத்தவும் முற்றுகையிடவும் கூட்டுக் கப்பற்படைகளை ஏற்பாடு செய்ய அவர் விரும் பினார். இந்தப் பிரச்சினையின் காரணமாகவே குருச்சேவ் நமது நாட்டுக்கு வந்தார். இதன் பின்னர், 1959 செப்டம்பர் சீன - இந்திய எல்லைப் பிரச்சினையின்போது, நம்மீது தாக்குதல் தொடுக்க நேருவுக்கு அவர் ஆதரவளித்தார்; சோவியத் அரசின் பத்திரிகையான டாஸ் இது தொடர்பான அறிவிப்பை வெளியிட்டது. அதன் பின்னர், நமது நாட்டினுடைய விடுதலையின் பத்தாண்டு நிறைவு விழாக் கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ள வந்த குருச்சேவ், நமது மேடைகளில் நின்றே நம்மைத் தாக்கினார். 1960-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற புகாரெஸ்ட் மாநாட்டில் (உலகின் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்தப் பொதுவுடைமை மற்றும் தொழிலாளர் கட்சி களுடைய மாநாடு நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில்தான் மார்க்சிய வாதிகளுக்கும் புரட்டல்வாதிகளுக்கும் இடையில் வெளிப்படையான முறிவு ஏற்பட்டது - மொ-ர்.) எமது பிரதிநிதிக்குமுவைச்சுற்றி வளைத்து தீர்த்துக் கட்ட குருச்சேவ் கொள்கையாளர்கள் முயற்சித்தனர்.”¹⁹⁵

போட்டியின் மீது கவியும் ஒத்துழைப்பின் நிழல்

மாக்ஸ்வெல் தமது நூலில் கூறியதாவது: “சீன - இந்திய எல்லைப் பிரச்சினை தோன்றியதிலிருந்தே, சீனாவும் ருசியாவும் அதில் சிக்கி அவற்றின் உறவுகள் விரிசலடைந்து வெடித்தன. இந்த இரு பிரச்சினைகளும் ஒன்றையொன்று பாதித்து ஒவ்வொன்றையும் தீவிரப்படுத்தி பிளவைத் தோற்றுவித்தன. பிற்காலத்தில் சீனர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, ‘சோவியத் தலைவர்களுக்கும் எங்களுக்கும்

இடையிலான கோட்பாடு அடிப்படையிலான முக்கிய வேறுபாடு பாடுகள், சீன-இந்திய எல்லைப் பிரச்சினையிலான வேறுபாடுகளாக மாறின; ருசியாவின் கொள்கை 'நடுநிலைமை என்ற வேடத்தில் இந்தியாவுக்குச் சாதகமாக இருப்பது என்ற நிலையிலிருந்து' அமெரிக்கா மீதான இந்தியாவின் சார்பை வெளிப்படையாக ஆதரிப்பது என்ற நிலைக்கு மாற்றிச் சென்றதன் காரணத்தை விளக்குவதாக அமைந்து விட்டது...¹⁹⁶

உலகிலேயே இரண்டாவது மக்கட் தொகை கொண்ட நாடான இந்தியாவானது சீனாவின் அண்டை நாடாக உள்ளது. சீனாவைக் "கட்டுப்படுத்தி", இறுதியில் சீனாவை அழிப்பது அல்லது அந்நாட்டில் புரட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவது அல்லது புரட்சியை இல்லாமல் செய்வது என்ற அமெரிக்க - சோவியத் போர்த் தந்திரத்தில் இந்தியாவுக்கு ஒரு முக்கியப் பாத்திரம் இருந்தது. இந்தப் போர்த் தந்திரம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் உற்சாகமான ஆதரவையும் பெற்றது. பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ஹெரால்டு வில்சன் 1965 நவம்பரில், இலண்டனின் கில்டுஹாலில் உரையாற்றினார். அவ்வரையில், "ஆசிய ஆன்மாவுக்கானப் போராட்டம்" என்பது, "ஜனநாயக முறைகளுக்கும் (அதாவது, முதலாளிய வழிமுறைகள் - ஆசிரியர், பிராட்ஷீட்) கம்யூனிச முறைகளுக்கும் இடையிலான பொருளாதார போராட்டத்தின் வெற்றியில் தான் அடங்கியுள்ளது" என்று சித்த ரித்தார். "நாற்பது கோடி மக்களைக் கொண்ட இந்தியா, ஜனநாயக முறைகளுக்கான எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. கம்யூனிசத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சீனாவானது இந்தியாவைச் சீர்க்குலைக்க (சீனா தனது முன்னுதாரணத்தால் - சனிதிகுமார்கோஷ்) முயற்சிக் கிறது. இந்தப் போராட்டத்தில் நடுநிலையாளர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. அப்படி யாராவது இருந்தாலும், பிரிட்டன் அத்தகையவர் களில் ஒருவராக இருக்காது... பிரிட்டனின் எல்லை இமயமலையில் உள்ளது"¹⁹⁷ என்றார்.

"பொருளாதார வெற்றி" மற்றும் "ஆசிய ஆன்மாவுக்கான", இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தில் அனைத்து ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் பிற்போக்காளர்களும் தீவிரமான ஆர்வம் காட்டினர். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள், சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் அனைவரும் குறிப்பாக உலக வங்கியும் ஐ.எம்.எஃப்பும் (இவையிரண்டும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கருவிகள்) நிதி மற்றும் இராணுவ 'உதவி' வாயிலாக இந்திய

ஆனாலும் வர்க்கங்களை ஊட்டி வளர்க்க முயற்சித்தனர்; இந்த வளர்ச்சிப் போக்கில் இந்திய மக்களை மேலும் மேலும் ஒட்டச் சுரண்டி போன்றியாக்கத் திட்டமிட்டனர். பகைமைச் சக்திகளால் சூழப் பட்டிருந்த சீனா, வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டு இருக்கையில், இந்தியா மேலும் மேலும் பின்தங்கி நின்றது; அதன் கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடி நாள்தோறும், மேலும் மேலும் தீவிர மடைந்து கொண்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே கவனித்தபடி, தனது வளர்ச்சிப் பாதையில் தடைக் கற்களாக இருந்த ஏகாதிபத்தியவாதிகள், தரகு முதலாளிகள், நிலப் பிரபுக்கள் ஆகியோரை மக்கள் சீனக் குடியரசு துடைத்தெறிந்து விட்டது. இந்தியாவினுடையப் பொருளாதாரம் 1947-இல் இருந்ததை விட, மிகவும் பாழுடிக்கப்பட்ட அடிப்படையிலிருந்து 1949-இல் சீனா தனது பயணத்தைத் தொடங்கியது. விடுதலை பெற்ற சீன ஆடவரும் பெண்டிரும், சுயநலத்துக்கு மேலாக சமூக நலத்தை முன்னிலைப் படுத்தி பெரும் முன்னேற்றங்களைச் சாதித்தனர். பல யுகங்களின் கனவான சோசலிச சமுதாயத்தை அவர்கள் படிப்படியாகக் கட்டியமைத்தனர்.

இதற்கு மாறாக, நேரு கொள்கையாளர்களோ, காலனிய ஆட்சியின் எல்லா மீதமிச்சங்களையும் பேணிக்காத்து வந்தனர். பின்தங்கிய நிலையைத் தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்து, மக்களை ஒட்டாண்டியாக்கி வந்த சமூக - பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு அற்பமான சிறு மாறுதல்களுடன் நீடித்தது. இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி, அதன் செல்வங்களைச் சூறையாடி வந்த ஏகாதிபத்திய மூலதனம் பறிமுதல் செய்யப்படவில்லை. மாறாக, இந்திய ஆனாம் வர்க்கங்கள் அந்நிய மூலதனத்தின் — நேரடி முதலீடு மற்றும் கடன் மூலதனம் — மீது தீராப்பசி கொண்டவர்களாக இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். நேருவின் மேற்கோளின்படி, “நமது பொருளாதாரம் பிரிட்டனுடனும் பிற வல்லரசுகளுடனும் பிணைக்கப் பட்டுள்ளது.” நிலப்பிரபுத்துவம் ஒழிக்கப்படவில்லை; ஒரு சில ஒப்பனைகள் மட்டுமே செய்யப்பட்டுள்ளது. நேருவின் நன்பர் செஸ்டர் பவுல்ஸ் மேற்கோளை நாம் மீண்டும் காண்போம்: “இந்த 5 இலட்சம் கிராமங்கள், சாதி, நிலப்பிரபுத்துவம் மற்றும் ஏழையின் மையங்களாக விளங்குகின்றன.”

இந்திய ஆனாம் வர்க்கங்கள், தமது வர்க்க இயல்பின் காரணமாக, தமது வர்க்க நலன்களுக்கும் ஏகாதிபத்திய மூலதனத்தின்

நலன்களுக்குமான வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டால் வழிநடத்தப்படுகின்றனர்; வறிய, 'பின்தங்கித் தேங்கிய' நிலையில் உள்ள வளர்ச்சிக் குறைவான நாடுகள் முன்னேறுவதற்கு அன்னிய மூலதனம் - இடையறாத தொடர்ச்சியான அன்னிய மூலதனம் - உள்ளே வருவது அவசியமான நிபந்தனை என்பதே அவர்களை வழிநடத்தும் கோட்பாடாகும். அவர்களது 'வளர்ச்சி' பற்றியக் கோட்பாடும் நடை முறையும்தான் ஏகாதிபத்திய மூலதனத்தையும், அதன் அடிவருடி களையும் கொழுக்க வைத்தது; பரந்துபட்ட மக்களை சபிக்கப்பட்ட நிலையில், வறுமையிலும் ஏழ்மையிலும் உழலச் செய்தது.

எனவே, அமெரிக்காவும் பிற ஏகாதிபத்தியங்களும் மகிழ்ச்சியும் கவலையும் கொண்டன. அதிகார மாற்றம் ஏற்பட்டதிலிருந்து அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள், இந்தியாவில் நிலவிய கடும் உணவுத் தட்டுப்பாட்டை மட்டுப்படுத்த தம்மிடம் இருந்த உபரி தானியத்தில் ஒரு பகுதியை கொள்ள விலைக்குத் தந்து உதவினர். அவர்கள் மூலதனத்தையும் - முதலீடு மற்றும் கடன் மூலதன வடிவங்களில் - ஏற்றுமதி செய்து நேரு அரசாங்கம் நிலைத்திருக்க வகை செய்தனர்.

ஜம்பதாம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதி முதற்கொண்டு சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் நேருவின் அரசாங்கத்தை முட்டுக் கொடுத்து பேணிக் காப்பதில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளுடன் கூட்டு சேர்வதில் ஆர்வம் காட்டினர். இதன் மூலம் மாவோ காலத்தியச் சீனாவை மட்டந்தட்டி வைக்கவும், இந்திய மக்களைச் சரண்டவும், இந்தியாவை பொருளாதார மற்றும் இராணுவச் சங்கிலியால் பிணைத்து வைக்கவும் அமெரிக்காவுடன் கூட்டு சேர்ந்தனர். பிப்ரவரி 1955-இல் பிலாய் உருக்கு ஆலையை அமைப்பதற்கு இந்தியாவுடன் சோவியத் யூனியன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. 1955 நவம்பர்-டிசம்பர் மாதங்களில், புல்கானினும் குருச்சேவும் மேற்கொண்ட இந்தியப் பயணத்தின் போது, காஷ்மீர் தொடர்பான இந்தியாவின் நிலைக்கு சோவியத் யூனியனின் ஆதரவை குருச்சேவ அறிவித்தார். இப்பயணத்தைத் தொடர்ந்து இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் சில 'உதவி' மற்றும் வாணிப ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்தியாவுக்கான அமெரிக்க 'உதவியை' இட்டு நிரப்புவதாக சோவியத் 'உதவி' இருக்குமென பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்ளும் நிலைக்குச் சென்றார் குருச்சேவ. அவர் இந்திய நிதியமைச்சர் மொரார்ஜி தேசாயிடம், ஜூன் 1960-இல் கூறியதாவது: "அமெரிக்கா உங்களுக்குச் செய்யும் உதவியை அதிகரிக்கச் செய்வதற்காகவே நாங்கள் உங்களுக்கு உதவி

செய்கிறோம். நாங்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்துடனே, அமெரிக்கா உங்களுக்குக் கூடுதலான உதவியை அளிக்கும்.''¹⁹⁸

செப்டம்பர் 1959-இல், அமெரிக்காவில் உரையாற்றுகையில் குருச்சேவ் கூறியதாவது: "உங்கள் மற்றும் எங்களின் பொருளாதார வெற்றியை முழு உலகமும் ஏற்றிப் போற்றும்; பொருளாதார வளர்ச்சியில் பல நூற்றாண்டுகள் பின்தங்கி உள்ள மக்கள் தமது சொந்தக்காலில் விரைவாக எழுந்து நிற்க உதவி செய்ய வேண்டுமென நம்மிரு வல்லரசுகளிடமிருந்து உலகம் எதிர்பார்க்கிறது.''¹⁹⁹

குருச்சேவ் ஜம்பமாகப் பேசும் 'உதவி' அல்லது 'ஆதரவு' என்பது என்ன? கடன் வாங்கிய நாட்டின் மீது தனது இரும்புப் பிடியை பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் இராணுவ ரீதிகளில் - இறுக்கிக் கொள்ள ஒரு ஏகாதிபத்தியம் 'உதவி' வழங்குகிறது. பொருளாதார ரீதியில், கடன்பெற்ற நாட்டிடமிருந்து, தான் அளித்ததைவிடப் பன்மடங்கு பிழிந்து எடுத்துக் கொள்வதுடன், அந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் உருக்குலைக்கிறது ஏகாதிபத்தியம். அரசியல் ரீதியிலும், இராணுவ ரீதியிலும், இது, ஒரு புதிய காலனியாதிக்க அடிமைச்சங்கி வியே. தமது அமெரிக்க எதிரிணையாளர்களைப் போலவே, சோவியத் ஆட்சியாளர்களும் 'உதவி'யின் மூலம் நமது நாட்டில் பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் இராணுவ ரீதிகளில் ஊடுருவ முயன்றனர்; இந்திய ஆனாம் கும்பலை சூழ்ச்சி செய்து கட்டுப்படுத்தினர்; இந்திய மக்களைச் சூறையாடுவதுடன் அடிமைப்படுத்தினர். ஏகாதிபத்திய 'உதவி'யின் மேன்மைகளை விரித்துரைப்பதற்கு பதிலாக, அந்தர் குந்தர் ஃபிராங் கூறியதை நான் மேற்கோளாகத் தருகிறேன். இலத்தீன் அமெரிக்காவைப் பற்றிப் பேசுகையில் அவர் எழுதியதா வது:

"சிலியின் வெளிவிவகார அமைச்சர் வல்லடெஸ், அதிபர் நிக்சனிடம் கூறியதைப் போல, அமெரிக்காவின் வாணிபத் துறையும் இலத்தீன் அமெரிக்காவுக்கானப் பொருளாதாரக்கமிசனும் விரிவாக ஆவணப் படுத்தி உள்ளது போல - அன்னிய முதலீடு, உதவி அல்லது வெளி உதவியும் இலத்தீன் அமெரிக்காவில் என்ன செய்து உள்ளன? இலத்தீன் அமெரிக்காவின் இப்போதையக் காலனியக் கட்டட மைப்பைத் தோற்றுவித்தது மட்டுமின்றி, வாணிப மற்றும் அன்னியச் செலாவணி நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்து உள்ளன; வளர்ச்சிக் குறைவை குறுக்கு வழியில் உருவாக்கும் உள்ளாட்டுப் பொருளாதார மற்றும் வர்க்கக் கட்டடமைப்பைத் தோற்றுவித்து உள்ளன... ஏகாதிபத்திய நாடுகளிடமிருந்து கூடுதலான

'உதவி'யைப் பெறுவது என்பதே, இலத்தீன் அமெரிக்காவில் வளர்ச்சிக் குறைவை அதிகரிக்கச் செய்வதுதான். "²⁰⁰

இலத்தீன் அமெரிக்காவில் என்ன நடந்ததோ, அதுதான் இந்தியாவைப் போன்ற 'உதவி' பெறும் நாடுகளிலும் நடந்தது.

குருச்சேவ, பிப்ரவரி 1960-இல், இந்தியாவுக்கு வந்தார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு, சீனாவின் வேண்டுகோள்களைப் புறக்கணித்து விட்டு, இந்திய - சீன எல்லையில் நடந்த லோங்ஜூ மோதல் நிகழ்ச்சி பற்றி, நடுநிலை நாடகமாடிக் கொண்டு இந்தியாவுக்கு மறைமுக ஆதரவு தெரிவிக்கும் அறிக்கையை சோவியத் அரசாங்கம் வெளி யிட்டு இருந்தது. புகாரெஸ்டில், 1960-இல் நடந்த பொதுவுடமை மற்றும் தொழிலாளர்கட்சிகளின் மாநாட்டில், சீன - சோவியத் பிளவு பகிரங்கமானபோது, எல்லைப் பிரச்சினை பற்றிய சீனாவின் மீதான குருச்சேவின் விமரிசனம் கர்ண கட்டுரமானது.

இந்தியாவுக்கான சோவியத் பொருளாதார 'உதவி' கணிசமாக உயர்ந்த அதே வேளையில், 1960-ஆம் ஆண்டு இலையுதிர்காலத்தில் ருந்து சோவியத் தொழுவூடு 'உதவி' குவியத் தொடங்கியது. இத்துடன் மலைப் பிரதேசங்களில் சாலைகளை அமைப்பதற்கான இயந்திரங்களும் அளிக்கப்பட்டன; இது மட்டுமின்றி கடல் மட்டத்திலிருந்து 16-17 ஆயிரம் அடி உயரமுள்ள இடங்களில் பயணபடுத்துவதற்குப் பொருத்தமான கனரகப் போக்குவரத்து விமானங்களையும் ஹெலிகாப்டர்களையும் சோவியத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவுக்கு வழங்கினர். தனது முன்னேறும் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், சீனாவுடன் மோதலுக்குத் தயாராவதற்கும் இவைதான் நேரு அரசாங்கத்துக்குத் தேவைப்பட்டன. "இந்திய விமான ஒட்டிகளுக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக, ஆரம்பத்தில், ருசிய விமான ஒட்டிகள் லடாக்கில் விமானங்களை இயக்கினர்",²⁰¹ என்று எழுதுகிறார் மாக்ஸ்வெல். சோவியத்திடமிருந்து, மிக் கிரக ஜெட் போர் விமானங்களை வாங்குவதற்கான பேச்சு வார்த்தைகளையும் 1960-இல் இந்தியா நடத்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஒப்பந்தம் 1962-ஆம் ஆண்டு கோடைக் காலத்தில் இறுதியாக்கப்பட்டது. மிக்-21 கிரகப் போர் விமானங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கான தொழிற்சாலையை அமைத்துத் தரவும் சோவியத் யூனியன் ஒப்புக் கொண்டது.²⁰²

சீனாவைத் தாக்கும்படி தமது படைகளுக்கு இந்திய ஆட்சியாளர்கள் ஆணையிட்ட பின்னர், சோவியத் யூனியன், இந்தியாவுக்கான

பொருளாதார மற்றும் இராணுவ 'உதவிகளை' முடுக்கிவிட்டது. ராய்டர் செய்தி நிறுவனம் 4-12-1962-இல், வாஷிங்டனிலிருந்து வெளி யிட்ட செய்தியில் கூறியதாவது: "இந்தியாவுக்கு சோவியத் மிக இரகப் போர் விமானங்கள் அளிக்கப்படுவதால், இந்தியாவுக்கான அமெரிக்க உதவியில் மாறுதல் இருக்குமா என்று பத்திரிகை நிருபர்கள் கூட்டத்தில், அமெரிக்க வெளியுறவுத் துறை செய்தித் தொடர்பாளரிடம் கேட்கப்பட்டது. 'இல்லை, பாதிப்பு ஏற்படாது. இந்தியர்களின் தேவைகள் குறித்த எமது பேச்சு வார்த்தைகள் தொடர்ந்து நடக்கின்றன' என்றார் அவர்..²⁰³ சோவியத் யூனியனிட மிருந்து, இந்தியா இராணுவ 'உதவி' பெறுவதில், அமெரிக்காவுக்கு ஆட்சேபம் உள்ளதா என்று அமெரிக்க அதிபரின் சிறப்புத் தூதுவர் ஹாரிமனிடம் கேட்கப்பட்டபோது, 'இல்லை, எந்த ஆட்சேப ணையும் இல்லை' என்று தயக்கமின்றிக் கூறினார். சோவியத் யூனியன் மற்றும் சோசலிச் சீனாவுக்கு இடையிலான பிளவு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ஹாரிமன் கூறியதாவது: "அவர்களை ஒன்று சேரும் படி நிர்ப்பந்திக்கும் விசயங்கள் எதையும் செய்வதில், நாம் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். இந்தியர்கள், எவ்வளவு முடியுமோ அந்த அளவு மாஸ்கோவுடன் நட்புறவுகளைக் கொண்டிருப்பது, நமது நலன் களுக்கு எவ்வளவு பயனுள்ளதோ அந்த அளவுக்கு இந்திய நலன்களுக்கும் பயனுள்ளது."²⁰⁴ சீனாவுக்கு எதிரான ஆக்கிரமிப்பைத் தொடுப்பதற்கு இந்தியாவை ஒரு தளமாகப் பயன்படுத்தும் சோவியத் ஆட்சியாளர்களின் திட்டமானது, அமெரிக்க ஏகாதிபத்திவாதிகளின் திட்டத்துக்கு இசைவானதாகும்; அமெரிக்கத் திட்டத்தை இட்டு நிரப்புவதாகும். இந்தப் பிரச்சினையில், போட்டியின் மீது ஒத்துழைப்பின் நிழல் கவிந்து இருந்தது.

மே மாதம் 1959-ஆம் ஆண்டில், ஒரு முக்கியமான மாநாடு வாஷிங்டனில் நடைபெற்றது; இதில் "முதன் முறையாக இரு நாடு களிலும் (அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியாவில்) இருந்து எண்பத்தி எட்டு முக்கிய அதிகாரிகள் கலந்து கொண்டனர்; இந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினைகள் மற்றும் இந்திய - அமெரிக்க உறவுகள் பற்றி விவாதிக் கப்பட்டது.. பெரிய சில அமெரிக்க நிறுவனங்களும், பெரிய அமெரிக்கப் பண்ணாட்டு நிறுவனங்களும் இம்மாநாட்டைப் புரவலர்களாக முன்னின்று நடத்தின. இந்தியப் பொருளாதாரத்தைப் பீடித்திருந்த பொருளாதார நெருக்கடியிலிருந்து மீள், இந்திய அரசாங்கத்துக்கு உதவுவது இம்மாநாட்டினுடைய உடனடி நோக்கமாக இருந்தது.

இந்த மாநாட்டில் உரையாற்றுக்கையில், துணை அதிபர் நிக்சன் கூறியதாவது: “ஒரு உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டால், பெர்வின் நெருக்கடியின் முக்கியத்துவத்தை நான் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை; ஆனால் அடுத்து வரும் சில ஆண்டுகளில் இந்தியா பொருளாதார வெற்றிகளைப் பெறுவதைப் பொருத்தவரையில் என்ன நடக்கும் என்பதும் இதுபோலவே முக்கியமானது என்று நான் கூறுவேன். இன்னும் சொல்வதானால், நீண்டகால நோக்கில், பெர்வின் தொடர் பான பேச்சு வார்த்தைகளில் என்ன நடக்கிறது என்பதை விட இது மேலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.” இந்தியாவின் பொருளாதார எதிர்காலம் அமெரிக்க நலன்களை எவ்வாறு பாதிக்கும் என்பதை அவர் வலியுறுத்திப் பேசினார்.²⁰⁵

சென்ட்டர் ஜான் எஃப். கென்னடி (விரைவிலேயே அவர் அமெரிக்க அதிபரானார்) கூறியதாவது: “கிழக்குலகத் தலைமைக்கான, ஆசியா முழுவதன் மதிப்பு-மரியாதைக்கான, எந்த வழிமுறையிலான வாழ்வு என்பதை நிருபித்துக் காட்டும் சந்தர்ப்பத்துக்கான போராட்டம் - இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் நடைபெறும் போராட்டம் போல வேறெந்தப் போராட்டமும் நமது சிந்தை யையும் கவனத்தையும் ஈர்ப்பதாக இல்லை... இந்தப் போட்டியின் விளைவு இந்த நாட்டின் பாதுகாப்பையும் உயரிய நிலையையும் பாதிக்கும் என்பது வெளிப்படையான விசயமாகும்... பொருளா தாரத் தேக்கத்திலிருந்து வளர்ச்சி அடைவதில், குறைந்தபட்சம் சீனா வுக்குச் சமமாகவாவது முன்னேறும் தனது தீராணியை இந்தியாநிறு பிக்க வேண்டும்; அதன் அதிகரித்து வரும் மக்கட் தொகையைக் காட்டிலும் கூடுதலான வளர்ச்சியை எட்ட வேண்டும்; அப்படி இல்லையெனில், சுதந்திர (!?) உலகம் முழுவதும் பாரதாரமான பாதிப்புக்கு உள்ளாகும். இந்தியாவே விரக்தியாலும் அரசியல் குழப் பத்தாலும் பீடிக்கப்படும்; செஞ்சீனத்துக்கு எதிரான அதன் முக்கியத் துவமிக்கப் பாத்திரம் காணாமல் போய்விடும்; இரத்தம் சிந்தாதமகத் தான் வெற்றியைக் கம்யூனிசம் அடைந்து விடும். இந்த நெருக்கடியின் இயல்பு பற்றி எந்த சந்தேகமும் கூடாது; இது அபாயகரமா னதும் ஒரு சிறந்த வாய்ப்புமாகும். இப்போராட்டத்தில்நாம் பங்கெடுப்பதன் அவசர அவசியம் பற்றி எந்த சந்தேகமும் கூடாது.”²⁰⁶

இன்னும் எண்ணற்ற பிற அமெரிக்க கொள்கை வகுப்பாளர்கள் இதே தொனியில் பேசினர்; கோடானு கோடி டாலர்களைக் கொட்டியாவது (அமெரிக்கத் தனியார் முதலீட்டுக்கு இது வழி வகுக்கும் என்று சிலர் கருதினர்) இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு உதவுவதன் அவசியத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தினர். இந்தியாவின் பிரச்சினை,

அவர்களுக்கு மலைபோன்று பிரும்மாண்டமானதாகத் தோன்றி யதால், இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு 'உதவி' செய்வதற்காக, ஐரோப் பிய வல்லரசுகளையும் ஜப்பானையும், ஏன் சோவியத் யூனியனையும் கூட அனிதிரட்டுவதன் அவசியத்தை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஸ்டான்:போர்டு ஆய்வுக் கழகத்தினுடைய முத்த பொருளியல் நிபுணரான யூனின் ஸ்டான்வி கூறியதாவது: "இவ்விசயத்தில் அமெரிக்கா ஏன் முன்முயற்சியை மேற்கொள்ளக்கூடாது? இது பற்றி அமெரிக்க அதிபர், குருச்சேவுக்கு ஏன் கடிதம் எழுதக் கூடாது? இம்முறை, நாம் கடிதத் தொடர்பை முன்முயற்சி எடுத்துத் தொடங்க வேண்டும்."²⁰⁷ "பொருளாதார வெற்றிக்கான" சோசலிச் சீனத்துடனான 'போட்டியில்' இந்தியாவை வெற்றிபெறச் செய்வதற்காக ஒரு பரந்த ஜக்கிய முன்னணியை அமைப்பதில் அமெரிக்கக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் தீவிர ஆர்வம் காட்டினர். இது பற்றிய நூலின் வெளி யீட்டு ஆசிரியர் செவிக் ஹாரிசன், தனது முன்னுரையில், சோவியத் யூனியன் "அங்கீகரிக்கப்பட்டத் கூட்டாளியாக இல்லாவிட்டாலும் நடைமுறையில் கூட்டாளியாக" விளங்க முடியும் என்று எழுதினார். பிற அமெரிக்க உயர்குடிச் சிந்தனையாளர்களும் (ஹாரிசன் கூற்றுப் படி, பிரான்சின் அதிபர் சார்லஸ் டி காலேயும்) அமெரிக்க-சோவியத் கூட்டு முயற்சிகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினர்.²⁰⁸

'உதவி' ஆர்வலர்களின் உண்மையான நோக்கம், பின்தங்கிய நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்களைச் சீர்க்குலைத்து திறநடிப் பது, புதிய காலனிய அடிமைச் சங்கிலியைப் பலப்படுத்துவது, சோசலிச் சீனாவுக்கு எதிரான புனிதப் போருக்காக அவற்றை அனிதிரட்டு வது என்பதே. இத்தகைய 'உதவியின்' பொருள் என்ன என்பது பற்றி ஏகாதிபத்தியத்தின் குரலாக விளங்கும் மாக்ஸ் மில்லிகன் (அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ-வின் முன்னாள்துணை இயக்குனர்) மற்றும் டபிள்யூ.டபிள்யூ. ரோஸ்டோவ் போன்றோர் பகிரங்கமாகவே அறிவித்தனர்.²⁰⁹ டிசம்பர் 1959-இல், அமெரிக்க அதிபர் ஐசனோவர் மேற்கொண்ட இந்தியப் பயணத்துக்குப் பின்னர், "அமெரிக்க ஆதரவின் பொருளாயத வெளிப் பாடாக, பன்மடங்கிலானப் பொருளாதார உதவி அவசர அவசரமாக அளிக்கப்பட்டது."²¹⁰

நேரு அரசாங்கம், 29-10-1962-லேயே, அமெரிக்க இராணுவ உதவிக்கு வேண்டுகோள் விடுத்து, தனது இராணுவத் தேவைகளின் நீண்டதொரு பட்டியலை அமெரிக்கர்களிடம் அளித்து என்பதை நாம் ஏற்கெனவே கவனித்தோம். விரைவிலேயே அமெரிக்க

இராணுவ உதவி காட்டாறு போலப் பெருக்கெடுத்தது.²¹¹ நவம்பர் 20-ஆம் நாளன்று, நேரு, “சினாவுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கு, குண்டு லீச்சி மற்றும் போர் விமானத் தொகுப்பு அணிகள் அளித்து அமெரிக்கா தலையிட வேண்டுமென்று ஒரு அவசர அவசரமான, பகிரங்க வேண்டுகோளை விடுத்தார்.... வேண்டுகோள் மிகவும் விலாவரியாக இருந்தது; எத்தனைத் தொகுப்பு அணிகள் வேண்டும் — 15 தொகுப்பணிகள் என்பது கூட — தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.”²¹² உடனடியாக, கென்னடி, அவரெல் ஹாரிமன் தலைமையில் “ஒரு உயர்மட்டத் தூதுக் குழுவை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதில் அமெரிக்க வெளியுறவுத் துறை மற்றும் அமெரிக்க இராணுவத் தலைமையகமான பெண்டகனின் ஆலோசகர்களும் நடமாடும் அதிரடிப்படைக் கமாண்டர் ஜெனரல் பால் ஆடம்சும் இருந்தனர்.” டங்கன் சாண்டிஸ் தலைமையிலான பிரிட்டிஷ் தூதுக் குழுவும் அவர் களுடன் சேர்ந்து கொண்டது. இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து, “அடுத்த மூன்றாண்டுகளுக்கு இந்தியாவுக்கு கணிசமான இராணுவ உதவி அளிப்பதற்கான அடிப்படை வேலைகளைச் செய்து முடித்தனர்.”²¹³

இராணுவ உதவிக்காக அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டனுக்கு அவசர அவசரமாக வேண்டுகோள் விடுத்த அதே வேளையில், இது பற்றி சோவியத் ஆட்சியாளர்களுக்கு முன் கூட்டியேதகவல் அளிப்பதிலும், நேரு அக்கறை காட்டினார்.²¹⁴ பின்னர், நேரு, இது பற்றி அவரெல் ஹாரிமனிடம், “உதவிக்கான வேண்டுகோள் (மேற்கத்திய வல்லரசு களிடம் இராணுவ உதவி கோரும் வேண்டுகோள்), அதற்கானத் தேவை ஆகிய இரண்டையும் தாம் புரிந்து கொண்டுள்ளதாக சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் பதிலளித்து விட்டனர்”,²¹⁵ என்று கூறினார்.

‘காந்தியின் தூதுவராக’ விளங்கியவரும் நேருவின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவருமான சுதிர்கோஷ் என்பவர் 1963-64-ஆம் ஆண்டுகளில் மாஸ்கோவுக்கும் வாஷிங்டனுக்கும் பயணங்கள் மேற்கொண்டார். அதிபர் கென்னடி, வெளியுறவுச் செயலர் ரஸ்க், பாதுகாப்புத்துறைச் செயலர் மக்னமாரா, அமெரிக்கக் காங்கிரசின் (நாடாளுமன்றத்தின்) பிரபலமான முன்னணி உறுப்பினர்கள் ஆகியோரிடம் அவர் விவாதித்தார். அவர் மாஸ்கோவில் துணை வெளியுறவு அமைச்சர் ஃபிர்யுபின்-ஜூம் சந்தித்தார். பின்னர் கோஷ் எழுதியதாவது:

“மொத்த நிலைமையின் மையமான பிரச்சினை, கம்யூனிச் சீனாவின் வலிமையும் அதை எப்படி கட்டுப்படுவது என்பதும்தான் - இதைப் பற்றியப் புரிதல், சோவியத் யூனியன், அமெரிக்கா, இது போலவே இந்தியா ஆகியவற்றுக்கு இடையில் வளர்ந்த வண்ணம் உள்ளது.”²¹⁶

அமெரிக்காவைப் போல, சீனாவுக்கு வெளிநாட்டில் இராணுவதளம் ஏதுமில்லை, எந்த நாட்டையும் சீனாஆக்கிரமித்ததில்லை, எந்த நாட்டின் உள் விவகாரத்திலும் தலையீடு செய்ததில்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எல்லாத் திசைகளிலுமிருந்து சீனாவைச் சுற்றி வளைத்து ஒழித்துக் கட்டுவது என்பதன் இன்னொரு பெயர்தான் ‘சீனாவைக் கட்டுப்படுத்துவது’ என்பதாகும்.

மார்ச் 1963-இல் கென்னடியைச் சந்தித்த போது, கோஷ், “இந்திய - சீன நிலைமையில் ரூசியர்களும் அமெரிக்கர்களும் அளவுக்குமிக்கமான ஒத்த நலனைக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பதில் வியப்புறுவதாக”,²¹⁷ கூறினார்.

சீனாவில் ஏற்பட்டப் பின்னடைவு

இரு மேல்நிலை வஸ்லரசுகளும் அவற்றின் அடியொற்றிய நாடுகளும் மக்கள் சீனக் குடியரசை எல்லாப் பக்கங்களிலுமிருந்து சுற்றி வளைத்தன. வீரத்தின் முக்கியப் பகுதி விவேகம்தான்; இவர்கள் யாரும் சீனாவின் மீது படையெடுக்கத் துணியவில்லை; ஏனெனில், மக்களைச் சார்ந்து நின்ற சீனம், ஏற்கெனவே, ‘வெறும் தினை உணவையும் துப்பாக்கிகளையும்’ கொண்டே ஏகாதிபத்திய வஸ்லரசுகளைப் புறழுகிட்டு ஓடச் செய்து வாகை குடியினத் தூக்காகியும். கடல், தரை, விண்வெளி என அனைத்து முனைகளிலும் வெளிநாட்டு எதிரிகள் சுற்றி வளைத்து நின்ற அதே வேளையில், வெகுநீண்ட காலமாக ஊக்கமுடன் செயல்பட்டு வந்த, சீனப் பொதுவுடமைக் கட்சிக்குள் செல்வாக்கும் வஸ்லமையும் மிக்க முதலாளியப் பாதையாளர்களான உள்நாட்டு எதிரிகள், சீனாவில் புரட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவதில் வெற்றி பெற்றனர்; மானிட இனத்தின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமான சோசலிச் சீனாவில் சோசலிசத்தை துடைத்தொழித்தனர். உட்காரணிகளே தீர்மானகரமான பாத்திரத்தை ஆற்றின என்பது உண்மையே. ஆனால், புறக்காரணிகள் உருவாக்கிய குழ்நிலைகளில் மட்டுமே அகக் காரணியும் செயல்பட முடிந்தது (இதை, நாம் பிறிதொரு இடத்தில் விரிவாகக் காணபோம்). உலகில் மாற்றத்துக்கும் புரட்சிக்குமான சக்திகள், 1970-ஆம் ஆண்டுகளின் மத்தியில்,

தற்காலிகத் தோல்வியைச் சந்தித்தன; சோவியத் யூனியன் தகர்ந்து போனதைக் காட்டிலும், இந்த மாபெரும் பின்னடைவுதான், முன்னெப்போதைக் காட்டிலும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை ஆணவும் மிக்கதாக்கியது; முன்னெப்போதைக் காட்டிலும் ஆக்கிர மிப்பு வெறிகொண்டு அலையைச் செய்தது; முன்னெப்போதைக் காட்டிலும் வல்லடித்தனமிக்கதாக்கியது.

இத்தகைய பின்னடைவைப் பற்றி மாசேதுங் பலமுறை மக்களுக்கு எச்சரித்தார். சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினுடைய எட்டாவது மையக் குழுவின் பத்தாவது விரிவாக்கப்பட்டக் கூட்டத்தில் உரையாற்றுகையில், செப்டம்பர் 1962-இல் அவர்கூறியதாவது:

“ஜேரோப்பாலில் நடந்த முதலாளியைப் புரட்சிகள், இங்கிலாந்து, பிரான்ச் போன்ற நாடுகளில், பல ஏற்ற இறக்கங்களைச் சந்தித்தன. நிலப்பிரபுத்துவம் தூக்கியெறியப்பட்ட பின்னரும் கூட, பல மீட்சிகளும் பின்னடைவுகளும் ஏற்பட்டன. இத்தகையைப் பின்னடைவுகள் சோசலிச் நாடுகளிலும் கூட நடப்பது சாத்தியம்தான்.”²¹⁸

மே 1963-ல் மாவோ கூறியதாவது:

“சமுதாயைப் (முன்னேற்றத்துக்கான - மொ-ர்.) போராட்டத்தில் முன்னேறிய வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சக்திகள் சில வேளைகளில் தோல்வியடைகின்றன. காரணம், அவர்களுடைய கருத்துக்கள் தவறானவை என்பதல்ல; மாறாக, போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள சக்திகளின் பலாபலத்தில் தற்காலிகமாக முற்போக்குச் சக்திகள் பிற்போக்குச் சக்திகளைப் போல் அவ்வளவு பலம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுதான். எனவே, அவை தற்காலிகமாகத் தோல்வி அடைகின்றன. ஆனால், விரைவிலோ சற்றுக் காலம் கடந்தோ, அவை வாகை சூடுவது நிச்சயம்.”²¹⁹

3

போரின் பிண்விளைவுகள்

இ மாலயச் சாகசத்தின் பிண்விளைவுகளால், இந்தியாவினுடைய வாழ்வின் பல்வேறு துறைகளில் - அரசியல், பொருளாதார, இராணுவ இன்னும் பிற துறைகளில் - குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இப்போது, அவற்றில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

'இந்தியாவின் சீனா மீதானப் போர்,' முன்னெப்போதைக் காட்டிலும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் சோவியத் ஆட்சியாளர்களின் சுருக்குக் கயிறு இந்திய மக்களின் கழுத்தை மேலும் இறுக்க மாக நெரித்தது. போர் தொடங்கியதிலிருந்து இந்தியா, அவற்றை அரசியல் ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் மேலும் மேலும் பேராளில் சார்ந்து நிற்பது அதிகரித்தது. பொருத்தமற்றப் போவி அணிசேராமை இரு பக்க சார்புக்கு வழியமைத்தது; இதனால் அவற்றுக்குப் பணிந்து போவது கூடுதலாகியது. இது பற்றி செலிக் ஹாரிசன் எழுதியதாவது: "இரு கடைக் கோடிகளுக்கு இடையில் பிடி கொடாத நமுவலான, சமதூரத்தில் இருப்பதான பாவணக்குப் பதிலாக இரு எஜமான்களையும் புண்படுத்தாமல், இருவருக்கும் நெருக்க மாக இருப்பது என்பது இப்போதைய நோக்கமாகியது."²²⁰ நடுநிலை நாடகம் முடிந்து போனது. இந்திய ஆளும் வர்க்கங்களின் அரசு முழு நிர்வாணமாகிப் போனது. "மேல்நிலை வல்லரசுகளுடனான தனது உறவுகளில்" அப்பட்டமான அடிவருடியாகிப் போனது.

மக்கள் பட்டினியால் வாடியபோது, இராணுவச் செலவுகள் பன்மடங்காகப் பெருகின. 1960-61-இல், ரூ. 280.9 கோடியாக இருந்த இராணுவச் செலவுகள் 1963-64-இல், ரூ. 816.1 கோடியாக உயர்ந்தன.²²¹ இதில் அதிகமான தொகை இராணுவத் தளவாடங்களுக்காகச் செலவிடப்பட்டது. அவை உள்நாட்டுச் சந்தையில் அல்லாமல், வெளிநாடுகளில் - சோவியத் யூனியன் மற்றும் அமெரிக்காவிலிருந்தே வாங்கப்பட்டன. இதனால், ஏற்கெனவே

ஏழ்மையாக இருந்த இந்தியாவிலிருந்து செல்வம் வெளியேறுவது கணிசமாக அதிகரித்தது.

“உள்நாட்டு அரசியல் நெருக்கடி என்ற தீவிரமான நிகழ்ச்சிப் போக்கு” தொடர்ந்த அதேவேளையில், இமாலயச் சாகசத்தின் பின்விளைவுகளால் அரைக்காலனிய இந்திய நாட்டின் தீராத பொருளாதார நெருக்கடி மேலும் உக்கிரம் அடைந்தது. பொருளாதார ‘உதவிக்காக’ (உணவு உட்பட) மற்றும் நேரடி முதலீட்டுக்காக அமைக்காவையும் சோவியத் யூனியனையும் சார்ந்திருப்பது செங்குத்தாக உயர்ந்தது. அயல்நாட்டு வாணிபப் பற்றாக்குறை அதிகரித்தது; பணவீக்கம் மேலும் மேலும் உயர்ந்து சென்றது; இறக்குமதியின் மதிப்பு உயர்ந்து சென்ற அதே வேளையில் ஏற்றுமதியின் மதிப்பு வீழ்ந்தது; நீண்ட காலமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட வேளாண்மை கடும் நெருக்கடியை எதிர்கொண்டது; தொழிற்சாலைப் பொருட்களுக்கானச் சந்தை சுருங்கியது; உள்நாட்டு முதலீடு வீழ்ந்து கொண்டே இருந்தது; மக்கள் மீதான சுமை மேலும் மேலும் அதிகரித்து. அரை நிலப்பிரபுத் துவக் கட்டமைப்பைத் தகர்க்காமல், ஏகாதிபத்திய மூலதனத்தைக் கூடப் பறிமுதல் செய்யாமல் - மாறாக, இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் மீதான ஏகாதிபத்தியப் பிடி இறுகியது - சோசலிசத்தை அமைதியாக, நோகாமல் சோசலிசத்தைக் கட்டியமைக்கும் நேருவின் திட்டம் அப்பட்டமாக அம்பலமானதுடன் போண்டியாகிப் போனது. நேருவின் ‘சோசலிச பாணி சமூகம்’ கந்தலாகிப் போனது. 1963-இல், இந்தியத் திட்டக் கமிசனின் தோராய மதிப்பீடுகளின்படி மூன்றில் இரண்டு பங்கு மக்களின் ஒருநாள் சராசரி வருவாய் 47 காச்களாக இருந்தது;²²² ஒருநாளைக்கு ஒருவேளை சோறுகூட சாப்பிட முடியாமலிருந்தது; பிற அவசியத் தேவைகளை நினைத்துப் பார்க்க முடியாத நிலை இருந்தது. இவை அனைத்தும் கடும் அரசியல், பொருளாதார நெருக்கடிகள் தீவிரமடைவதற்குக் காரணமாயின.

இமாலய சாகசத்தின்தகர்வு, நேருவைக் காற்றுப்போன பலுளாக்கியது. ஊதிப் பெருக்கப்பட்ட இந்தியாவின் மற்றும் அறிவொளி மிக்கப் பிரதமர் நேருவின் தோற்றம் ‘பூவுலகில் அமைதியையும் நீதி யையும் நிலைநாட்ட அஞ்சாமல் போராடும் போராளி’; ‘அணி சேராக் கொள்கையை உருவாக்கிய சிற்பி’, ‘இரு மேல்நிலை வல்லரசுகளுக்கு இடையில் அமைதியை உருவாக்குபவர்’²²³ என்ற புகழாரங்கள் - எல்லாம் நொறுங்கிப் போயின. ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளும் அது போலவே சோவியத் யூனியனும், நேருவைப் பற்றிய இத்தோற்றத்தை உருவாக்கிப் பேணிக்காக்க எல்லாவித உதவிகளையும் சிரத்தையுடன் மேற்கொண்டன. அவை என் இதைச் செய்தன? ஏனென்றால்,

இந்தியாவின் பெருமளவிலான மக்கள் தொகை (கடந்த காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் செய்ததைப் போல, இலட்சோப இலட்சம் இந்தியர்களை தாம் நடத்தும் போர்களில் பீரங்கித் தீணியாகப் பயன் படுத்த முடியும்), இந்தியாவின் பரந்து விரிந்த பெரிய சந்தை, ஆசியாவில் சோசலிசத்துக்கும் தேசிய விடுதலைக்குமானப் போராட்டங்களில் இந்திய ஆரூம் வர்க்கங்கள் ஆற்றக் கூடிய பாத்திரம் ஆகியவையே இதற்கு காரணமாயின. தன்னம்பிக்கை யாலும் தற்புகழ்ச்சியாலும் வீங்கிப்போன இந்திய அரசியல் மேட்டுக் குடியினர், இத்தகைய அவமானகரமான தோல்விக்குப் பின்னர் குழம்பிப் போயினர், பீதியடைந்தனர், விரக்தியில் வீழ்ந்தனர். ஹாரிசன் கூறியதை மீண்டும் கவனிப்போம்: “அந்திமக் காலத்தில் நேருவின் தலைமைப் பண்பு அற்பமானதாகச் சுருங்கிப் போய் விட்டது; ஏனெனில், இமாலய சாகசத்தின் தகர்வால் மிக அதிகமாக மனம் உடைந்து போனவர் அவரே...”²²⁴ சாகசம் முடிவதற்கு முன்பே, சீனர்கள் டோவாக் வரை முன்னேறி நிலைகொண்டிருந்த போதே, நேரு, “உடைந்து நொறுங்கிப் போனவராகவும், உயரம் குறைந்து வயதானவராகவும்” தோன்றியதாக அமெரிக்கத்துதார்²²⁵ குறிப்பிடும் அளவுக்கு நேருவின் நிலை இருந்தது. உள்நாட்டு மற்றும் வெளி நாட்டுக் கொள்கைகளை வகுப்பதில், நேருவின் தலைமை, காங்கிரசுக் கட்சிக்கு உள்ளேயே கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டது. தனது மேலாண்மையை மீண்டும் நிலைநிறுத்த அவர் முயன்ற போதிலும், பழையநிலையை அவரால் அடையவே முடியவில்லை. இந்த அதிர்ச்சிக்குப் பின்னர் அவர் நீண்டகாலம் வாழவில்லை. 1964-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு, மே மாதம் அவர் காலமானார்.

மக்கள் மத்தியில் நீண்டகாலமாக இருந்த கொந்தவிப்பின் காரணமாக, நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் தொழிலாளர்கள், உழவர்கள், இன்னும் பிற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தன்னெழுச்சியான போராட்டங்கள் வெடித்துக் கிளம்பின. இமாலய சாகசத்தின் தகர்வு இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினுள்ளேயும் கலகத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில், நேருவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையையும், அவரது ‘சோசலிச் பாணி சமூகத்தையும்’ அவர்கள் வானளாவப் புகழ்ந்து இந்திய ஆரூம் வர்க்கங்களின் பின்னே வாலாகச் சென்றனர்.

இமாலய சாகசமும் கம்யூனிஸ்டுகளும்

நியூ ஏஜ் (புது யுகம்) என்ற இ.பொ.க.யினுடைய அப்போதைய மாத இதழில், அதன் ஆசிரியரான பி.டி. இரண்டிலே “இந்திய - சீன உறவுகள்” என்ற தலைப்பில் நீண்டதொரு கட்டுரையை டிசம்பர்

மாதம் 1959-ஆம் ஆண்டு இதழில் எழுதினார். இ.பொ.க-யில் நீண்ட காலமாக உயர்மட்டத் தலைவராகவும், பின்னர் இ.பொ.க. (மா)யிலும் உயர்மட்டத் தலைவராகவும் இவர் விளங்கினார். அக்கட்டுரையில், இ.பொ.க-யானது “நமது வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் கோட்டாடுகளை உறுதியாக, உண்மையில் சொல்லப் போனால் காங்கிரஸ்க் கட்சியினரைவிட மேலும் உறுதியாக ஆதரித்து வந்தது” என்று எழுதினார். இவ்வளவு வெளிப்படையாக ஆதரித்த போதிலும், காங்கிரஸ்க் கட்சியின் தலைவரும் பொதுச் செயலரும் இ.பொ.க.யைத் தடைசெய்யக் கோரியதையும், உள்துறை அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுக்கப் போவதாக அச்சுறுத்தியதையும், “நேருவே” கட்சியைத் தடை செய்வது அல்லது வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கக் கூடிய சாத்தியம் இருப்பதாகக் கூறியதையும் கேட்ட இரண்திவேவும் கட்சியும் “மிகமிக அதிர்ச்சி” அடைந்தனர். இ.பொ.க-யினுடைய தேசியக் கவுன்சிலின் தீர்மானத்தில், “மக்மகோன் எல்லைக் கோடு எப்படி வந்தது என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், அது இந்தியாவின் எல்லையாக பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதைப் புறக்கணிக்க முடியாது; அதற்குத் தெர்கே உள்ள பிரதேசம் இந்தியா வினுடைய நிர்வாகத்தின் கீழ்தான் இருந்தது. எனவே மக்மகோன் கோட்டுக்குத் தெர்கே உள்ள பிரதேசம் இந்தியாவின் பகுதியாகவே இருந்தது, இனியும் இந்தியாவின் பகுதியாகவே இருக்க வேண்டும்” என்று கூறியிருந்ததை எடுத்துக்காட்டி அவர் விளக்கமளித்தார். அக்கட்டுரை மேலும் கூறியதாவது: “மேற்குப் பகுதியிலான எல்லையைப் பொருத்தவரையில், பாரம்பரிய எல்லையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய அரசாங்கத்தின் நிலை சரியானது என்றே தேசியக் கவுன்சில் கருதுகிறது.” நேரு அரசாங்கம் கோரியதைப் போல, “இந்திய அரசாங்கம் இதற்கு முந்தையக் குறிப்புரைகளில் விவரித்ததற்கு ஏற்ப, சாவதேச எல்லைக் கோட்டுக்குக் கிழக்கே 20 கிலோ மீட்டர் தூரம் தனது படைகளை சீனா பின்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்...”²²⁶ என்பதை இ.பொ.க. வலியுறுத்துகிறது.

“சர்வதேச எல்லை” என்று நேரு அரசாங்கம் விவரித்தது (இரண்திவேக்களால் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டது) எல்லாம் தனது விரிவாக்க நோக்கங்களுக்காக, சோசலிச் சீனாவுக்கு நெருக்குதல் தருவதற்காக, சோவியத் ஆட்சியாளர்களின் நலன்களுக்கு சேவை செய்வதற்காக அப்பட்டமாக இட்டுக் கட்டப்பட்டதே என்பதை நாம் ஏற்கெனவே கண்டுள்ளோம். பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்க்கும் வரை, இருக்கின்ற நிலையைப் பராமரிப்பது, மோதல்களைத் தவிர்ப்பதற்காக இருதறப்புப் படைகளும் 20 கிலோ மீட்டர் பின்வாங்குவது என்பதே சீன

ஆலோசனை. இதற்கு நேருவினுடைய பதில் என்ன? இது பற்றி பி.ஜி.வர்க்கீஸ், டைமஸ் ஆப் இந்தியா நாளிதழில், 25-11-1959-இல் கூறியதாவது: “இந்தியா பின்வாங்குவது வரைபட அளவிலானதா கவே இருக்கும்; உண்மையில், நிலப்பரப்பில் எத்தகையப் பின்வாங்குதலும் இருக்காது. இருப்பினும், சீனர்கள் 6 ஆயிரம் சதுர மைல்கள் பின்வாங்க வேண்டியிருக்கும்.” அதாவது, அக்சாய் சின் பகுதியில் திடீபத்துடன் சிங்கியாங் மாநிலத்தை இணைக்கும் சாலையை சீனா காவி செய்ய வேண்டியிருக்கும். “பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் அமைதியாக பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்ப்பதை நோக்கிய அடுத்த நடவடிக்கை” என்று நேருவின் பதில் ஆலோசனை களை இரண்திவேதமது கட்டுரையில் பாராட்டினார். இ.பொ.க-யின் தலைவரான எஸ்.ஏ.டாங்கே, நேருவின் பதில் ஆலோசனைகளுக்கு மக்களவையில் ஆதரவு அளித்தார்.

“பிரச்சினை வெறும் எல்லை பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் அல்ல, சில அடிப்படைக் கொள்கைகள் பற்றியது”²²⁷ என்பதை இ.பொ.க-யின் தலைமை முற்றிலும் உணர்ந்தே இருந்ததை இரண்தி வேயின் கட்டுரை தெளிவாகக் காட்டியது. ஏதோ பொட்டல் காடு பற்றிய பிரச்சினை அல்ல, வேறு “அடிப்படைகள்” இதற்கு உண்டு என்பதை இரண்திவேக்கள் நன்கு அறிந்தே இருந்தனர். இக்கட்டு ரையில் நேருவின் உரைகளிலிருந்தான் மேற்கோள்கள் இடம் பெற்று இருந்தன. அவருடைய உரைகளில், சீனாவின் புத்தெழுச்சியைப் பற்றி நேரு அச்சமும் பகைமையும் கொண்டிருந்ததையும், சீனாவுக்கு எதிராகப் போரிடக் கூடிய சாத்தியம் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது.²²⁸ இரண்திவேயும் அவருடையத் தோழர்களும் நேரு கொள்கையாளர்களின் “அடிப்படைக்” கொள்கைகளுடன் ஒற்றுமை கொண்டிருந்தனர்.

இ.பொ.க-யின் மற்றொரு உயர்மட்டத் தலைவரும், பின்னர் இ.பொ.க(மா)யின் உயர்மட்டத் தலைவரானவருமான நம்புதிரி பாடு, நவம்பர் 1959-இல் அறிவித்ததாவது: “ஆக்கிரமிப்பு நிகழ்கிறது என்றால் நாங்கள் அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து நிற்போம். ஆக்கிரமிப்பு நடந்ததா அல்லது இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பது அப்போது உள்ள அரசாங்கமே.” 1960-ஆம் ஆண்டில் நவம்பர் - டிசம்பர் மாதங்களில் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற 81 கம்யூனிஸ்டு மற்றும் தொழிலாளர் கட்சிகளின் மாநாட்டில் இ.பொ.க. பிரதிநிதிக் குழு கலந்து கொண்டது. அதில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தனது அறிக்கையில், இந்திய-சீன எல்லைப் பிரச்சினையில் சோவியத் நிலையை ஒருமனதாக ஏற்றதுடன், சீனாவின் நிலையை ஒருமனதாக எதிர்ப்பதாக பிரதிநிதிக் குழு

தெரிவித்தது. பிரதிநிதிக் குழுவில் நம்புதிரிபாடும், பின்னர் இ.பொ.க (மா)யின் இன்னொரு உயர்மட்டத் தலைவராக விளங்கியவருமான இராமலூர்த்தியும் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

சீனா, தன்னிச்சையாக போர்ந்றிருத்தத்தை அறிவித்து பின்வாங்கிய பின்னர், சீனாவைக் கண்டித்து இந்தியா முழுவதிலும் வெறிக் கூச்சல் எழுந்தது. எல்லாக் கட்சிகளும் - வலதுசாரிகள், மையவாதிகள் மற்றும் 'இடுதுசாரிகள்' இதில் சேர்ந்து கொண்டன. இ.பொ.க. இதில் யாருக்கும் சளைத்ததாக இல்லை.²²⁹ இ.பொ.க-யின் தலைவர் என்ற முறையில் டாங்கே, நேருவுக்கு எழுதியதாவது:

“சுதந்திரமடைந்த பின்னர் திட்டமிட்டப் பொருளாதார வளர்ச்சி, ஜனநாயகம், சோசலிசம், சமாதானம், அணிசேராமை, காலனிய - எதிர்ப்புக் கொள்கைகளுக்கு அடித்தளமிட்டது நீங்கள்தான்.

“இன்று, சீன ஆக்கிரமிப்பால் தோன்றியுள்ள பாரதாரமான நெருக் கடியான இக்கட்டான் தருணத்தில் தேசத்தின் கொரவத்தையும், ஒற்றுமையையும், இறையாண்மையையும் காப்பவராக உங்களைச் சுற்றி தேசம் அணிதிரண்டுள்ளது.

“தேசிய பாதுகாப்புக்கும் தேசிய ஒற்றுமைக்குமான உங்கள் கொள்கை களுக்கு இ.பொ.க. முற்று முழுதான ஆதரவை வழங்குகிறது.” (அழுத்தம் நூலாசிரியருடையது).

இ.பொ.க(மா)யின் உயர்மட்டத் தலைவராக பின்னர் விளங்கிய ஜோதிபாச, “இந்திய அரசாங்கம் எந்த அளவு வரையில் பின்வாங்கச் சொல்லுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு சீனா பின்வாங்கியே தீரவேண்டும்” என்று அறிவித்தார். பத்திரிகையாளரின் கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலளிக் கையில் அவர்களியதாவது: “எங்கள் கட்சியின் நிலை தெளிவானது. இந்தியாவின் எல்லைகள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும்; தாக்குதல் நடத்தும் நாட்டின் அரசியல் தன்மை எதுவாக இருந்தாலும், இந்தியாவின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக எல்லா முயற்சிகளையும் ஆதரிப்ப தற்கு எங்கள் கட்சி தயங்காது..”²³⁰

கம்யூனிசம் என்ற பெயரால் இ.பொ.க. தலைமை எதைக் கடை பிடித்தது என்றால் கடைகோடித்தனமான இழிந்த தேசியவெறி யையும் மானசனமற்ற வர்க்க ஒத்துழைப்பையும்தான் என்பது தெள்ளத் தெளிவாயிற்று. இந்திய ஆளும் வர்க்கங்கள், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள், முதலாளித்துவ - ஏகாதிபத்தியப் பாதையில் பயணம் செய்த சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் ஆகியோருடைய முகாமில் கட்சித் தலைமை சேர்ந்து கொண்டது.

இது தொடர்பாக நெவில் மாக்ஸ்வெல் கூறியதாவது: “எல்லைப் பிரச்சினையில் சீனாவைக் கண்டனம் செய்தது, நேருவுக்கு கட்சியின் முற்று முழுதான ஆதரவை வெளிப்படுத்தியது என்ற நடவடிக்கையைக் கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைமை மேற்கொண்டது. இதனால், இறுதியாக, கட்சியானது, இரு கட்சிகளாக வெளிப்படையாக பிளவுபடுவது தவிர்க்க முடியாமல் போனது என்ற நிலையிலேயே இதைப் பார்க்க வேண்டும்.”²³¹ இக்கருத்தைப் பலர் ஏற்கின்றனர்; ஆனால், இது முழு உண்மையல்ல. இந்தப் பிளவைத் திட்டமிட்டு நிறைவேற்றியவர்களுள் - இரண்திவே, ஜோதிபாசு, இராமமூர்த்தி போன்ற பேர்வழிகள் - புதியக் கட்சியினுடைய உயர் மட்ட அமைப்பான அரசியல் தலைமைக் குழுவின் உறுப்பினர்களாயினர்; இ.பொ.க.யின் இன்னொரு பிரிவுத் தலைமையைப் போலவே, இவர் களும் இந்திய அரசாங்கத்துக்குத் தமது முற்றுமுழுதான ஆதரவைத் தெரிவித்தவர்கள்தான். டாங்கேயைப் போல பகைமையான கொள்கையையே முழுமையாகக் கடைபிடிக்க வேண்டுமெனக் கோருவதற்கு மாறாக, இவர்களில் சிலர், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் பேச்சவார்த்தைகள் நடத்த வேண்டுமெனப் போதித்தனர். முந்தைய அமைப்பிலிருந்து இரண்திவே கொள்கையாளர்கள் எந்தப் பிரச்சினையின் மீது பிரிந்து வெளியேறினர்? இதற்கு அரசியல் அல்லது சித்தாந்தப் பிரச்சினைகள் காரணம் அல்ல. சித்தாந்த அடிப்படையில் பிளவு ஏற்படாமல், டாங்கேயின் கடிதங்களைச் சாக்கிட்டுத்தான் பிளவு ஏற்பட்டது. இக்கடிதங்கள், 1924-ஆம் ஆண்டில் கான்பூர் சுதி வழக்கில் தண்டனைக்கு உட்பட்டிருந்தபோது, டாங்கே எழுதியவை; டாங்கே கட்சியின் தலைவராக இருந்தபோது, இவை, புதுதில்லியில் உள்ள தேசிய ஆவணக்காப்பகத்தில், 1964-ஆம் ஆண்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதில் இரு கடிதங்கள் டாங்கே, கவர்னர் ஜெனரலுக்கு எழுதியவை; அவற்றில், தன்னை விடுவிக்க வேண்டும் என்று மன்றாடியும், அப்படி விடுவிக்கப்பட்டால், தான் ஒரு போலீஸ் உளவாளியாகச் செயல்படத் தயாராக இருப்பதாகவும் டாங்கே எழுதியிருந்தார்.²³²

மாக்ஸ்வெல் கூறியது ஓரளவு உண்மையே. கட்சித் தலைமை, சோசலிசத்தைக் கைவிட்டு, இந்திய மக்கள் உட்பட உலக மக்களைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கொள்கையைக் கடைபிடித்தது. இதனால் ஆழமான கோபமும் வெறுப்பும் கொண்ட, கட்சித் தலைமை மீது முழு அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்த பெருமளவிலான கம்யூனிஸ்டுகள் மிகவும் தயக்கத்துடன் புதிய கட்சியான இ.பொ.க. (மா)யில் அணிதிரண்டனர்; இவர்களில் பலர், புதிய கட்சியானது

புரட்சியாளர்களின் மையமாக உருவாகும் என்று நம்பி ஏமாற்றம் அடைந்தனர். தமது குழு நலன்களுக்காக பிள்ளை உண்டாக்கி, சாதுர்யமாக புரட்சிகரமான வாய்ச்சவடால் அடித்த பல தலைவர் களால் அவர்கள் ஏய்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் அதிர்ஷ்டமற்றவர்கள் என்பதல்ல விசயம்; நம்பிக்கை வைத்ததுதான் அவர்களது தவறு. தமது சொந்த கோட்பாட்டு பலவீனத்தால்தான் அவர்கள் ஏமாற்றப் பட்டனர். கோட்பாட்டு பலவீனம் இன்னமும் குனமாக்கப்பட வேண்டிய தீராத நோயாக உள்ளது.

என்னைப் பற்றிச் சிறிது கூற விரும்புகிறேன்: சோவியத் பொது வுடைமைக் கட்சியின் 20-ஆவது பேராயத்துக்குப்பின், 1956-இல் நான் இ.பொ.க.யை விட்டு வெளியேறினேன். ஆனால், இமலாயத்தில் நடந்த போருக்குப் பின்பு மீண்டும் அரசியலில் ஈடுபட வேண்டும் என்று நான் உணர்ந்தேன். எதிர்காலத்தில் என்ன செய்வது என்பது நிச்சயமற்று இருப்பது பற்றி எனது துணைவியாரிடமும் கூறினேன். ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட தயக்கங்களுக்குப் பின்னர், இ.பொ.க.(மா) யில் சேர இணங்கச் செய்யப்பட்டேன். அப்போது கட்சித் தலைமை பீப்பிள்ஸ் டெமாக்ரசின்ற பெயரில் தனது அதிகாரபூர்வமான மாதப் பத்திரிகையை கல்கத்தாவிலிருந்து வெளியிடத் தீர்மானித்தது. 1966-ஆம் ஆண்டு மத்தியில் போதும் போதும் என்றாகிவிட்ட நிலையில் 'மார்க்கிள்டுகளிடம்' இருந்து விலகினேன். தமது சிறைத் தண்டனையை அனுபவித்த பின்னர் (இந்திய - சினப் போரின் போது தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் சிறைவாசமிருந்த பின்னர்) வெளிவந்த, சிலிகுரிப் பகுதியைச் சேர்ந்த தோழர்கள், 1967-இல், நக்சல்பாரி உழவர் எழுச்சிக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தியபோது, நாடு முழுவதுமிருந்த- நானும் உட்பட - கம்யூனிஸ்டுகள் வாழ்த்தி வரவேற்றனர்.

நேரு கொள்கையாளர்களின் இமாலய சாகசம், பல இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகளின் வாழ்க்கையில் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது போலவே, எனது வாழ்க்கையிலும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது.

●

சான்றாதாரக் குறிப்புகள்

1. டி.வி. குன்னிகிருஷ்ணன் என்பவரின் சவாஜூம் குழப்பம் மிக்க பத்தாண்டும் என்ற நூலில் உள்ள மேற்கோள், மும்பை, 1971. பக்.71.
2. என். மண்஡ெசர்க் (தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்). பிரிட்டனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான அரசியல் சட்ட உறவுகள்: அதிகாரமாற்றும் 1942-47 (பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் வெளி பிடப்பட்ட ஆவணங்கள்), தொகுதிகள் I முதல் XII வரை, 1971-83, இலண்டன், தொகுதி X, பக். 430-ஐப் பார்க்கவும்.
3. நெல்லில் மாக்ஸ்வெல், இந்தியாவின் சீனப் போர், மும்பை, 1971. பக்.68 ஐப் பார்க்கவும்.
4. எஸ். கோபால் (தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்). ஜவகர்லால் நேருவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள், முதல் வரிசை (தொகுதிகள் I முதல் XV வரை), இரண்டாம் வரிசை (தொகுதிகள் I முதல் III வரை), புதுதில்லி, 1972-85), தொகுதி XIV. பக்.325.
5. மேற்கூறிய நூல் வரிசைகள். இரண்டாம் வரிசை, தொகுதி I, பக்.311.
6. ஜவகர்லால் நேரு, இந்தியாவைக் கண்டறிதல், இலண்டன், 1956 -ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு, பக்.550 -ஐப் பார்க்கவும்.
7. ஜவகர்லால் நேருவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள், இரண்டாம் வரிசை, தொகுதி I, பக். 19; (நேருவின் இந்தியாவைக் கண்டறிதல், பக்.545 மற்றும் 549-ஐயும் பார்க்கவும்); முதல் வரிசையில் தொகுதி XII, பக். 134,174; XIV, பக். 160, 187, 440, 441; தொகுதி XV, பக். 123, 566; இரண்டாம் வரிசையில் தொகுதி I, பக். 439; தொகுதி II, பக்.89,181-இல் பரவலாக காணப்படுவது.
8. குறிப்பு 2-இல் கூறப்பட்டுள்ள நூல், தொகுதி XI, பக். 446-8.
9. நேரு, சுதந்திரமும் அதன் பின்னரும், தில்லி, 1949-ஆம் ஆண்டு, பக்.57; பக். 59-ஐயும் பார்க்கவும்.
10. மேற்கூறிய நூல், பக்.65,89; ஜவகர்லால் நேருவின் உரைகள், 1949-53 ஆண்டுகளில் ஆற்றியவை, தில்லியில் 1957-இல் வெளியிடப்பட்டது, பக்.152,341-42, 345,352 -இல் பரவலாகக் காணப்படுவது.
11. மேற்கூறிய நூல், பக்.361 மற்றும் எஸ். கோபாலின் ஜவகர்லால் நேரு என்ற நூலில், தொகுதி II, தில்லி, 1979-இல் வெளியிடப்பட்டது, பக்.122.
12. துர்கா தாஸ் (பதிப்பாசிரியர்). சுதார் படேலின் கடிதங்கள் 1945-50, (தொகுதிகள் I முதல் X வரை); தொகுதி X, பக். 336-40-ஐப் பார்க்க.
13. ஏற்கெனவே கூறப்பட்டுள்ள மாக்ஸ்வெல்-இன் நூல், பக். 67-68-ஐப் பார்க்கவும்.
14. ஜவகர்லால் நேருவின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள், முதல் வரிசையில் தொகுதி XV, பக்.458; இரண்டாம் வரிசையில் தொகுதி II, பக். 470; மக்மான்கேக்கு நேரு எழுதியது. 1 நவம்பர் 1945, ஜவகர்லால் நேருவின் தாள்கட்டு, பி.என். பான்டே என்பவரின் நேரு என்ற நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது, இலண்டன், 1977-ல் வெளியானது, பக்.250; பவுல்ஸ், தூதுவரின் அறிக்கை, இலண்டன், 1954, பக்.280 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.
15. மைக்கேல் சேயர்ஸ் மற்றும் ஆல்பர்ட் ஈ.கான், மாபெரும் சதி (ருஷ்யாவுக்கு எதிரான மாபெரும் சதி என்ற தலைப்பில் முன்னதாக வெளியிடப்பட்டது), இலண்டன், 1975-ஆம் ஆண்டு மறுபதிப்பு, பக்.429-30 -ஐப் பார்க்கவும்.
16. டேவிட் தெஹாரோவிட்ஸ், யால்டா முதல் வியட்நாம் வரை, பெங்குயின் பதிப்பகம் 1971-ல் மறுபதிப்பாக வெளியிட்டது, பக்.108., மேலும் பார்க்க, மாசேதுங்கின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டப் படைப்புகள், தொகுதி IV, பெய்ஜிங், 1969-இல் வெளியானது, பக்.101-இல் உள்ள குறிப்பு 1.

17. எல். நடராசன், இந்தியாவைக் கவுப்பும் அமெரிக்காவின் திருண்ட நிழல் என்ற நூல் 1952-ல் வெளியானது, பக்.179-81-ஐப் பார்க்கவும்.
- 18,19,20. மேலே குறிப்பிட்ட நூலிலிருந்து பக்கங்கள் முறையே 181,186,168-ஐப் பார்க்கவும்.
21. அதே நூல், பக்.186,87-ஐப் பார்க்கவும். நியூயார்க் ஹெராஸ்டு-டிரிப்பிள், 17-10-1949-இல் வெளியான செய்தியை நடராசன் ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார்.
22. அதே நூல், பக். 187.
23. அதே நூல், பக். 187, மாண்செஸ்டர் கார்ட்டியன், 23-11-1949 அன்றையச் செய்தியை நடராசன் குறிப்பிடுகிறார்.
24. நியூயார்க் டைம்ஸ், 28-7-1949 செய்தி, நடராசனின் அதே நூலில் பக். 189-ஐப் பார்க்கவும்.
25. அதே பத்திரிகை, அதே தேதி, அதே நூலில் பக். 187-88.
26. மேற்கூறியதே, பக்.188.
- 27,28. மேற்கூறியதே.
29. மேற்கூறியதே, பக். 189.
30. மேற்கூறியதே, பக்.189-90.
31. மேற்கூறியதே, பக். 189.. குறிப்பு 36. பக்.284.
32. அதே நூலில் பக். 190-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது- அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
33. மேற்கூறியதே.
34. மாக்ஸ் வெல்லின் மேற்படி நூல். பக்.70.
35. மேற்படி நூல், மற்றும் அதே பக்கம்.
36. நடராசனில் மேலே குறிப்பிட்ட நூல், பக். 191.
37. மாக்ஸ்வெல், பக்.71,72. அடிக்குறிப்பு.
38. நடராசனின் மேலே கூறிய நூல், பக்.191.. குறிப்பு எண் 40, பக். 284.
39. மேலே குறித்த நூல், பக்.193.
40. தூர்கா தாஸ் (பதிப்பாசிரியர்), சர்தார் படேவின் கடிதங்கள், 1945-50. தொகுதி X, பக்.336-40. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
41. மேலே கூறியதே, பக். 346.
42. கனித் குமார் கோஷ்-இன் இந்திய அரசியல் சட்டமும் அதன் மறுபரிசீலனையும், மும்பையில் 2001-இல் வெளியான நூல், பக். 68.
43. குறிப்பு 2-இல் கூறப்பட்டுள்ள நூல், தொகுதி X, பக் 157. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. மேலும் பார்க்க, பக்.430.
44. எஸ்.கோபால் அவர்களின் ஜவக்ளால் தேரு, தொகுதி II-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது, தில்லியில் 1979-இல் வெளியானது, பக்.176. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
45. கருணாகர் குப்தாவின் “மக்மகேள் எல்லைக் கோடு, 1914-45: பிரிடிஷார் விட்டுச் சென்ற மாபுரிமை,” சீனா - காலாண்டிதழ் (இலண்டன்), ஐஉலை-செப்டம்பர் 1971.
46. மாக்ஸ்வெல், அதே நூல், பக்.56.

47. கருணாகர் குப்தா, "சீன-இந்திய எல்லைகள் மீதான பார்வை", கல்கத்தாவில் 1982-இல் வெளியான நூல், பக.18; பக.26யும் பார்க்கவும்; மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக.19-64, அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
48. கவுரின் ராய், சீன-இந்திய எல்லைகள், ஃபிராண்டியர், 7-2-1981.
49. குப்தாவின் முன்னர் கூறிய நூலில் பக. 27-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டு உள்ளது.
50. அர்ணால் டாயின்பீ, ஆக்கெக்கும் யழுவைக்கும் இடையில், இலண்டனில் 1961-இல் வெளியான நூலில், பக.190; மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக. 65-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.
51. டி.ஆர்.மங்கேகர் என்பவரின் 1962-ஆம் ஆண்டின் குற்றவாளிகள், மும்பையில் 1968-இல் வெளியான நூல்,பக.138; குப்தாவின் சீன-இந்திய எல்லைகள் மீது ஒரு பார்வை என்ற நூலில் பக.28-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது; மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக.79,80-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
52. இல்லஸ்ட்ரேட்டாட் லீக்கில் என்ற பத்திரிகையில் 15-6-1986-இல் வெளியான டி.என். கவுலின் கடிதம். திலிஜேந்திர நந்தி என்பவரின் சீன-இந்திய எல்லைப் பிரச்சினை என்ற நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. உத்தரபாரா, ஹாக்கியில் 1988-இல் வெளியிடப்பட்டது, பக.28, அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
53. டி.வி.குன்னி கிருஷ்ணனின் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட நூல், பக. 63,64,67, 68-69; மாக்ஸ் வெல்லின் நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது, பக.311.
54. ஃபிராங்க் மொரேசின் ஒரு சுகாப்தத்தின் சாட்சி என்ற நூலில் பக.220-21, இந்துல் இலண்டனில் 1973-இல் வெளியானது; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
55. ஜியார்ஜ் பேட்டர்சன் என்பவரின் திபெத்தில் கலகம் என்ற நூல், 1961-இல் இலண்டனில் வெளியானது, பக.152, அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
56. திலிப் ஹிரோ என்பவரின் இந்தியாவினுள் இன்று, இலண்டன் மற்றும் ஹென்லியில் வெளியானது, பக. 248-49. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. பி.என். மாலிக் என்பவரின் காட்டிக் கொடுப்பு என்ற நூலில் பக்கம் 183விருந்து ஹிரோ மேற்கோள் எடுத்துள்ளார்; இந்துல் மும்பையில் 1971-இல் வெளியானது.
57. மேலே குறிப்பிட்டதில் பக.249, 309. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
58. ஜியார்ஜ் பேட்டர்சனின் திபெத்தில் கலகம், பக.152-53 விருந்து மாக்ஸ்வெல் எடுத்தாண்டுள்ள மேற்கோள்.
59. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக.104.
60. மேற்கூறியதில் பக.105 மற்றும் அடிக்குறிப்புகள்.
61. மேற்கூறியதில் பக.105-106 மற்றும் பக.106-இல் உள்ள அடிக்குறிப்பு; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
62. மேலே கூறியதில் பக.106.
63. திபெத்திய அகதிகளுக்கு சி.ஐ.ஏ. உதவியது செய்தி அறிக்கை, ஸ்டேட் ஸ்மேன் என்ற நாளேடு, 7-2-1997.
64. மாக்ஸ்வெல்லின் நூல், பக்கம் 310-311, மேலும் பக.221, 391 ஆகியவற்றைப் பார்க்க.
- 65,66,67. மேற்கூறியதில் முறையே பக.202, பக.107-110, பக.110 ஆகியவற்றை பார்க்கவும்.
68. "சீன - சோவியத் பிரச்சினையில் இந்தியா" என்ற கட்டுரை, ஃபிராண்டியர், 17-11-1973.

69. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக் 150; பக்.151-69 -ஜூம் பார்க்கவும்.
- 70,71,72. மேற்கூறியதில் முறையே பக்.26-27 மற்றும் 87; பக்.88-89; பக்.158-69 ஆகிய வற்றைப் பார்க்கவும்.
73. திவிஜேந்திர நந்தியின் நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள மேற்கோள், பக்.19-20.
74. தில்லியில் வெளியான கே.சி.பிரவல் என்பவரின் சுதந்திரத்துக்குப் பின் இந்திய இராணுவம் என்ற நூலிலிருந்து திவிஜேந்திர நந்தி தம் நூலில் காட்டியுள்ள மேற்கோள், பக்.63.
75. டி.வி.குன்னி கிருஷ்ணன், சவாஜும் குழப்பமிக்க பத்தாண்டும் என்ற நூலில், பக். 69-இல் அடிக்குறிப்பு. தால்வி என்பவரின் இமாலயக் ஞானபடி என்ற நூலில் பக். 72 லிருந்து கிருஷ்ணன் மேற்கோளை எடுத்தாண்டுள்ளார்.
76. குன்னி கிருஷ்ணன் நூலில் பக்.70-ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
77. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக்கம் 344-45ஐப் பார்க்கவும்.
78. திவிஜேந்திர நந்தியின் நூலில் பக்.24,63-இல் உள்ள மேஜர் ஜெனரல் நிரஞ்சன் பிரசாத் என்பவரின் டோவாங்கின் ஷீஷி என்ற நூலில் பக். 163-லிருந்து நந்தி இம்மேற்கோளை எடுத்துள்ளார். இந்நால் புது தில்லியில் வெளியாயிற்று. எல்லையின் கிழக்குப் பகுதியில் செயல்பட்ட 4-வது டிவிசன் கமாண்டராகப் பணியாற்றியவரே பிரசாத் என்பவர்.
79. மாக்ஸ் வெல்லின் நூல், பக்.412-13.
80. மேலே கூறியதில் பக்.359.
81. உள்ளி கிருஷ்ணனின் நூல், பக்.78.
82. தி.டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா, 21-10-1962 தேதியிட்டது; மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக்.361-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
83. ஜே.கே. கால்பிரெய்த்தின் தூதுவரின் பத்திரிகைக் குறிப்பு. இவண்டனில் 1949-ல் வெளியானது, பக்.435. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
84. மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நூலில் பக்.442,443. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
85. மேலே குறிப்பிட்ட நூலில் பக்.445. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
86. மேலே குறிப்பிட்ட நூலில் பக்.475; அடைப்புக் குறிகள் மூலத்தில் உள்ளவேயே; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
- 87,88 மேலே கூறிய நூல், முறையே பக்.479 மற்றும் பக். 481 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.
89. மேலே கூறியது, பக்.486; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
90. சுதீர் கோஷ்-இன் நூல், இவண்டனில் 1967-இல் வெளியானது, பக்.312-13; குன்னி கிருஷ்ணன் நூலில் பக்.80-81-இல் பார்க்கவும்.
91. கால்பிரெய்த்தின் நூலில் பக்.489. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
92. குன்னி கிருஷ்ணனின் நூல், பக்.81. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
93. அதே நூல் பக்.83., அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
94. பெட்டரன்ட் ரஸ்ஸல்-இன் ஆயுதமேந்தாத வெற்றி என்ற நூலில் பக்.84. பெங்குயின் பதிப் பகம் 1963-இல் வெளியிட்டது.
95. கால்பிரெய்த் நூல், பக்.501.
96. அதே நூல், பக்.504,523,525-26. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

97. தூர்கா தாசின் கர்சன் முதல் நேரு வரையும் அதன் பின்னரும் என்ற நூலில் பக்.361. இந்துவி 1969-இல் இலண்டனில் வெளியானது.

98. அதே நூல். தூர்கா தாஸ் என்பவர் அசோசியேட்டட் பிரஸ் ஆப் இந்தியாவின்-பிரஸ் டிரஸ்ட் ஆப் இந்தியாவின் முன்னோடி நிறுவனம்-ஆசிரியராகப் புதுதில்லியிலும் சிம்லா விலும், பின்னர் இந்துஸ்தான் டைம்ஸ் நாடேட்டின் தலைமை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி யவர். தூர்கா தாசின் நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய முன்னாள் குடியரகத் தலைவர் ஜாகிர் உசேன் குரிப்பிட்டதாவது: “பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தின் இரு மையங்களான நில்லி மற்றும் சிம்லாவிலும், பின்னர் நேருவின் புது தில்லியிலும் கூர்மையான பார்வையாளராகவும், செய்தியாளராகவும், கருத்துரைப்பவராகவும் இருந்த இவருக்குத் தெரியாமல் எத்தகைய அரசியல் முக்கியத்துவமிக்க நிகழ்வும் நடந்ததில்லை.”

99. நெவில் மாக்ஸ்வெல் திசன்டே டைம்ஸ் பத்திரிகை (இலண்டன்)யில், 5-12-1971-இல் எழுதியது. நிகால் சிங் என்பவரின் யோகியும் காடியும் என்ற நூலில் (புதுதில்லியில் 1966-ல் வெளியானது) பக்.259-60-ஐப் பார்க்கவும்; நெவில் மாக்ஸ்வெல் திசன்டைம்ஸ்-பத்திரிகையில் 24-8-1972-இல் எழுதியதையும் பார்க்கவும். ஹி.ரோ தமது நூலில் பக்.249-50-இல் இதை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

100. மாசேதுங், “வசந்த காலத் திருவிழாவில் குறிப்பிட்டவைகள்” (13-2-1964) என்பதிலிருந்து. ஸ்டேபர்ட் ஓர்ம் என்பவர் பதிப்பித்த ஒத்திகையற்ற மாசேதுங் உரைகளும் - கடிதங்களும் 1956-71 என்ற நூலில் பக் 198 -ஐப் பார்க்கவும். இந்துஸ்தான் பதிப்பகம் 1974-இல் வெளியிட்டது.

101. ஸ்டேபர்ட்மேன் என்ற பத்திரிகையில் 18-2-1963-இல் வெளியானது. அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

102. ஜான் ஜி. குர்லே என்பவரின் சீனப் பொருளாதாரமும் மாவோயிசப் போர்த்தந்திரமும் என்ற நூலில் பக். 238. 240-ஐப் பார்க்கவும். இது இலண்டன் மற்றும் நியூயார்க்கில் 1974-இல் வெளியிடப்பட்டது.

103. பர்ச்செட் மற்றும் அல்லே என்பவர்களின் சீனாவில் வாழ்க்கை மேம்பாடு என்ற நூலில் (மிடில் செக்ஸில் 1974-இல் வெளியானது) பக்.3-ஐப் பார்க்கவும்,

104. அதே நூல், பக்.34-ஐப் பார்க்கவும்

105. குர்லேயின் முன்னர் குறிப்பிட்ட நூலில் பக்.15-ஐப் பார்க்கவும்.

106. அதே நூலில் பக். 146-இல் உள்ள மேற்கோள்.

107. வஹாராவிட்சின் நூலில் பக்.418-இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

108. குர்லே நூலில் பக்.13 -ஐப் பார்க்கவும்.

109. வஹாராவிட்சின் நூலில் பக்.413-இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

110. தியோடர் எச். ஓயிட் மற்றும் அன்னலீஜோபி என்பவர்களின் சீனாவிலிருந்து கிடிமுழுக்கம் என்ற நூலில் பக். 318-19. 1946-இல் இது வெளியானது. வஹாராவிட்சின் நூலில் பக்.414-இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

111. மாசேதுங்கின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள், தொகுதி IV. 1969-இல் வெளியானது, பக்.97-ஐப் பார்க்கவும்.

112. வஹாராவிட்சின் நூலில் பக்.414-15-இல் குறிப்பிட்டுள்ளது; அமுத்தம் மூலத்தில் உள்ளதே.

113. ஜியாஃபி வார்ஸர் என்பவரின் “வியட்நாமில் விரிவாகும் போர்: 1954-ஆம் ஆண்டின் முன்மாதிரிகள்” என்ற கட்டுரை. இலண்டனில் உள்ள சர்வதேச விவகாரங்களுக்கான ராயல்

இன்ஸடிடியூட்-இன் இதழான் "இன்டர்நேஷனல் அஃபயர்ஸ்" என்ற பத்திரிகையில் ஏப்ரல் 1965-ல் வெளியானது. பக். 273-74 -ஐப் பார்க்கவும்.

114. செவிக் எஸ். ஹாரிசன் என்பவரின் "தொந்தரவுக்குள்ளான இந்தியாவும் அதன் அண்டை நாடுகளும்" என்ற கட்டுரை, பக். 328-29. ஃபாரின் அஃபயர்ஸ் என்ற பத்திரிகையில் ஜூன் வரி 1965-இல் வெளியானது.

115. மைக்கேல் சேயர்ஸ் மற்றும் ஆஸ்பர்ட் ஈ.கான், மாபெரும் சதி, பக். 436-ஐப் பார்க்கவும்.

116. ஹூரோவிட்சின் நூலில் பக்கம் 425-இல் குறிப்பிட்டு உள்ளது.

117. ஃபலிக்ஸ் கிரீன் என்பவரின் ஈழி என்ற நூலில் பக். 199-ஐப் பார்க்க. இதன் இந்தியப் பதிப்பு கொல்கத்தாவில் 1974-இல் வெளியிடப்பட்டது.

118. ஹூரோவிட்சின் நூலில் பக். 425 -இல் குறிப்பிட்டு உள்ளது.

119. நடராசன் என்பவரின் நூலில் பக். 126-இல் உள்ள மேற்கோளைப் பார்க்கவும்.

120. ஆலன் கேம்ப்பெல் - ஜான்சனின் மவண்பேட்டனின் பணித் திட்டம் என்ற நூலில் (இது இலண்டனில் 1951-இல் வெளியானது) பக். 110, 114-ஐப் பார்க்கவும்.

121. நியூயார்க் டைம்ஸ்-இல் 28-4-1949-இல் வெளியான செய்தி. எஸ். கோபால் என்பவரின் நூலில் தொகுதி II -இல் பக். 54-இல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது. பக். 54 -ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

122. நடராசனின் நூலில் பக். 120-ல் காட்டப்பட்ட மேற்கோள்.

123. தில்லியில் 1955-இல் வெளியான இரழினி பாமி தத் என்பவரின் இந்தியா இன்றும் நாளையும் என்ற நூலில் பக். 275-இல் உள்ள மேற்கோள். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

124. ஜவக்கால நேருவின் அமெரிக்காவின் உள்ளே (கண்டறியும் பயணம்) என்ற நூலில் பக். 71 -ஐப் பார்க்கவும். இது தில்லியில் வெளியிடப்பட்டது.

125. இரழினி பாமித் தாகுதி பக். 275 -இல் குறிப்பிட்டுள்ளது. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

126. மும்பையில் வெளியாகும் ஃபிரி பிராஸ் ஜனாவில் மறுபதிப்பாக வந்தது. நடராசனின் நூலில் பக். 255-இல் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.

127. செவிக் எஸ். ஹாரிசனின் தொந்தரவுக்குள்ளான இந்தியாவும் அதன் அண்டை நாடுகளும் என்ற நூலில் பக். 328-இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

128. ஜவக்கால நேருவின் தேந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகள் என்ற தொகுப்பில், தொகுதி XII -இல் 169-ஐப் பார்க்கவும்.

129. அதே நூல் தொகுப்பில் தொகுதி XI -இல் பக். 24, 141-42; தொகுதி XII -இல் பக். 131, 169, 176-77 ஆகியவற்றில் பரவலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.

130. அதே நூலில், தொகுதி XII-ல் பக். 194-95; அதிகார மாற்றம், தொகுதி I, பக். 665-66 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.

131. பின் வரும் நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ள பக்கங்களைப் பார்க்கவும்: கே.எம்.பணிக்கரின் தில்லியில் 1946-இல் வெளியான இந்திய-பிரிடிஷ் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படை என்ற நூல்; மவண்ட் பேட்டனுக்கு கிருஷ்ண மேனன் எழுதிய 13-3-1947 தேதியிட்ட கடிதம், அதிகார மாற்றம் என்ற நூலில் தொகுதி IX ல் பக். 951; மவண்ட் பேட்டனுக்கு நேரு 24-3-1947-இல் எழுதிய கடிதம், மேலே குறிய நூலில் தொகுதி X, பக். 13; நேருவின் கதந்திரமும் அதன் பின்னரும் என்ற நூலில் பக். 275; ஜி.டி.பிர்லாவின் மகந்தமாவின் திழலில் என்ற நூல், மும்பையில் 1968-ல் வெளியானது, பக். 298; மாடர்ன் ரெவ்னு என்ற முனைர் கல்கத்தாவில் வெளியான பத்திரிகையில் கே.எம்.முனையின் நூலில் இருந்து மேற்கோள் காட்டப் பட்டுள்ளது, பக். 144. பிப்ரவரி 1946 இதழ்; நிதிக் கமிசனின் அறிக்கை 1949-50 தொகுதி

111. எழுத்துழவுச் சாட்சியம், 1950-இல் தில்லியில் வெளியானது, பக்.80; கனிதி குமார் கோவின் இந்தியவின் தேசிய இணப்பிரச்சினையும் ஆனால் வர்க்கங்களும் பக் 36-37, கல்கத்தாவில் 1996-இல் இந்நால் வெளியானது.
132. செஸ்ட் பவல்ஸின் தூதரின் அறிக்கை, இலண்டனில் 1954-இல் வெளியானது, பக்கம் 199-200 -ஜப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
133. நடராசனில் நூலில் பக்.214-ஜப் பார்க்கவும்.
134. மேலே கூறிய நூல், பக். 94-ஜப் பார்க்கவும்.
135. அதே நூல், பக். 107-ஜப் பார்க்கவும்.
136. அதே நூல்,பக்.126,27,155-ஜப் பார்க்கவும்.
137. ஜேன் டிக்ராஸ், கம்யூனிஸ்டு அவீசிலம்: ஆவணங்கள், 1919-1943 தொகுதி । இல் (1956-இல் இலண்டனில் வெளியானது) பக்.286,383-ஜப் பார்க்கவும்.
138. ஹூரோவோவிட்சின் நூலில் 8 -வது அத்தியாயம் - கொரியா: கட்டுப்படுத்தவில் இருந்து விடுதலைக்கு - இம்மேற்கோளை பக். 126-இல் பார்க்க; மார்ட்தின் ஹார்ட் - லேண்ட்ஸ்பர்க் என்பவரின் “கொரியப் போரில் நேர்ப்படுத்துதல்” என்ற கட்டுரை, மன்றவில் ரெவ்யூ பத்திரி கையில் வெளியானது, பக். 44-47 -ஜப் பார்க்கவும்.
139. ஏ.ஐ.நூரானி என்பவரின் “கு அரசுதந்தியின் மரபுப் பண்பு” என்ற கட்டுரை, ஃபிரன்ட் லைன் பத்திரிகையில் 25-3-1994-இல் வெளியானது, பக். 90-92 -ஜப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
140. ஜியார்ஜ் ரோசன் என்பவரின் மேற்கத்திய பொருளியலாளர்களும் விழக்கத்திய சமூகங்களும் என்ற நூலில் பக்.12 ஜப் பார்க்கவும். இந்நால் தில்லியில் 1985-இல் வெளியானது.
141. அமிர்த பசார் பத்திரிகா, 9-1-1952 தேதியிட்ட செய்தி. நடராசனின் நூலில் பக்.139-இல் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.
142. அதே நூலில் பக்.160 -ஜப் பார்க்கவும். இராஜினி பாமிதத்தின் நூலில் பக்.290 ஜயும் பார்க்கவும்.
143. நேருவின் சுதந்திரமும் அதன் பின்னரும் என்ற நூலில் பக். 201-ஜப் பார்க்கவும்.
144. நடராசனின் நூலில் பக். 147-ஜப் பார்க்கவும்.
145. கோவின் இந்தியப் பெருமதலாளிகள் (இரண்டாம் பதிப்பாக கல்கத்தாவில் 2000-இல் வெளியானது) என்ற நூலில் பக்.237-49 -ஜப் பார்க்கவும்.
146. அதே நூலில் பக்.260-70-ஜப் பார்க்கவும்
147. கனிதி குமார் கோவின் ஏகதி பத்திய நிறுவனங்களும் இந்தியாவின் திட்டங்களும் என்ற கட்டுரை; இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் கூருகள் என்ற பத்திரிகை (மும்பையில் வெளியா வது)யின் இதழ் 18-இல் பக்.12-33-ஜப் பார்க்கவும்.
148. நடராசனின் நூலில் பக்.60,98-ஜப் பார்க்கவும்.
149. அதே நூலில் பக்.60-67 -ஜப் பார்க்கவும்.
150. அதே நூலில் பக். 92-93 -ஜப் பார்க்கவும்.
151. ஒப்பந்த விவரத்துக்கு மேலே குறிப்பிட்ட நூலின் பக். 299-304 -ஜயும். ஒப்பந்தம் பற்றிய விமர்சனத்துக்கு அதே நூலில் பக். 309-14 -ஜயும் பார்க்கவும்.
152. மைக்கேல் கித்ரானின் இந்தியாவில் அண்ணிய முதலீடுகள் (1956-இல் இலண்டனில் வெளியானது) என்ற நூலில் பக். 100-102 -ஜப் பார்க்கவும்.

153. நடராசனின் நூலில் பக். 103-11-ஐப் பார்க்கவும்.
154. அதே நூலில் பக். 150 -ஐப் பார்க்கவும். மேலும் பக். 147-51 -ஐயும் பார்க்கவும்.
155. அமிர்த பசார் பத்திரிகா, 20-1-1952-இல் உள்ள கட்டுரை, நடராசனின் நூலில் பக். 111-இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.
156. டெனியல் பேட்டிக் மொழிலிலுள்ள என்பவரின் அபாயகரமான இடம் என்ற நூலில் பக். 41-ஐப் பார்க்கவும். இந்நூல் இரண்டாம் இந்தியப் பதிப்பாக புதுதிலியில் 1979-இல் வெளியானது.
157. அதே நூலில் பக். 40-41 -ஐப் பார்க்கவும்.
158. அதே நூலில் பக். 41 -ஐயும், எகனாமிக் அண்ட் பொலிடிகல் வீக்ஸி, 29-4-1978 இதழில், (மோகன் ராம் என்பவரின் “இந்திய அமெரிக்க கூட்டு உளவு வேலை: விடைகள் அற்ற விணாக்கள்” கட்டுரை) பக். 720-ஐயும் பார்க்கவும்.
159. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட பவுல்சின் நூலில் பக். 229-ஐப் பார்க்கவும்; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
160. பிராங்கென் ஆர்.பிராங்கெல் என்பவரின் இந்தியாவின் அரசியல் பொருளாதாரம் 1947-1977 என்ற நூலில் (1984-இல் தில்லியில் வெளியானது), பக். 120 -ஐப் பார்க்கவும்.
161. டி.டி.கொசாம்பியின் (புனேயில் 1957-இல் வெளியான) சிந்தையைக் கிணறும் கட்டுரைகள் என்ற நூலில் பக். 32, 33, 41, 42 -ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
162. எஸ்.கோபாலின் நூல், தொகுதி II -இல் பக். 236 -ஐப் பார்க்கவும். 21-2-1955 மற்றும் 30-6-1955 தேதியிட்ட சர்ச்சிலின் கடிதங்களை கோபால் இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.
163. 1978-இல் புதுதில்லியில் வெளியான எம்.ஓ.மத்தாய் என்பவரின் நேரு காலத்திய நினைவுகள் என்ற நூலில் பக். 55 -ஐப் பார்க்கவும். எம்.ஓ.மத்தாய் பற்றி: அமெரிக்க சென்ட்ரலியைச் சங்கத்தில் சூருக்கெழுத்தாளராக இருந்த இவர், அசாம்-பர்மிய எல்லையில் பணியாற்றினார்; 1946 -ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில், நேருவுக்கு சிறப்பு உதவியாளராகப் பணியாற்ற தமது வேலையை விட்டுவிட்டார். ஆகஸ்டு மாதம் 1947 -ஆம் ஆண்டில் நேருவின் தலைமை செயலகத்தின் தலைவராக ஆனார் மத்தாய். “எனது மூலமாக மட்டுமே எந்தக் கோப்பும் அல்லது எந்த ஆவணமும் பிரதமருக்குச் செல்லும்; விதிவிலக் காக எவ்யாவது செல்லுமாயின் அவை அவரால் எனக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும். எனது மூலமாக மட்டுமே எதுவும் அவருக்குச் செல்லும்” என்று கூறினார் மத்தாய். விஜய லட்சுமி பண்டிட், இவரை ‘துணைப் பிரதமர்’ என அழைப்பாராம்; இந்திரா காந்தி “எல்லை கடந்த அளவுக்கு” அவரை ஊக்குவித்தார். ஏன் முத்த மைய அமைச்சர்கள் கூட இவரது தயவுக்காக முயன்றனர்; எந்தக் கோப்புகளை நேருவுக்கு அனுப்புவது, எவற்றை அவரே பைசுல் செய்வது என்பதை அவரே தீர்மானித்தார். இவர் மீது ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளையும் அமெரிக்காவுக்குச் சாதகமாக உளவு வேலை செய்வதாகவும் கம்யூனிஸ்டுகள் நாடாளுமன்றத்தில் குற்றஞ்சாட்டினர். போலீஸ் விசாரணை அல்லது நீதிமன்ற விசாரணை அல்லது ஏன் துறை அளவிலான விசாரணை கூட இவருக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அமைச்சரவைச் செயலர் அதிகாரபூர்வமற்ற முறையில் மேற்கொண்ட விசாரணையில் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரமில்லை என்று தெரிவிக்கப்பட்ட போதிலும், “அவரிடம் உள்ள சொத்துக்கள் எப்படி வந்தது என்பதற்கான கணக்கில்லை என்று நேருவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது சந்கேததுக்கிடமின்றி அவர் அமெரிக்காவினுடைய சிலை-விடைமிருந்தும் இந்தியத் தொழில் அதிபர்களிடமிருந்தும் பணம் பெற்றார் என்று குறிப்பிடப்பட்டதாக” கோபால் குறிப்பிட்டு இருந்தார். (கோபாலின் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட நூலில் தொகுதி III, பக். 122-ஐப் பார்க்கவும்) இதற்கு ஆதாரமாக, “அமைச்சரவைச் செயலர் வி.சகாய்க்கும் குடியரகத் தலைவர் இராதாகிருஷ்ணனுக்கும் இடையிலான உரையாடலை” கோபால் குறிப்பிட்டார். 1966 -ஆம் ஆண்டில் பிரவரி 17 அன்றும் அக்டோபர் 31 அன்றும் இந்த உரையாடல் நடந்தது. இவை இராதாகிருஷ்ணன் தாள்களில் பதிவு செய்யப்பட்டன. (கோபாலின்

நூலில் தொகுதி II -இல் பக். 311-12 -ஐப் பார்க்க. மத்தாம் பற்றி குறிப்பிடப்படுவதை பக். 1-2, 9, 16-இல் பார்க்கவும்) கோபால் கூறுவதன்படி "1946 முதல் 1959 வரை (மத்தாயின் பதவி விலைகல் அப்போதுதான் அங்கீகரிக்கப்பட்டது) நேருவினுடைய செயலக்ததின் வாயிலாகச் சென்ற ஒவ்வொரு தாளையும் சி.ஐ.ஏ. பெறும் முழு வாய்ப்பு இருந்து என்று ஜூயம் திரிப்பு ஊகிக்கலாம்". (எல்.கோபால் நூலில் தொகுதி III, பக். 122; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.)

164. எல்.கோபால், ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட நூலில் தொகுதி II -இல் பக். 45-ஐப் பார்க்க. அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது. ஐராபாத் மற்றும் காஷ்மீர் தொடர்பாக தீர்வு காண்பதற்கு உதவியிலிக் கோவியத் யூனியன் முன்வந்தது. குறிப்பான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். நேரு இதை ஏற்க மறுத்து இராஜுவு அடக்குமுறையே தீர்வாகக் கொண்டார். தலைமையிலான ஆயுதப் போரட்டம் நடந்து கொண்டு இருந்தது; இப்போராட்டம் நிஜாம் மற்றும் நிலப்பிரபுக்களின் ஆட்சியிலிருந்து ஒரு பற்றந்த பிரதேசத்தை விடுவித்து விவசாயிகளுக்கு நிலத்தை விணியோகித்தது. (இது பற்றிய செஸ்ட்டர் பவுல்சின் விரிவான மேற்கோளை நாம் ஏற்கெனவே கொடுத்துள்ளோம்.) நிஜாமை இந்திய யூனியனுடன் சேரும்படி கட்டாயப்படுத்துவதற்கு மட்டுமின்றி, ஐராபாத் சமல்தானம் முழுவதிலும் பற்றிப்படர்ந்த உழவர் எழுக்கியை நக்கக்கவுமே நேருவின் இராஜுவும் செப்டம்பர் 1948-இல் நுழைந்து ஒரு பயங்கரவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. தனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஆணைகளின்படி, இராஜுவும் சகட்டுமேனிக்கு கொலைகளையும், ஒட்டுமொத்தப் படுகொலைகளையும், பாலியல் பலாத்காரங்களையும் இன்னும் பிற அட்டீயங்களையும் மேற்கொண்டது.

காஷ்மீரின் மன்னர் அக்டோபர் 1947-இல் இந்தியாவுடன் காஷ்மீரை இணைத்தார்; ஆனால் அந்த இணைவு இடைக்காலத்துக்கானது, தற்காலிகமானது; நேருவின் அரசாங்கம் காஷ்மீர் மக்களுக்கும் ஐ.நா-வகுக்கும் என்னற்ற வாக்குறுதிகளைத் தந்தது. காஷ்மீர் மக்களே தமது தலைவிதியை இறுதியாகத் தீர்மானிப்பார்கள் என்று நேருவின் அரசாங்கம் பசப்பித் திரிந்தது. ஒரு நேர்மையான கருத்துக்கணிப்பு மூலமே அவர்கள் இந்தியாவுடன் சேர்வதா, பாகிஸ்தானுடன் சேர்வதா அல்லது குதந்திரமாக இருப்பதா என்பது பற்றி இறுதி முடிவு எடுக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் நேருவோ காஷ்மீரை இணைத்துக் கொள்வதிலேயே குறியாக இருந்தார். 1948-ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில் காஷ்மீர் பிரச்சினை ஐ.நா-வின் பரிசீலனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

165. எல்.கோபாலின் ஏற்களவே குறிப்பிட்ட நூலில் தொகுதி II -இல் பக். 45-ஐப் பார்க்கவும்.

166. அதே நூலில் அதே தொகுதியில் பக். 156-ஐப் பார்க்கவும்.

167. தூர்கா தாஸ் (பதிப்பாசிரியர்), சாந்தர் படேலின் கடிதங்கள், தொகுதி X -இல் பக்கம் 342-47-ஐப் பார்க்கவும்; அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

168. எல்.கோபாலின் நூலில் தொகுதி II -இல் பக். 249-ஐப் பார்க்கவும்.

169. அதே நூல் தொகுதியில் மேற்கோளாக தரப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

170. மேலே குறிப்பிட்டதில் பக். 254-55-ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

171. டி.என்.கவுல் என்பவரின் அமைதிக் காலத்திலும் போர்க்காலத்திலும் அரசுதந்திரம் என்ற நூலில் பக். 132-ஐப் பார்க்கவும் இந்தால் புதுதில்லியில் 1979-இல் வெளியிடப்பட்டது.

172. செஸ்டர் பவுல்சின் "இந்தியாவில் அமெரிக்காவும் ரூசியாவும்" என்ற கட்டுரை. இதை ஃபாரின் அஃபர்ஸ் என்ற பத்திரிகையில் (ஜூலை 1971 இதழ்) பக். 649-ஐப் பார்க்கவும். பவுல்ஸ் 50-ஆம் ஆண்டுகளின் துவக்கத்திலும் பின்னர் 60-ஆம் ஆண்டுகளிலும் என இரு முறை இந்தியாவில் அமெரிக்கத் தூதராக இருந்தவர். இத்துடன் இவர் வெவ்வேறு நேரங்களில் அமெரிக்க அரசாங்கத்தில் முக்கியப் பொறுப்புகளில் இருந்தவர்.

173. பவுல்சின் புதுதில்லியிலிருந்து குரு பார்வை என்ற நூலில் (புதுதில்லியில் 1969-இல் வெளியானது) பக்.196-ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

174. அதே நூலில் பக்.199-ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

175. டபிள்யூ, டபிள்யூ, ரோஸ்டோல், அதிகாரத்தைச் செயலற்றதாக்கல் என்ற நூலில் (இது நியூயார்க்கில் 1972-இல் வெளியானது) பக்.34-ஐப் பார்க்கவும்.

176. அமெரிக்கப் படைதிர்வாகம், ஜூன் 28, 1968-இல் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்-இல் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்ட கட்டுரையைப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

177. அமெரிக்க தொலைக்காட்சி நிருபர்களுக்கு ஹாபர்ட் ஹம்பரி 16-1-1966-இல் அளித்தப் பேட்டியைப் பார்க்கவும். இது கீனாவில் வெளிவரும் ஹாங்க்கி (செங்கொடி) என்ற பத்திரிகையில் சோவியத் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் புதிய தலைவர்களால் பின்பற்றப் படும் வழியான சோவியத் - அமெரிக்கக் கட்டுப் பற்றிய ஒப்புதல்கள் என்ற தலைப்பில் வெளியான விமர்சகர் கட்டுரையில் இந்த பேட்டி பற்றி குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. இது 1966-இல் பெய்ஜிங்கில் வெளியானது. இதில் பக்.23-24-ஐப் பார்க்கவும்.

178. அதே பத்திரிகை கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது, பக். 26-ஐப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

179. அதே பத்திரிகைக் கட்டுரையில் பக். 26-ஐப் பார்க்கவும்.

180. விண்டன் ஜான்சனின் அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் என்ற கட்டுரையில் பக்.15-ஐப் பார்க்கவும். இது புதுதில்லியில் வெளிடப்பட்ட அமெரிக்க தகவல் மையத்தின் வெளியீடாகும்.

181. ஹோவர்ட் சின் என்பவரின் அமெரிக்க மக்களின் வரலாறு என்ற நூலில் பக்.466-67-ஐப் பார்க்கவும். ஹெர்மன் மற்றும் நோம் சாம்ஸ்கியின் ஒப்புதலை உற்பத்தி செய்தல் என்ற நூலில் பக்.182, 206-10-ஐப் பார்க்கவும். இந்நால் நியூயார்க்கில் 1988-இல் வெளியானது.

182. விண்டன் ஜான்சனின் நூலில் பக். 5-6,9,11-இல் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.

183. ஃபிரெடரி எஃப். கிளாரிமெண்ட் என்பவரின் "சந்தை - பண்ணையாளர்கள்" என்ற கட்டுரை. இது 1988 ஜூனில் மன்றவில் ரெவ்யூ பத்திரிகையில் வெளியானது; பத்திரிகையில் பக்.55 -ஐப் பார்க்கவும்.

184. ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட ஹாங்க்கி (செங்கொடி) பத்திரிகையின் விமர்சகர் கட்டுரை, பக். 6-இல் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கவும்.

185. கீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினுடைய மையக் குழுவின் வெளியீடான சர்வதேசப் பொதுவுடைய இயக்கத்தின் பொது வழி பற்றிய விவாதம் என்ற நூலில் பக்.296-ஐப் பார்க்கவும். இந்நால் 1965-இல் பெய்ஜிங்கில் வெளியீடப்பட்டது.

186. ஜோசப் நீதாம், ஜோன் ராபின்சன், ஜூர்ஜ் தாம்சன் மற்றும் பிறரால் நடத்தப்பட்ட கீன கொள்கை ஆய்வுக் குழுவின் பத்திரிகையான பிராட்ஷ்டி-இல் (ஜூலை-ஆகஸ்டு 1966 இதழ்) பக்.5-ஐப் பார்க்கவும்.

187. சார்லஸ் ஜே கொயி-இன் "வியத்நாமில் வெற்றி" என்ற கட்டுரை மன்றவில் ரெவ்யூ பத்திரிகையின் மார்ச் 1967 இதழில் வெளியானது. அதில் பக். 44-45-ஐப் பார்க்கவும்.

188. அதே கட்டுரை. அதே இதழில் பக். 45- ஐப் பார்க்கவும்.

189. எக்னாமிக் டைம்ஸ் பத்திரிகையைப் (18-2-1978) பார்க்கவும்.

190. அல்ஶாப் என்பவரின் "பெய்ஜிங்கின் பிராபிப்பூட்டும் பாதாள நகரம்" என்ற கட்டுரை 1-12-1972 தேதியிட்ட சான்பிரான்சிஸ்கோ கிரானிக்கல் என்ற பத்திரிகையில் வெளியானது. இது டேவிட் மில்டன், நான்சி மில்டன், மற்றும் ஃபிரான்ஸ் ஷருமென் ஆகியோரின்

மக்கள் என்ற நூலில் மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டது; இதில் பக். 609-10 ஜூப் பார்க்கவும். இந்துங் 1977-இல் மிடில்செக்சில் வெளியானது. அங்காப் என்பவரின் “சீன எல்லையில் சோலியத் படைக் குனிப்பு” என்ற கட்டுரையை ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட பத்திரிகையில் பக். 608-ஜூப் பார்க்கவும்.

191. வெளியியமா? சமூக ஏகாதிபத்தியமா? என்ற கட்டுரை பெய்ஜிஸ் ரெவ்யூ பத்திரி கையில் இதழ் எண் 15, 1970 ஆகஸ்டு-இல் வெளியானதைப் பார்க்கவும்.

192. 24.1.1970, ஸ்டேஷன்மேன் பத்திரிகையைப் பார்க்கவும்.

193. அதே பத்திரிகை 5-2-1970 செத்தியிட்டதைப் பார்க்கவும்.

194. ஜூன் 1969, பிராட்ஷ்ட் பத்திரிகையில் மேற்கொள்ளக்காட்டப்பட்டதைப் பார்க்கவும்.

195. ஸ்டேஷன் ட்ராம் (பதிப்பாசிரியர்), ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட நூலில் பக். 190-91-ஜூப் பார்க்கவும்.

196. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக். 275 -ஜூப் பார்க்கவும்.

197. பிராட்ஷ்ட் பத்திரிகையின் நவம்பர் 1966 இதழில் வெளியான “சீனாவுக்கு எதிரானப் புளிதுப் போரா?” என்ற கட்டுரையில் காட்டப்பட்ட மேற்கொள், பக். 2-ஜூப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

198. மொரார்ஜி தேசாயின் எனது வாழ்க்கைக்கைத் என்ற நூலில் தொகுதி || ல் பக். 156-ஜூப் பார்க்கவும்; இது நிகால் சிங்கின் யோகியும் கரடியும் என்ற நூலில் பக். 18-இல் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

199. சீனப் பொதுவுடையைக் கட்சியின் மையக் குழுவினால் வெளியிடப்பட்ட “புதிய கால வியத்தின் ஆதாவாளர்கள்” என்ற தலைப்பில், சர்வதேசக் கம்யூனிஸ்டு இயக்கத்தின் பொது வழி பற்றிய விவாதங்கள் என்ற நூலில் பக். 195 -ஜூப் பார்க்கவும்.

200. அந்தர் குந்தர் பிராஸ் என்பவரின் பொறுக்கித்தனமான முதலாளிகளும் பொறுக்கித்த மாண வளர்ச்சியும் (இது நியூயார்க் மற்றும் இலண்டனில் 1974-ஆம் ஆண்டு பதிப்பாக வற்றது) என்ற நூலில் பக். 130 -ஜூப் பார்க்கவும்.

201. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக். 285-86-ஜூப் பார்க்கவும்.

202. நிகால் சிங்கின் நூலில் பக். 29-30-ஜூப் பார்க்கவும்.

203. ஸ்டேஷன்மேன், 5-12-1962-ஜூப் பார்க்கவும்.

204. அதே பத்திரிகை 9-12-1962-ஜூப் பார்க்கவும். அழுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.

205. செயிக் ஹாரிசனைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு ஹாரிசனின் முன்னுரையுடன் வெளியான இத்தியாவும் அமெரிக்காவும் என்ற நூலில் பக். 144,146 -ஜூப் பார்க்கவும். இந்துங் ஒரு மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாகும்.

206,207,208. அதே நூலில் முறையே பக். 63-64; பக் 115; பக். 8-9 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.

209. மாக்ஸ் மிலிகான் மற்றும் டபிள்யூ. டபிள்யூ. டோஸ்டோவ் என்பவர்களின் திறங்கிக் கெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கான திறவுகோள் பற்றிய முன்மொழிதல் என்ற நூலில் (நியூயார்க்கில் 1957 -இல் வெளியானது) பக். 2,33,142-ஜூப் பார்க்கவும்.

210. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக். 146-ஜூப் பார்க்கவும்.

211. அதே நூல் பக். 378-ஜூப் பார்க்கவும்.

212. அதே நூல் பக். 410 மற்றும் அடுக் குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

213. அதே நூல் பக். 434-35-ஜூப் பார்க்கவும்.

173. நிகால் சிங் நூல், பக்.30-ஐப் பார்க்கவும்.
214. நிகால் சிங் நூல், பக்.30-ஐப் பார்க்கவும்.
215. ஆர்.எச். டொனல்டுசன்-இன் இந்தியாவின் பாலான சோவியத் கொள்கை, (ஹார்வர்டு, கேம்பிரிட்டி, 1974-ஆம் ஆண்டு) பக். 163-ஐப் பார்க்கவும். நிகால் சிங்கின் நூலில் பக். 258-இல் இது குறிப்பிடப்படுகிறது.
216. சுதீர் கோவிலுடைய காந்தியின் தூதுவர் என்ற நூலில் பக்.323-ஐப் பார்க்கவும். அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
217. அதே நூலில் பக்.312 -ஐப் பார்க்கவும்.
218. ஸ்டேவர்ட் ஷாம் (பதிப்பாசிரியர்), ஒத்திகையற்ற மாசேதுங் என்ற நூலில் பக்.189-ஐப் பார்க்கவும்.
219. மாசேதுங் படைப்புகளிலிருந்து தெரிந்து எடுக்கப்பட்டவை என்ற நூலில் (1971-இல் பெய்ஜிங்கில் இது வெளியானது) பக்.503 -ஐப் பார்க்கவும்.
220. செலிக் ஹாரிசனின் “தொந்தரவுக்குள்ளான இந்தியா” என்ற கட்டுரை, முன்னர் குறிப்பிட்ட பத்திரிகை, பக்.326. அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
221. மாக்ஸ்வெல்லின் நூலில் பக். 439-ம் அடிக்குறிப்பும்.
222. ஃபிராங்கைன் ஃபிராங்கெல்-இன் நூலில் பக்.222-ஐயும் அடிக்குறிப்பு 45-ஐயும் பார்க்கவும்.
223. செலிக் ஹாரிசன் கட்டுரை பக்.312-ஐப் பார்க்கவும்.
224. அதே கட்டுரை பக்.313.
225. ஜான் கால்பிரெய்த்தின் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட நூலில் பக்.435 -ஐப் பார்க்கவும்.
226. பி.டி-இரண்டிவேயின் “இந்திய-சீன உறவுகள்” என்ற கட்டுரை, நியூ ஏஜ் (மும்பை) பத்திரிகை, டிசம்பர் 1959 பக்.45-64. அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
227. அதே பத்திரிகை பக். 62
228. அதே பத்திரிகை பக். 62-63
229. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட மாக்ஸ் வெல்லின் நூல், பக். 380
230. ஸ்டேட்ஸ்மேன், ஆங்கில நாளிதழ், 31.10.1962 அமுத்தம் சேர்க்கப்பட்டது.
231. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட மாக்ஸ்வெல்லின் நூல், பக். 380-இல் அடிக்குறிப்பு.

232. திலிஜேந்திர நந்தியின் ஆரம்பகால கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள வாத-திரிவாதங்கள் தொடர்பான சில ஆவணங்கள் (புது திலியில் 1971-ஆம் ஆண்டில் வெளியானது) என்ற நூலில் பக். 109-13-ஐப் பார்க்கவும்; அதே நூலில் பக். 37-38-ஐயும் பார்க்கவும்; முசாஃபர் அகமது என்பவரின் இந்தியப் பொதுவடைமைக் கட்சியும் நானும்: 1920-29, என்ற நூலில் (1970-ஆம் ஆண்டில் கொலகத்தாவில் வெளியானது) பக். 344-ஐப் பார்க்கவும்.

இந்திய-சீனப் போர் நடந்து நாற்பது ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இந்த மோதலைப் பற்றிய பல கட்டுக்கதைகள் இந்திய அரசின் அதிகாரபூர்வ கருத்துக்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் போரின் உண்மையான நோக்கமென்ன, போருக்குப் பொறுப்பானவர்கள் யார், இதன் மின்னணியில் செயல்பட்ட சக்திகள் எவை என்பனவற்றை இந்நாலில் கணிதிகுமார் கோஷ் வெளிக்கொணர்கிறார். குறிப்பாக, இந்த மோதலைத் தோற்றுவிப்பதில் ஏகாதிபத்தியங்களின் பாத்திரம் என்னவென்பதை ஆராய்கிறார் . இவற்றோடு, இந்தியப் போலிகம்யூனிஸத் தலைமையின் இழிந்த தேசியவெறியையும் அம்பலப்படுத்திக் காட்டுகிறார், கோஷ்.

புதிய ஒன்றாயகம்

வெளியீடு